7 COLECȚIA SCIENCE FICTION

LUIGI MENGHINI

ASEDIUL

EDITURA BRÂNCUȘI

Traducere : VASILE SICHITIU
Coperta : NICOLAE SÎRBU

LUIGI MENGHINI
L'ASSEDIO
© 1981 by Editrice Nord, Milano
© Editura Brâncuși, 1993

LUIGI MENGHINI

ASEDIUL

ROMAN

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1871
Biblioteca Personală

EDITURA BRÂNCUȘI
1993

ASEDIUL

Prezentarea autorului

Tema abordată de roman ar fi meritat, poate, mai multe pagini decît cele care au rezultat din ultima redactare. Subiectele atinse, de fapt, chiar dacă sînt destul de clasice pentru literatura SF, mi-au oferit atîtea și atîtea posibilități de divagație încît am avut nevoie de o îndelungată analiză pentru a feri aventura de dezavantajele unei tratări prea retrospective.

Nodul crucial al variantei alese s-a născut din caracterizarea personajelor, care, independent de punctele de plecare, devin pe parcurs complexe extrem de moderne (chiar și cînd nu au vrut să fie) și cu o netă tendință hamletiană. Un autor ar trebui să fie ceva mai stăpîn pe propriile creaturi, dar în cazul meu, poate și pentru că simt o deosebită plăcere cînd scriu, ele au fost cele care au luat inițiativa, aproape că fiecare dintre ele voia să-și motiveze acțiunile, să înțeleagă și să se facă înțelese. În fazele succesive de corectură, am făcut îndreptările necesare și îi las pe cititori să descopere portretul psihologic al personajelor după gustul și imaginația lor, pentru că și acolo mi-am impus să le creionez sumar.

O discuție mai amănunțită merită, în schimb, evenimentele narate. Să le schematizez și să le clasific mi se pare imposibil : din anumite motive este aproape o sfidare la adresa experiențelor mele anterioare de Space Opera ; din alte motive însă, chiar fără astronave și abisuri siderale, împrumută de la acestea unele concepte de acțiune, de neprevăzut, plauzibile.

„Asediul" din titlu se reface după miticul război al Troiei, dar bineînțeles că nu-i o reconstrucție istorică, mai ales că Agamenon și Hector se găsesc în situația de a trebui să înfrunte dușmani pe care Homer, în capodopera sa, nu-i putea nici măcar imagina, chiar dacă opera lui, în unele aspecte, este mai ancorată în științifico-fantastic decît a mea. Paralel cu asediul epic se mai desfășoară un altul. Dar orașul amenințat nu are nici turnuri, nici ziduri : este o modernă metropolă europeană, și primejdia care se abate asupra ei poate să asume, prin simbolism, cele mai întunecate amenințări ale actualei noastre civilizații.

Între agresori și agresați nu există hotar, iar între cele două comunități în pericol se țese o legătură inconștientă ale cărei capete își au sorgintea într-o acropolă contemporană : un centru de cercetare universitar cu o anexă clinică medicală.

Elementele citate sînt incomplete, însă suficiente pentru a putea anticipa complexitatea unei confruntări și imprevizibilul rezultat final. Dar n-are rost să mă apreciez singur ; intenția mea a fost aceea de a scrie un roman al cărui normal conținut științifico-fantastic să coexiste cu o firavă analiză socială, să realizez o lucrare care să concretizeze plăcerea de a citi și pretenția de a oferi un mesaj asupra căruia să se poată reflecta. Nu știu dacă am reușit, dar îmi doresc ca răspunsul cititorilor să fie favorabil.

Luigi MENGHINI

Capitolul întîi

— ... Vedeți, domnule profesor, suferința mea nu este legată de aspecte fizice precise, dar eu știu că nu mă simt bine, chiar dacă reușesc să ascund atît de bine durerea încît ceilalți nici nu-și dau seama. Soțul meu, Dodo, prietenele mele... toți mă cred sănătoasă tun. Desigur, am un aspect foarte tinerese, arăt mai puțini ani decît am în realitate... Dodo îmi spune mereu că mă preferă celor de vîrsta lui ; dumneavoastră credeți că este sincer ?

— Este foarte probabil, doamnă Brumel, foarte probabil — recunoscu persuasiv profesorul Stephan Hoodlige. Însă acum vă rog să-mi descrieți simptomele care vă determină să presupuneți că ați avea o tumoare pe creier : migrene, amețeli, amnezii...

Femeia, care se află întinsă pe pătucul în stil imperial din centrul cabinetului, suspină.

— Nu mă credeți, domnule profesor ? — murmură ea cu o voce slabă care nu se prea potrivea cu fața marcată de trecerea anilor și acoperită de un fard gros.

— E încă prea devreme pentru a pune un diagnostic — încercă omul să o asigure.

— Dumneavoastră sînteți atît de bun — se tîngui doamna, în timp ce tot răsucea între degete colierul

de perle care îi înconjura cu mai multe șiruri gîtul lung și uscățiv.

— Este de datoria mea să îmi vindec aproapele — îi aminti clinicianul, și o răsplăti cu un forțat zîmbet profesional.

Femeia îi răspunse cu o privire plină de recunoștință care se concretiza întotdeauna și prin generoase donații făcute Institutului Central pentru Boli Mintale.

— Sînt sigură că am o boală grea — afirmă ea apoi cu o resemnare plină de stoicism. Este ca o presimțire pe care am avut-o în ziua vernisajului : Dodo își expunea tablourile sale într-o galerie de artă din Londra. Este un tînăr promițător și eu mă străduiesc să-l ajut...

Hoodlige lăsă avalanșa de vorbe să se năpustească în cabinet și, afișînd un viu interes, se lăsă în voia propriilor gînduri. Cu coada ochiului însă iscodi, prin perdelele pe jumătate date la o parte, parcul inundat de caldul soare care anunța venirea apropiată a verii : iarba de pe pajiști, marii tei frunzoși, cîteva grupuri de studenți care se deplasau spre laboratoarele de anatomie. Cînd se plictisi și de lumea de afară, se îndeletnici să numere arabescurile tapițeriei.

Vocea monotonă a pacientei continua să curgă neostenită, urmînd cu fidelitate cele mai complicate meandre ale unei traume fără sfîrșit.

După ce trecu foarte mult timp, omul se hotărî, cu mișcări discrete, să dezvelască ceasul de mînă : mai erau doar puține minute pînă în momentul eliberării. Cu un semn grațios o făcu atentă pe doamna Brumel și îi zîmbi.

— Cred că avem suficiente elemente pentru o primă analiză — o întrerupse el.

— E un caz grav ? — întrebă ea cu o undă de speranță.

— Să zicem că este un caz interesant — răspunse profesorul cu gravitate. De fiecare dată cînd ne încumetăm să studiem creierul omenesc, ne aflăm în fața unui organ complex și misterios care face practic imposibilă o evaluare imediată a realității. Dumneavoastră în mod categoric suferiți de o stare de neliniște independentă de orice configurație patologică internă. Cred că se impune, înainte de orice, o cură psihică : multă odihnă și o viață mai puțin stresantă. În al doilea rînd va trebui să vă faceți și niște analize de laborator.

Femeia se așează pe pătuc și îl scrută întrebătoare pe savant.

— Nu credeți în prezența unei tumori ?

— Un diagnostic este prematur — murmură Hoodlige. Dar în proporție de nouăzeci la sută este exclus.

Doamna reacționă cu un zîmbet de satisfacție.

— Așadar în proporție de zece la sută pot avea dreptate ?

— Desigur — admise profesorul, dornic să vină în întîmpinarea maniilor autodistructive ale pacientei. Un examen de specialitate va rezolva definitiv problema. În institutul nostru avem laboratoare de avangardă ; vă pot fixa o întrevedere cu un coleg...

— Oh, nu ! — interveni repede femeia. Nu mă părăsiți, eu am încredere în metodele dumneavoastră.

— Înțeleg — răspunse celălalt contrariat. Cum doriți dumneavoastră, voi face tot posibilul să vă ajut.

— Mabel, soția rectorului, mi-a vorbit despre miraculoasa dumneavoastră invenție : sonda mintală — adăugă bătrîna doamnă. De ce nu mă vindecați cu ajutorul ei ? Simt că îmi va fi tare folositoare.

Hoodlige zîmbi cu răceală.

— Este un dispozitiv prea puțin pus la punct, sîntem abia în faza de experiment... nu văd cum ar putea să fie utilă : cazul dumneavoastră presupune o metodologie cu totul și cu totul specială.

— Sînt sigură că ea va fi salvarea mea ! — afirmă ea extaziată.

— Vă doresc să fie așa — zîmbi omul, care ajunsese la limita suportabilului. Acum însă, dacă nu vă supărați, aș avea ceva foarte important de făcut. După cum știți, în acest institut sîntem implicați, în afara profesiei de medic, și în învățămînt, și în cercetare...

— Înțeleg, domnule profesor, înțeleg — cloncăni femeia. Voi reveni. Am nevoie de tratamentul prescris de dumneavoastră. Toți știu că sînteți un geniu.

— Mă confundați — replică clinicianul și, înainte ca ea să poată adăuga și altceva, o însoți pînă la ușă.

Odată rămas singur, se grăbi să deschidă larg ferestrele pentru a ieși din încăpere dulceagul miros de deodorant de violete. Respiră îmbătat aerul prospăt al zilei. Ca întotdeauna, după o ședință de genul acela, se întrebă dacă acel aspect al activității sale avea sau nu sens. Poate că ar fi fost mai bine să renunțe la ambiții, la prieteniile oamenilor influenți, la strălucita carieră în Institut, pentru a se dedica exclusiv cercetării, să caute ceva care să-l mulțumească mai mult... Dar era, oare, în stare să ia o asemenea hotărîre ? Scrută încet cu privirea pavilioanele din partea de nord a clinicii : niște văluri de ciment alb presărate cu dungi de reflexele argintii ale geamurilor. Acolo erau clădirile unde se vindeacau bilile grave, și în acel loc nu intra în discuție viața mondenă. Dar salariile erau mici, pacienții proveneau din rîndul celor cu modeste mijloace financiare, și gărzile erau extrem de grele.

Nu, Stephan Hoodlige nu avea curajul să pornească din nou de la zero tocmai acum cînd era aproape de succes. Se retrase în umbra rafinatului său cabinet și, cu gesturi mecanice, își consultă programul zilei ; o ședință administrativă, două ore de curs cu studenții din ultimul an, care erau cu toții niște tineri pricepuți. Poate că printre ei va găsi pe cineva în stare să-l ajute. La patruzeci și cinci de ani un om nu este bătrîn, dar are parcă mai mult curaj dacă se află lîngă el un elev care să continuie pe același drum... În mod inevitabil se gîndi la Ivan, fiul său de la care se putea aștepta la foarte puțin. Simți cum sufletul i se umple de amărăciune.

— Sînt la Ateneu — îi aminti el secretarei și ieși.

Cum ajunse afară, trase cu putere aer în plămîni bucurîndu-se de miresmele dătătoare de viață ale parcului și, încet, dar foarte încet, se înseninâ.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1871
Biblioteca Personală

Capitolul al doilea

— Au venit ! — strigă o voce de tînăr, care acoperi zgomotele molcome ale clădirii. Aheii au debarcat pe coastă !

Vestea răsună pe coridoare, printre masivele coloane de piatră, și puse capăt veseliei comesenilor.

Priam, bătrînul stăpîn al cetății, puse pe masă cupa lui de vin dens și aromat și scrută cu o privire mută chipul încruntat al fiului său cel mare. Hector răspunse cu un semn din cap, se ridică de la masă și se îndreptă spre locul de unde venise strigătul.

Nimeni nu îndrăzni să vorbească. În încăperea unde se adunaseră fiii regelui, prieteni și servitori, se instală pe neașteptate o tristă atmosferă care nu prevestea nimic bun. Cînd moștenitorul tronului apăru din nou, toate privirile se îndreptară spre el.

— Sînt mulți ? — întrbă bătrînul cîrmuitor.

— Destui — răspunse Hector. Ciobanul care i-a văzut nu știe să numere, dar ne asigură că navele lor au umplut plaja.

Se opri pentru a-și țintui privirea acuzatoare asupra lui Paris și continuă :

— Dacă au venit atît de mulți, nu va fi îndeajuns să le dăm femeia înapoi : trebuie să-i îmbunăm și cu aur.

— Nu ! — exclamă Priam. Dacă Destinul vrea să fie război, atunci va fi război. E prea tîrziu să mai ducem tratative.

— Dacă au lăsat Grecia ca să moară pe pămîntul nostru, se vor căi ! — afirmă Paris înflăcărat. Tinerii din Troia sînt nerăbdători să-şi scalde gloria în sîngele lor.

Mulţi dintre comeseni se ridicară în picioare şi proslăviră cuvintele acelui tînăr prinţ preferat de Venera şi dăruit de zei cu frumuseţe. Acesta, satisfăcut, îşi aranjă şuviţele de păr auriu, care în fuga discursului îi căzuseră pe faţă, şi zîmbi.

— Vezi, tată, oamenii tăi nu aşteaptă decît să se bată.

— Este o prostie să ne riscăm viaţa pentru un fleac pe care orice bordel din Licia sau din Pergam l-ar putea satisface — comentă cu amărăciune Hector, insensibil la efervescenţa războinicilor.

Paris, înveninat, îşi răsturnă jilţul şi îşi înfruntă fratele :

— Nimeni nu are dreptul să vorbească aşa despre soţia mea ! ameninţă el.

— Mai este unul, dincolo de dealuri, care foloseşte acelaşi titlu pentru aceeaşi femeie — răspunse fratele cel mai liniştit. Unul care are mai multe drepturi decît tine.

— Elena mi-a fost hărăzită de către zei, şi dacă Menelau a preferat să moară pe pămînturile Ilionului şi nu în confortabilul său pat, o să aibă ceea ce merită.

— Dacă, într-adevăr, zeii te-ar ajuta, ei ar fi scufundat deja flota lor în largul mării — murmură

ironic moştenitorul tronului. Nu te amăgi, sîntem singuri în faţa primejdiei.

— Nu blestema, Hector, — interveni Anchise, invitat acolo împreună cu fiii săi. Zeii ne-au ocrotit întotdeauna, şi nu este treaba noastră să ne amestecăm în planurile lor. Toţi ştim cîte lupte şi ce dezastru presupune un război, dar nu ne vom opune niciodată voinţei Olimpului.

— Şi aşa va fi — conchise Priam, cu inima neagră. Dar să nu ne pierdem vremea cu vorbe, mai bine să ne gîndim să trimitem soli la aliaţii noştri şi să ne pregătim de luptă. În cîteva zile îi vom trimite pe barbari de unde au venit, indiferent dacă sînt mînaţi la luptă de dorinţa de a jefui, sau de a răzbuna onoarea patului regal.

Nimeni nu îndrăzni să dea vreo replică. Unul cîte unul, cei de faţă ieşiră copleşiţi de gînduri. Hector rămase singur în faţa mesei încărcate de bucate, bîntuit de presimţiri întunecate. Un pas uşor în spatele său îl făcu să se însenineze. Rîse fără să se întoarcă şi spuse :

— Nu-i frumos să tragi cu urechea la petrecerile bărbaţilor.

Două braţe gingaşe îi încolăciră gîtul, şi un căpşor brun se aplecă peste al său.

— Nu eu am tras cu urechea... ci voi aţi vorbit cu voce tare. Era imposibil să nu ascult — protestă fata.

— Trebuia să-ţi astupi urechile.

— N-am cum. De multe ori vocile mi se nasc pe dinăuntru şi mi-e frică să rămîn singură cu ele... Nu le înţeleg — protestă Casandra.

Hector se întoarse și o trase spre el pe sora sa.

— Ai ochii roșii. Ai plîns ? — observă el.

— Va fi război și presimt că vom muri cu toții.

Moștenitorul tronului îi mîngîie cu gingășie părul.

— Așa ți-au spus vocile ?

— Da. Chiar și acum aud una : prevestește zile îndurerate, vorbește de rivalități care vor dura mult timp.

— Nu trebuie să te temi : noi vom fi învingătorii, și eu o să-ți dăruiesc penajul unui coif grecesc — o asigură Hector.

Casandra clătină din cap. Chipul său plăpînd, firav, căpătă o vigoare neașteptată, o forță invizibilă, dar care își făcu simțită prezența. Rîsul ei argintiu străbătu prin măreția salonului, atrăgînd privirile curioase, dar și îngrijorate, ale unor roabe care se îndeletniceau să curețe masa ; cîinii încetară să mai roadă oasele pe care comesenii le aruncaseră pe jos, și se ascunseră speriați în cuștile lor. Întreaga încăpere păru că se înclină în fața acelui cîntec de bucurie. Apoi, pe neașteptate, fata încetă să mai rîdă, deveni serioasă și dădu la o parte brațele fratelui.

— O să se verse mult sînge... — gemu ea și parcurse spațiul care o separa de coridor dîndu-se înapoi ca racul. Dispăru după o coloană, reapăru puțin după aceea și, în sfîrșit, fugi plîngînd.

— Vino înapoi, Casandra — o chemă Hector.

Rămase singur, luă înșmîini o cupă cu vin și sorbi cu tristețe. Nebunia care pusese stăpînire pe mintea fetei îi dădea din ce în ce mai mult de gîndit. Preoții atribuiau starea ei sufletească iubirii pentru zeul Apollo, dar el era sigur că o asemenea judecată răspundea mai degrabă dorinței de a-i face pe plac

regelui decît realității. Prea multe evenimente nefaste erau atribuite zeilor, chiar și acel război. Puse pe masă potirul și, fără nici un chef, se hotărî să se ridice. Se pregătea pentru luptă și, ca viitor rege, trebuia să fie un exemplu pentru ceilalți.

*

Cuvintele ieșeau pe rînd într-o liniște încărcată de tensiune. Numai bustul plin de demnitate al lui Esculap rămăsese cu seninătate indiferent față de cele întîmplate. De la înălțimea unei coloane care fusese construită dintr-un material asemănător marmurei, dintr-un loc izolat, cu ochii săi albi și goi, observa grupul de studenți care rămaseseră cu gura căscată.

Ceva mai departe, puțin în afara centrului atenției, se afla catedra de la care profesorul Hoodlige evalua satisfăcut rezultatele experimentului.

În spațiul liber dintre băncile ocupate de studenți și catedră, zăcea Paul Hasley, întins pe un pat ambulatoriu oarecare. Avea capul legat cu o rețea argintie de sîrme metalice legate prin numeroase tuburi de un panou cu semnale luminoase. Tînărul avea ochii închiși și continua să pronunțe fraze al căror sens era cît se poate de clar ascultătorilor. Povestirea se prelungi, plină de siguranță, vreme de cîteva minute, apoi deveni fragmentară, intercalată cu vorbe obscure, sunete fără noimă.

Hoodlige îl făcu atent pe Martinez, asistentul său, și-i șopti :

— Pentru astăzi ajunge, subiectul a vorbit prea mult. Ocupă-te să reduci gradat frecvența Sondei.

Apoi, cu un ton al vocii mai dulce și mai profund, continuă :

— Paul, acum totul s-a terminat... relaxează-te, o să număr pînă la trei și tu vei deschide ochii...

— Domnule profesor.

Hoodlige încruntă din sprîncene și îl privi întrebător pe studentul care îl întrerupsese.

— Da, Cary — spuse el.

— Vă rog să-mi iertați obrăznicia, dar nu este cumva posibil să mai continuăm încă puțin experimentul ? Este incredibil cît de realist poate să fie subiectul povestit de Paul.

— Înțeleg — zîmbi Hoodlige. Preferați să ascultați războiul Troiei decît elucubrațiile mele științifice despre mintea umană.

— Oh, nu, domnule — se grăbi să explice tînărul. Nu asta am vrut să spun.

— Sonda mentală pe care tocmai o experimentăm nu a fost creată pentru a ne distra aproapele, — continuă savantul — ci pentru a-l ajuta. Va fi o adevărată nenorocire dacă mîine-poimîine, exercitîndu-vă profesia, vă veți lăsa atrași mai mult de aspectul exterior al faptelor, decît de semnificația lor. Noi explorăm subconștientul pentru a putea ajunge la răul care chinuie mintea omenească. Întîmplarea că un subiect în stare de hipnoză electrostatică povestește lucruri interesante nu trebuie să ne depărteze de scopul pe care-l avem. Sonda este un instrument încă rudimentar în care se împletesc principii vechi și teorii noi. Dar în ziua în care vom reuși să ne limpezim cunoștințele pe care le avem despre ea, vom fi în stare să călăuzim subiectul hipnotizat spre o autoanaliză interioară, spre a-și cerceta trecutul, experiențele și traumele pe care le-a suferit. Creierul este o mașină care înregistrează conștiincios tot ceea ce simțurile îi transmit din momentul formării sale și pînă la moarte. Fiecare clipă a vieții, mai mult sau mai puțin conștientă, este memorată, însă totul se pierde datorită incapacității omului de a-și scotoci propriul intelect. A depăși această limită înseamnă a-l face pe om și mai stăpîn pe sine însuși. Acest aparat ne va permite să pătrundem în mod empiric în colțurile cele mai îndepărtate ale subconștientului.

„Probabil că Paul, într-un timp trecut al existenței sale, a asistat la un specacol sau a citit o carte despre Homer și a tras concluzii personale pe care le-a înmagazinat în mintea sa. Redeșteptarea amintirii lor a fost pur întîmplătoare : putea să apară o experiență sentimentală, un vis din copilărie... sau cine știe ce alt eveniment pe care subiectul l-a trăit în mod real. Este de presupus că există o legătură între ariile amintirilor care apar, frecvența undelor electromagnetice și impulsuri, poziția ventuzelor de iradiație și volumul cranian. Aceste experimente își propun să descopere legile fizice după care se stabilește această corelație. Așadar este limpede că, dacă tocmai Consiliul Institutului ne-a permis să ne abatem de la programa școlară pentru a ne lărgi cunoștințele și cu aspecte legate de invenția mea, nu a făcut-o fără nici un interes. Sonda mentală se poate dovedi a fi ceva extrem de important, și sper că înțelegeți acest lucru ; pe de altă parte, aceste experiențe sînt o dovadă în acest sens.

Acum este vremea să ne ocupăm de pacientul nostru. Unu, doi, trei... Paul, trezește-te !“

Tînărul întins pe pat scutură din cap și, cu greutate, deschise ochii.

— Bine ai venit din Troia — îl întîmpină Stephan cu bunăvoință.

— Troia ? — întrebă zăpăcit Paul, căutînd să descifreze pe chipurile amuzate ale colegilor de curs vreo explicație.

Apoi, cu un suspin, adăugă :

— Am spus multe prostii, domnule profesor ?

— Deloc — îl liniști acesta. De altfel, știi foarte bine că, dacă ar fi apărut ceva deosebit de personal, aș fi întrerupt imediat experimentul.

Paul se așeză pe marginea pătucului și își eliberă tîmplele de ventuze.

— Scuzați-mi curiozitatea, — insistă el — dar ce este Troia ?

— Este o cetate antică din Turcia : nu ai citit niciodată mitologia greacă ?

— Ca să fiu sincer, nu mi-au plăcut niciodată poveștile — observă mirat studentul.

— Vor avea grijă colegii să te inofrmeze despre tot — îl întrerupse Hoodlige. Oricum, te asigur că reportajul tău despre începutul războiului descris de Homer în Iliada a fost foarte captivant. Unii ar fi vrut chiar să continuăm experimentul, pentru ca tu să povestești mai departe... Însă lecția de astăzi s-a terminat ; ne vom deplasa cu toții în laboratorul de analize limfatice, și nu uitați să luați halatele. Știți că rectorul este foarte sever în privința asta.

Capitolul al treilea

Altarul fusese construit în grabă din pietre roșiatice mîncate de vînt ; iar acum toți, constructori, sclavi, oameni aflați sub arme, care se îngrămădeau pe plajă, dar mai ales prinții ahei, așteptau răspunsul preotului. Însă Calcha nu lua în seamă neliniștea lor. El așteptase răbdător ca grămada de lemne să ardă complet pe rugul înălțat ; împărțise cu gesturi calme interiorul iedului sacrificat ; iar acum zăbovea privind îndelung ficatul, ca și cum i-ar fi fost greu să interpreteze voința zeilor.

Miron, revenindu-și după oboseala pricinuită de traversarea mării, privea scena de pe un loc mai înalt, ghemuit pe o stîncă ce-i oferea o vedere mai bună.

— Ai vorbit ? — îl întrebă Cresus, un rob al lui Ulise, care, la fel ca el, îl urmase pe stăpînul său din Itaca în acea bătălie.

— Drace — răspunse Miron făcînd un gest de dezamăgire din brațe. Dacă mai continuă așa, se va face întuneric, vor amîna bătălia și va trebui să punem tabăra aici. O să muncim ca niște robi să pregătim cortul lui Ulise...

Celălalt îi dădu dreptate, făcînd o grimasă, și suspină.

— Am aruncat și mațele din mine în această călătorie pe mare, îmi mai rămînea doar să petrec noaptea sub cerul liber — adăugă el melancolic.

— Dar eu care am fost de rînd la vîsle ? — protestă la rîndul său Miron. Dacă mi-aș fi închipuit că o să trudesc ca un rob, m-aș fi străduit să mă țin deoparte...

— De ce, te crezi cumva un domn ? — rînji Cresus scărpinîndu-se pe spinare.

— Nu, însă mi-am oferit serviciile lui Ulise pentru a plăti o datorie pe care o avea tatăl meu față de el... La întoarcerea acasă o să fiu un om liber.

Cresus se tolăni pe jos.

— E mai bine să fii orb cu burta plină, decît un păduchios flămînd — pronunță el o sentință, cu un aer de superioritate. În palatul din Itaca eu sînt cineva....

— Taci, animalule — îl mustră Miron ridicîndu-și capul. Calcha se pregătește să vorbească.

Într-adevăr, ghicitorul pusese la locul lui pumnalul de sacrificiu și se trezise din transa în care căzuse.

— Zeii ne sînt favorabili — murmură încet, jenat de o greutate invizibilă.

Acele cuvinte electrizară mulțimea strînsă în jur. Se auzi întîi un vuiet de voci, apoi sunetul lăncilor izbite de scuturi, care răsună printre dealurile din jur descompus într-un ritm asurzitor.

Prinții greci, adunați în primele rînduri ale șirurilor de ostași, își aruncau priviri pline de satisfacție. Numai preotul nu participă la euforia lor. Coborî încet treptele improvizate care duceau la altar și se retrase.

— Ce e cu el ? — mormăi Cresus.

— Toți cei care au harul de a vorbi cu zeii sînt nițel cam nebuni — spuse Miron. Ceea ce contează este doar faptul că în noaptea asta o să facem de petrecanie Troiei...

— Pentru un simplu cioban, vezi prea departe — interveni o voce ironică în spatele său.

Robul se albi la față și coborî din punctul său de observație. Schiță un zîmbet și se grăbi să-și plece capul în fața lui Ulise, stăpînul din Itaca.

— Calcha ne-a prezis victoria, dar nu și timpul în care o vom obține — urmă acesta.. Ai grijă să întinzi cortul, nu vreau să-mi petrec noaptea sub cerul liber.

— Așa voi face, așa voi face — mormăi încîlcit Miron și continuă să se închine în mod repetat, chiar și cînd stăpînul său dispăruse în mulțimea de soldați.

— Este o adevărată nenorocire să fii rob — se tîngui el după aceea. Acum aș putea să am și eu coiful și scutul meu și să jefuiesc pe vreun gras negustor troian.

— Mie îmi ajunge să asist la bătălie — adăugă Cresus. Astfel, imediat ce văd inamicul pus pe fugă, mă duc să jefuiesc. Sînt foarte bogați asiaticii aceștia : aur, stofe, roabe...

— Cu vreo cîteva piese de aur aș reuși să mă răscumpăr și să mă întorc liber în Itaca — visă cu ochii deschiși Miron.

Gîndurile își pierdură șirul în mintea celor doi oameni. Încetară să mai tîrască acoperișul gros, făcut din mai multe piei de capră cusute între ele, și priviră cum ariergarda armatei aheilor dispărea dincolo de înălțimi.

— Nu cred că Ulise o să aibă nevoie de cort — conchise Miron. El este un pesimist din naștere, dar eu presimt că deja din această noapte va dormi în Troia.

— Și noi ne trudim degeaba — admise mîhnit prietenul. Privește, toți ceilalți sclavi au luat-o după soldați, toți sclavii au dispărut, numai noi am rămas aici...

Nici nu mai fu nevoie să mai adauge altceva ; lăsară totul baltă și începură și ei să alerge după restul armatei. Înaintară sub soare vreme de un ceas, nepăsîndu-le de căldură, de oboseală, de zgîrieturile tufișilor pe unde treceau. Apoi, pe neașteptate, cînd ieșiră dintr-o pădurice de pini mediteraneeni, se pomeniră în fața cetății care se ridică măreață pe un deal. Gîfiind, se opriră să o privească : era enormă. Era împrejmuită de puternice ziduri întunecate pe care se ridicau din cînd în cînd turnuri. În interior, pe terenurile în pantă, se vedeau multe colibe cu acoperișul din paie, ascuns în spatele clădirilor masive ale superbelor palate, ca niște oi fricoase. Ceva mai sus, cetățuia își ocrotea locuințele cu un nou rînd de ziduri, iar în centru, pe o stîncă, iată palatul regal, din coloane de marmură, întărit de contraforturi, în interiorul căruia se mai vedeau și țarcurile pentru animale, și unele coroane verzi care ieșeau peste ziduri, cea ce demonstra existența a numeroase curți. Nu se vedea nici un semn de viață pe străzile sufocate de umbra clădirilor : toată populația cetății se îngrămădise în spatele zidului exterior și aștepta în liniște.

Pe cîmpul din față, cele două armate erau separate de o distanță de vreo sută de metri.

— Nu a început încă lupta — murmură Cresus cu vocea strangulată de emoție și de oboseală.

— Privește scuturile acelea : reflectează razele soarelui ca și cum ar fi de aur... valorează cît cîteva oi — observă celălalt, fascinat. Să ne apropiem.

— Ești nebun ! — protestă prietenul său. Vrei să te alegi cu o săgeată ?... Mai bine să mergem acolo jos, unde sînt și ceilalți servitori ; aici sîntem izolați, și dacă iese vreun troian...

Miron se văzu nevoit să-i dea dreptate, mîhnit. Măcar dacă ar fi avut o armură, o spadă....

Deodată aerul se umplu de blesteme și de insulte. Cîțiva, din cînd în cînd, făceau cîțiva pași înainte și-i înjurau pe dușmani. Dar repede, la șuieratul lăncilor celorlalți, se retrăgeau printre ai lor.

— Acela este Menelau — observă un bătrîn în spatele lui Cresus, și arătă un războinic cu un coif care avea creasta lungă și neagră, și care se desprinsese din rîndurile aheilor. La apariția sa nimeni nu mai îndrăzni să vorbească.

— Paris ! — urlă el mînios. Ieși în față ! Sînt Menelau.

Un car de luptă ieși din rîndurile troienilor.

— Iată-mă ! — răspunse prințul troian. Credeam că ai preferat să-ți ascunzi coarnele în tainicul tău palat, decît să le arăți în public.

— Lumea o să vadă cadavrul tău ! — mîrîi adversarul, și îi alergă în întîmpinare.

Acesta fu semnalul. De o parte și de alta, formațiile de luptă se desfăcură și, urlînd, se năpustiră asupra dușmanilor. Peste toate nu domnea decît surdul zgomot al armelor de bronz care zăngăneau printre ei. Și acest zgomot surd se înălța peste vîrfurile do-

moale ale dealurilor și peste trunchiurile răsucite ale măslinilor.

Mulțimea de luptători se transformă într-un furnicar de corpuri care ba se dilata, ba se strîngea, ba se rotea val-vîrtej într-o îmbulzeală de nedescris.

— Sîntem pe punctul de a învinge — pronunță sentențios Miron cu siguranță. Peste puțin vom intra în cetate.

— De unde știi ? — întrebă Cresus mirat. Eu nu reușesc să disting nimic.

— Așa a spus Calcha, prostule — replică servitorul. Zeii sînt cu noi : Jupiter, Iunona, Marte, Minerva... toți așadar.

— Așa o fi, însă acolo jos trebuie să fie o căldură infernală : nu știu cum de reușesc să reziste cu armurile alea pe ei... — murmură Cresus.

Și ca o confirmare a celor spuse, după prima zvîcnire se observă o diminuare a ritmului bătăliei. Numeroși soldați începură să se îndepărteze de cîmpul de bătaie și să se îndrepte în direcția opusă, unii dintre ei șchiopătînd, alții ajutînd vreun prieten rănit, alții arătînd că au tolba goală, armele rupte sau vreun braț însîngerat.

Cum începură să se aștearnă primele umbre ale înserării, molcoma revărsare dinspre cîmpul de bătaie deveni tot mai susținută, și doar puțini îndărătnici mai rămaseră să încheie conturile cu vreo cîteva cadavre căzute la pămînt.

— Dar cum... nu se mai luptă ? — tresări Miron.

— Peste puțin se va face întuneric — răspunse bătrînul din spatele lor. O lasă pentru mîine... sau pentru poimîine, cine știe ? Totul s-ar putea însă reduce și la o răscumpărare. Troia este bogată, și-ar putea cumpăra cu ușurință propria liniște.

— Și Elena ? Onoarea aheilor ?

Bătrînul rob zîmbi.

— Am văzut multe războaie neterminate, chiar dacă, la întoarcerea acasă, s-a vorbit mult de acte de eroism, cîntăreții s-au luat la întrecere să proslăvească ba vitejia unuia, ba pe a altuia... Deocamdată, în noaptea asta, o să dormim adînc.

Acele cuvinte îl loviră pe Miron ca un fulger.

— Cortul !... — se cutremură el din tot trupul. Dacă nu-l pregătim, Ulise ne va pune pielea pe băț.

Nu mai adăugă nimic, se ridică în picioare și alergă spre mare, imitat de Cresus.

Și ultimii luptători părăsiseră cîmpul de bătălie. Furia de acum cîteva ore se potolise : acum soldaților le era foame, sete, somn.

Troia putea să mai aștepte.

*

Biroul, cufundat în semiîntuneric, era slab luminat de o veioză așezată pe birou și de clipitul continu și răutăcios ale luminilor fără numele orașului, care răzbăteau de dincolo de fereastra deschisă. Restul Institutului era cufundat în tăcere.

Hoodlige se lăsă pe speteaza fotoliului, copleșit de mîhnire.

— S-a întîmplat din nou... —murmură el.

Berry Meade nu înțelese, și așteptă îngăduitoare ca profesorul să-i explice totul. Iar bărbatul, într-adevăr, reluă :

— Acest război al Troiei începe să devină o obsesie. Este deja cel de-al patrulea subiect supus ac-

țiunii sondei mentale care povestește evenimente narate în Iliada... iar fiecare dintre ei continuă povestirea din locul unde a lăsat-o cel de dinaintea lui, povestind faptele cu un realism desăvîrșit. Este ca și cum studenții mei și-ar petrece timpul studiind mitologia.

Ea nu își ascunse mirarea.

— Am auzit ceva bîrfindu-se în legătură cu asta — afirmă ea. Se pare că toate aceste lecții au un mare succes printre studenți. Dar bine înțeles că nu mă gîndeam că sînt niște reportaje din Grecia antică.

— Este adevărat, sala de curs este întotdeauna foarte aglomerată, și risc să întrerup experimentele în clasă — admise profesorul cu amărăciune. Toți se lasă sugestionați de întîmplări mai mult decît de realitatea științifică a invenției mele. Dacă voi continua tot așa o să mă umplu de ridicol...

— N-aș spune — glumi cu bunăvoință colega. Știu că însuși rectorul ascultă pe ascuns înregistrările ședințelor ; și el moare de nerăbdare să afle cum se va sfîrși. Ar fi mai bine să intensifici ritmul ședințelor înainte de terminarea anului universitar, și în felul acesta îi mulțumești pe toți. Pe deasupra, mai știu că subiecții și-au împărțit în mod echitabil domeniul de referință : unii povestesc din punctul de vedere al observării grecești, iar alții din cel troian.

— Nu fi crudă — o rugă Hoodlige dezamăgit.

— Cum vrei tu, Stephan. Dar nu ți-a trecut prin cap ideea că ar fi putut să aranjeze totul ? E prea perfect... Pe deasupra, în stare de hipnoză, subconștientul nu ar trebui să fie condiționat de sugestii colective.

— M-am gîndit și eu la asta — exclamă omul cu hotărîre. Dar nu-i nici un truc la mijloc. Din punct de vedere matematic este imposibil să trișezi. Am făcut numeroase verificări. La primele încercări puteau să mă ia peste picior, dar acum nu. În acest moment este mai prudent să întrerup experimentele care sînt în timpul cursurilor.

Meade nu se bucură de concluzia la care ajunsese interlocutorul său.

— Nu trebuie deloc să întrerupi ! — exclamă ea. Te-ai trudit atîta să obții fondurile necesare pentru realizarea Sondei, a trebuit să convingi Administrația, Consiliul Institutului, a trebuit să lupți împotrica scepticismului tuturor. Acum cînd lumea științifică așteaptă rezultatul cercetărilor tale nu poți să dai înapoi. Pe deasupra, ești și unul dintre cei care au toate șansele să obțină o bursă de studiu A.M.I.S.E.F.

Stephan dădu din cap cu gravitate. În lumina opacă a veiozei, chipul său sever, sculptat de umbre, reflecta imaginea unui savant de patruzeci și cinci de ani îmbătrînit înainte de vreme din cauza timpului prea lung petrecut în laborator, aplecat deasupra cărților, în căutarea unui succes care întîrzia să apară. Referirea lui Meade la premiul A.M.I.S.E.F. reaprinse în el flacăra nestină niciodată a aspirației la glorie și la cele mai concrete aspirații materiale care decurg din asta. Trupul său slab, deșirat, fusese constrîns la cele mai mari sacrificii în numele științei, pentru ca acum să nu-și mai dorească cele mai omenești satisfacții ; iar Meade putea să fie una dintre ele... numai dacă s-ar fi hotărît să divorțeze de soție.

Bărbatul își mîngîie la repezeală părul cenușiu și zăbovi îmbătîndu-se cu visul pe care spera să-l realizeze în curînd.

— Ai dreptate — murmură el. Totuși, această problemă complică totul... Dacă aș reuși măcar să înțeleg ce se întîmplă : de ce Troia, de ce acea întîmplare și nu altele mai fanteziste, mai tinerești ? Am schimbat frecvența undelor electromagnetice, intensitatea lor, n-am obținut decît o expunere ceva mai încîlcită ; dar imediat ce mă apropii de datele optime, totul continuă după schemele inițiale. Cu toate acestea, eroii homerici nu cuprind un cîmp al cunoașterii prea vast... M-aș fi așteptat la fotbal, la aventuri de dragoste, la lăudăroșenii, la coșmaruri : în schimb apare Troia, numai și numai Troia.

Meade conveni, făcînd un semn din cap, și propuse :

— De ce nu încerci să depășești obstacolul cu un subiect care este cu totul străin acestui mediu, cineva care să nu știe nimic despre această întîmplare, și al cărui nivel de cultură să fie atît de mic încît să fie exclusă orice reminiscență despre antichitate și, mai ales, despre Troia ?

— Ar putea fi o soluție... Însă trebuie să fie și o explicație la toate astea...

— O vei găsi — îl asigură femeia. Ești abia la începutul experimentului. Nu te îngrijora, mai devreme sau mai tîrziu vei descoperi cauza, acum este important să ieși din acest cerc vicios. O să vezi că prin pacientul pe care ți-l voi aduce, nici un fel de autosugestie nu va mai influența lecțiile tale.

Surîse și se ridică.

— Acum să mergem acasă, Stephan, este tîrziu și eu încă nu am cinat.

Ieșiră. Coridorul era pustiu. O rece lumină a unor becuri cu neon lumina marmura de pe jos și dădea naștere la o falsă impresie de curățenie, de lucios. Pașii lor tulburară liniștea sălilor de curs părăsite. Trecură și prin fața sălii unde se țineau experimentele. Hoodlige se opri să privească pătucul gol, casca hipnotică, tabloul de control, toată aparatura care zăcea tăcută în semiîntuneric. Nu i se părea firesc că este creația lui : o simțea străină, ostilă...

— Ceva nu este în regulă ? — îl întrebă Meade.

— Nu, nimic — se scuturâ el trecînd mai departe. Mă întrebam doar dacă toate astea servesc la ceva. Mi-am investit întreg viitorul în aceste cercetări...

— Sîntem oameni de știință — îi aminti Meade. Trebuie să riscăm...

Ar mai fi vrut să adauge și altceva, dar preferă să tacă.

Dinspre etajele superioare ajungea pînă la ei vocea molcomă a femeilor care făceau curățenie. Rosteau ceva de neînțeles din cauza aspiratorului care funcționa. Apoi zgomotul deveni mai clar : semăna cu o voce puternică împărțind ordine, cu un zgomot de pași care clăcau iarba fragedă, cu niște lovituri de secure aplicate în trunchiurile uscate ale pinilor, cu zgomotul unei băcăți de fier lovită de un ciocan ; amintea de mirosul cărnii fripte, de aroma rășinei și a ierburilor aromatice sub o lună palidă care lumina perdele multicolore ; marea... o lume îndepărtată...

— Vrei să te însoțesc pînă acasă ? — îl întrebă femeia pentru a doua oară.

— Poftim ? — tresări Stephan, pierdut într-un labirint de senzații necunoscute.

Se întoarse să o privească și clătină din cap.

— Nu, mulțumesc, sînt cu mașina.

Ajunseseră afară ; străbătură în liniște curtea acoperită cu pietriș și înconjurată de aleile întunecoase ale parcului. Se opriră lîngă parcare. Ea îi întinse mîna pentru a-și lua la revedere, iar el i-o strînse căutînd acolo un pic de căldură. Ar fi vrut să se oprească acolo, să vorbească despre studiile sale, despre sentimentele sale, despre tot și despre nimic. Întunericul părea să-i fie complice, dar nu îndrăzni.

— Atunci, pe mîine — șopti Meade.

— Da, pe mîine — conchise cu tristețe bărbatul. Se întoarse și se duse la automobilul său. Se gîndi cu angoasă la ce îl aștepta : circulația haotică din oraș, ariditatea vieții sale de familie care se compune din certuri, plictiseală...

— Meade ! — strigă el pradă unei neașteptate clipe de rătăcire. Dar era prea tîrziu. Dezamăgit se urcă la volan și lăsă să-și urmeze cursul.

„Numai Troia îmi mai lipsea !“ mormăi în gînd. „Ca și cum nu aș avea destule griji“.

Capitolul al patrulea

Chipul încremenit al lui Euscalp privea încruntat, de la înălțimea coloanei sale, lumea îngrămădită în sala de curs. Aspiranții la cariera de doctor, ucenicii științei sale, erau împrăștiați printre băncile întunecate și dezbăteau înflăcărați o temă complet străină de studiile lor : Troia și războiul. Destui dintre ei se dedicaseră lecturii operei lui Homer și, cum se întîmplă mereu printre oameni, se contura formarea a două grupuri opuse. Mai în glumă, mai în serios, susținătorii aheilor și cei ai troienilor continuau prin cuvinte un conflict stins de milenii.

— ...Și eu spun că nu era deloc sigur că au învins grecii — spuse Anthony Selfiex. Homer nu cunoștea adevărul real al celor petrecute. Poemul său este în mare parte fructul fanteziei.

— Chiar așa ? Și atunci cine a învins ? întrebă ironic Hefry Godfrey, cel care în stare de hipnoză povestise faptele referitoare la Miron, robul lui Ulise.

— Rămîne de văzut — spuse sentențios celălalt. S-ar putea să depindă de imaginația celor care relatează. Dacă vei continua tu să fii purtătorul de cuvînt al grecilor, cu prostia ta, nu avem de ce ne teme...

Disputa gălăgioasă se stinse la apariția profesorului Hoodlige. Cele două fracțiuni se așezară în bănci.

Acum atenția tuturor se îndrepta spre profesor. Iar acesta intui interesul lor : anunțase un nou experiment, și toți se oferiseră de bunăvoie. Dar profesorul deja avea soluția în buzunar, o soluție cam dezamăgitoare pentru ei.

— Bine, domnilor — începu el cu o gravitate voită a tonului. E inutil să ne pierdem vremea cu vorbe : deja am ilustrat principiile generale ale funcționării Sondei cerebrale și țelurile pe care vrem să le atingem prin ea. Știm despre cunoștințele noastre în legătură cu fenomenele complexe care reglează viața oamenilor, în legătură cu memoria și celelalte fenomene informative, în legătură cu disfuncționalitățile neurovegetative și tipologia proceselor de elaborare, că sînt foarte reduse. Acest aparat ne permite să încercăm o explorare empirică în interiorul acestui univers. Din păcate, din cauza unui banal caz de autosugestie, dezvăluirile primului subiect au influențat comporatamentul următorilor care au abătut atenția de la scopul inițial al experimentului nostru printr-o succesiune de întîmplări mitice.

Se opri pentru a putea să le spună ceea ce îl interesa, și apoi reluă :

— Pentru a ieși din acest impas m-am gîndit să aleg un voluntar din afara Institutului : un tînăr care nu este la curent cu experiențele desfășurate mai înainte și cu desăvîrșire ignorant în ceea ce privește istoria Troiei.

Un molcom cor de proteste răspunse la cuvintele sale.

— Vă înțeleg dezamăgirea — continuă profesorul cu severitate. Dar aici nu sîntem la o lecție de filologie sau istorie : ne aflăm în Institutul Central

pentru Boli Mintale. Cînd veți ieși de aici vă așteaptă ani de muncă grea în clinici, vă veți lupta din greu cu nebunia, alienarea, isteria, paranoia, schizofrenia... Pentru toate astea Homer vă va fi foarte puțin folositor.

Obținu efectul scontat. Pe chipurile celor din sala de curs apărură expresii de mută vinovăție. Hoodlige lăsă să plutească acea atmosferă de gravitate, apoi, printr-un semn, îl invită pe voluntarul însoțit de Berry să intre.

Tînărul blond străbătu stînjenit culoarul care separa rîndurile în trepte cu bănci de catedră. Era îmbrăcat în haine foarte elegante care îi scoteau în relief fizicul atletic. Strînse mîna pe care docentul i-o întinse și se strădui să arate cît mai dezinvolt.

— Bine ai venit Looby — îl salută Hoodlige. Știi ce trebuie să faci ?

— Da... domnule — răspunse cel întrebat.

— Pot să-ți pun cîteva întrebări mai personale ?

— Sigur, domnule — confirmă Looby, căutînd aprobarea în ochii doctoriței

— Cîți ani ai ? — îl întrebă Stephan.

— Nouăsprezece... aproape douăzeci.

— Bine, Looby, ia loc pe pat — continuă profesorul și începu să pregătească ventuzele Sondei. Ce fel de studii ai făcut ?

— Am terminat Junior School, apoi am urmat doi ani ici și colo, dar fără să termin ceva... Părinții mei aveau nevoie de bani, și așa...

— Înțeleg. Acum lucrezi ?

Looby șovăi, apoi spuse :

— Da, la un institut de frumusețe : sînt masor.

— Îți place munca pe care o faci ?

Hoodlige îl ajută să-și potrivească pe cap rețeaua de fire și verifică dacă senzorii adezivi făceau contactul cu tîmplele.

— Da, este o muncă la fel ca oricare alta.

— Să nu-ți fie frică de acest dispozitiv, nu-i nici un pericol. Percepi ceva deosebit ? Zgomote, senzație de căldură ?

— Doar un șuierat în urechi, dar foarte slab — îi confirmă voluntarul.

— Te stînjenește ?

— Nu domnule.

Profesorul îl invită să se întindă și să închidă ochii. Apoi se așeză în fața ecranului osciloscopului, unde alergau în dezordine linii curbe.

Hoodlige acționă cîteva butoane de reglare a tensiunii.

— Acum, Looby, vei fi hipnotizat ; pentru tine va fi ca și cum ai dormi. Te afli întins, șuieratul devine o muzică dulce. Te lași purtat, nu mai ești în această cameră, nu mai este nimeni lîngă tine, ești ușor, senin, te simți foarte bine...

Profesorul iscodi chipul subiectului și suspină ; îi luă pulsul, îi verifică respirația.

— S-a făcut — conchise el. După cum puteți vedea, se află în stare de hipnoză selectivă. Adică nu mai este stăpîn pe funcțiile primare ale corpului său, dar dispune în întregime de mintea sa. Subconștient și conștient formează acum o structură unică eliberată de obsesiile prezentului. În practică, Looby trăiește într-o dimensiune exterioară celei trăite de noi, dar puternic implicată în experiența lui trecută. Teoretic este stăpînul absolut al propriei sale cunoașteri, fără inhibiții, fără rețineri : o stare

de folosire sută la sută a creierului. Din păcate, îndată ce se termină experiența, tot acest monopol este pierdut și, ca orice altă ființă vie, va putea folosi în mod conștient doar un mic procent din ceea ce știe. Restul va fi din nou înlănțuit de partea intuitivă, de întunericul subconștientului. Totuși, noi sîntem în măsură să deschidem o fereastră în spațiul minții : o deschidere întîmplătoare, care ne va dezvălui o mică fracțiune din lumea intimă a subiectului. Aici este speranța mea de a folosi această breșă, spre a orienta către acea porțiune a creierului în care se află cuibărite secretele disfuncțiilor mentale cele mai răspîndite. Este un țel ambițios, îndepărtat, dar care justifică orice efort în această direcție.

Hoodlige se opri pentru a-și trage răsuflarea. Îl privi pe tînărul întins pe pat și activă microfonul de comunicare :

— Looby, mă auzi ? — murmură el persuasiv.

Tînărul șopti o frază de neînțeles.

— Nu te-am înțeles ; vorbește mai clar. Te simți bine ?

— Da...

— Unde ești ? Ce vezi ? — insistă Hoodlige.

Publicul deveni tot mai atent, străduindu-se să audă un cuvînt revelator.

Looby scutură din cap fără să răspundă.

— Vorbește — îl invită savantul.

— Soarele... — murmură subiectul cu greutate.

— Da, ce e cu soarele ?

— Este foarte cald, ne-am săturat să tot așteptăm...

— Ne-am... ? — repetă Hoodlige. Cine mai este cu tine ?

— Toți ai casei și încă atîția alții... Herpeu nu a venit, i-a fost frică... Iată-i ! Sînt soldați din Sparta... Vor să arate toți că nu sînt ca fratele meu. Calisto m-a luat peste picior : mi-a fredonat un cîntec în care mă asemăna cu un iepure... o să-i arăt eu cine-i Bibetus, fiul lui Sarus...

Hoodlige încremeni în timp ce în bănci se iscă un murmur provocat de o stare de excitație.

— Looby, te ascutăm — spuse cu greutate profesorul, în timp ce căuta cu privirea pe chipul lui Berry un sfat. Încearcă să spui mai exact... De ce te cheamă Bibetus ? Tu ești Looby, ți-amintești ?... Nu știi nici măcar ce este Sparta.

— ...Soarele arunca crunte văpăi ; războinicii încarcerați în armuri transpirau din plin și, pentru a-și usca mîinile umede, și le murdăreau cu pămînt uscat. Nu era o zi potrivită pentru bătălie. Prinți, în carele lor de luptă, așteptau să trîmbițeze surlele, cu speranța secretă că și dușmanii vor face la fel...

— Looby, tu nu ai de unde să cunoști aceste evenimente... — spuse omul de știință exesperat.

— Sînt fiul lui Sarus, cioban pe pășunile de la miazănoapte de dealul sfînt : nu sînt un luptător. Însă nu mi-e frică...

— Nu-i adevărat, tu ești un masor... un bun masor.

*

— Bibetus, ce ai ? Îți tremură picioarele ? — rînji Calisto. Fii calm, azi e o zăpușeală, nimeni nu are chef să se bată.

Tînărul cioban abia îl auzi. Își scoase casca de piele cu închizători de bronz și își strînse capul în mîini.

— Capul... — suspină el tînguindu-se.

— Ce faci, nătîngule ? Pune-ți coiful la loc — îl mustră un veteran din spatele său. Ar fi suficientă o piatră să te arunce în iad.

— Nu te teme : cu bafta pe care o are el n-ar fi de mirare să alerge mai iute decît săgețile trase de Ahile — interveni Calisto din ce în ce mai caustic. Fuga este o moștenire din familie.

Bibetus se scutură cu un urlet.

— Nu mi-e frică ! exclamă el, eliberîndu-se de armura din piele și de haină. Nu mi-e frică !

Dezbrăcat, strîngînd în mînă unica sa armă, o spadă bondoacă ce avea două tăișuri, își făcu loc printre rîndurile de soldați și se năpusti asupra armatei grecești.

*

— Trezește-te, Looby, este un ordin, trezește-te ! — hotărî în cele din urmă Hoodlige avînd în vedere că era inutilă orice încercare de a controla ceea ce spunea subiectul.

Acesta întredeschise gura, strîmbîndu-se cu durere, și holbă ochii.

— Mă recunoști ? — îl întrebă cercetătorul acoperindu-i întreg cîmpul vizual.

— Da, domnule, dumneavoastră sînteți profesorul care este prietenul doctoriței Berry... — răspunse tînărul. Apoi, cu gesturi rătăcite, adăugă : Am spus ceva ce nu trebuia ?

— Nu, totul este în ordine, flăcăule, totul este în ordine. Rămîi întins încă vreo cîteva minute — îl liniști docentul.

— Lecția se suspendă — se adresă el publicului format din studenți atenți. Vom relua mîine teoria armonicelor mentale.

— Vom continua experimentele cu Sonda ?

— Cred că nu — răspunse Hoodlige cu amărăciune. Accidentul de acum cere o clarificare.

Ar fi vrut să adaoge că toate speranțele lui în ceea ce privește invenția sa căzuseră în ridicol ; că asta înseamnă să ia totul de la capăt ; că era foarte probabil să spună adio premiului A.M.I.S.E.F. și atîtor vise de glorie. Dar, în acel moment, îl încerca o oboseală cumplită. Și, mai ales, simțea nevoia să rămînă singur.

Capitolul al cincilea

În ciuda celor mai sumbre previziuni, Hoodlige dormi, buștean legănat de vise plăcute, fără nici o legătură cu trista sa experiență. Soarele însă, mai nebinevenit decît oricînd, îl trezi cu razele sale reflectate de mobila argintie a camerei. Ca întotdeauna, înainte de a deschide ochii, Stephan se asigură că soția se ridicase mai înainte : nu reușea absolut deloc să suporte la începutul zilei chipul posomorît al Gloriei, acele buze senzuale, atitudinea ei grosolană și vulgară. Prefera să amîne întîlnirea pentru cît mai tîrziu posibil, amăgindu-se cu speranța că poate ieșise după obișnuitele ei cumpărături făcute fără nici o socoteală. În schimb, se temea să nu fie în baie și să intre în cameră pe neașteptate, înfășurată într-unul din acele oribile halate transparente, gata să-și manifeste poftele ei niciodată satisfăcute. Astfel ar fi trebuit să suporte critici grele, împunsături la adresa capacității sale de a iubi, și nu i-ar fi rămas altceva de făcut decît să răspundă printr-o liniște rușinoasă.

Bărbatul se întoarse dezgustat în cearșafuri și se strădui zadarnic să adoarmă din nou. „Nu pot continua să trăiesc în felul acesta. Am nevoie de propria mea libertate. Este inutil să mă amăgesc : acea fe-

meie este mai rea decît orice străină. Trebuie să găsesc puterea de a-i cere divorțul".

Cineva, pe coridor, trînti o ușă.

„Asta e Ivan" — gîndi profesorul. „Acum vine, sau pleacă ?"

Fiul era cea dea-a doua cruce a sa ; își amintea de tatăl lui doar cînd îi lipseau banii sau avea nevoie de ajutorul lui la Comisariatul de Poliție pentru a-l scoate din vreun bucluc : conducere fără permis, scandal, droguri...

„Trebuie să fiu mai dur cu el" — își promise încă o dată. „Nu poate continua să se comporte ca un mic delincvent. Dacă maică-sa m-ar ajuta măcar cu educația lui ! Nu pot să fac totul singur, am studiile mele..."

Gîndul la Sondă și la ultimul experiment treziră în el imaginea altui aspect neplăcut al realității. Suspină. Se întoarse iar pe partea cealaltă. Țîrîitul telefonului îl luă pe nepregătite. Se ridică în șezut și întinse mîna, neștiind ce să facă. Cine putea să-l caute sîmbăta ? În clinică nu fuseseră aduse cazuri grave, iar în afara personalului medical nu avea prieteni. Telefonul insistă cu impertinență. Dacă răspundea, cei ai casei și-ar fi dat seama că era treaz și începea calvarul. Mai așteptă puțin, dar văzînd că nimeni altcineva nu se hotăra, ridică receptorul cu resemnare.

— Alo — murmură el.

— Tu ești, Stephan ? Sînt Meade — se auzi o voce familiară.

— Oh ! Bună — răspunse omul, plăcut surprins.

— Sper că nu te-am deranjat, dar a apărut o știre în ziar care te interesează cu siguranță.

— Despre ce este vorba ?

— De experimentele cu Sonda. Dar nu vreau să te influențez : citește-l, apoi telefonează-mi și spune-mi ce gîndești despre asta — îi spuse Berry.

Hoodlige rămase tulburat din cauza acelei rețineri. Îi mulțumi că îl avertizase și, fără nici un chef, se dădu jos din pat. Ca presa să se ocupe de munca lui era o speranță pe care o nutrea de multă vreme : însă acel moment, cînd experimentul îi scăpa printre degete, era cel mai puțin potrivit. Se duse la intrare și se opri la cutia poștală. Luă ziarul și, cu prudență, făcu drumul în sens invers. Cînd fu din nou în pat, se simți mai liniștit. Tribune City era un ziar local cu ambiții naționale. Pe lîngă paginile rezervate celor mai neînsemnate fapte din provincie, dedica ample spații de politică internă și externă. Astfel, șefi de stat, asesori și regine ale frumuseții dezastre ecologice și accidente rutiere alternau în cea mai ordonată dintre existențe : probleme mondiale, cronici interne, cultură, fapt divers, spectacol, glume, și totul era servit într-o abundență de reclame publicitare.

Hoodlige examină zadarnic pagina dedicată științei ; găsi, în schimb, ceea ce căuta în pagina destinată spectacolelor de televiziune, lîngă picioarele lungi ale unei actrițe. Omul de știință pufni nervos și începu să citească :

„Știința în folosul fanteziei, de Ben Carpi.

Institutul de Boli Mintale, în aceste zile a fost teatrul unui extraordinar experiment : un eveniment singular, mai ales dacă ținem cont și de austeritatea mediului științific în care s-a petrecut. Orașul nostru găzduiește de mai mulți ani această prestigioasă

Universitate care, nu numai că le-a dat un motiv de mîndrie cetățenilor orașului, dar și oferă, prin propria ei clinică de specialitate, un loc unde se pot îngriji în mod eficient toate tipurile de boli ale creierului : de la simpla astenie nervoasă la tumori. În ea și-au găsit alinarea suferințelor multe persoane faimoase..."

Profesorul sări peste lunga listă de magnați, actori, politicieni și citi în diagonală articolul pînă la punctul unde apărea numele său : „Profesorul Hoodlige, docent în psihiatria comparată, ilustru psiholog, va fi probabilul cîștigător al premiului A.M.I.S.E.F. din acest an, și mulți văd în el un candidat la premiul Nobel. Este poate cel mai autorizat expert în boli nervoase din timpul nostru, el a realizat un dispozitiv miraculos : Sonda cerebrală. Chiar dacă cercetările sînt privite cu cea mai mare rezervă, voci autorizate o definesc ca pe o invenție extraordinară. Apoi este uluitor rezultatul pe care studenții lui l-au obținut. Supunîndu-se de bunăvoie la experiment, acești viitori psihiatri au reușit să creeze o permanentă stare de sugestie. Asta înseamnă că subiecții trăiesc într-o dimensiune fantastică o aventură comună, care se perpetuează, chiar după întreruperi prelungite, fără discontinuități logice. În acest fel tinerii întreprinzători reînnoiesc o veche legendă mitologică : războiul Troiei. Ascultînd înregistrările ședințelor respective, ne simțim proiectați într-un trecut fascinant compus din eroi, dueluri, iubiri pasionale. Într-o epocă aridă cum este cea pe care o trăim noi, sigur că nu este rău că tineretul viguros găsește printre studiile plicticoase, o evadare bazată numai și numai pe fantezie, o evaziune care n-are nimic comun cu drogurile sau cu,

de acum, obișnuita criminalitate a minorilor. Jocul, dacă-l putem chema așa, se realizează din două echipe adverse : grecii și troienii, iar apartenența la unul sau altul din cele două grupuri depinde de legătura pe care subiectul o stabilește cu..."

Stephan încetă să mai citească, dezgustat. Se simți rănit în orgoliul său, umilit de acel scriitoraș de articole care evidențiase aspectul frivol al invenției sale. Un aspect care reprezenta mai mult un eșec decît un succes. Cuprins de mînie, Stephan ridică receptorul și o sună pe Meade.

— Ce zici de asta ? îl întrebă femeia.

— Sînt furios — afirmă el. Luni o să vorbesc cu rectorul : am pretenția ca Institutul să dea o dezmințire în legătură cu ce s-a scris. Nu vreau să devin măscăriciul orașului.

— Mă tem că nu îți va fi de prea mare folos — observă doctorița. Știi bine că rectorul este totdeauna foarte atent să nu se pună rău cu ziarele : are veleități politice și nu m-ar mira dacă ar fi amestecat în această afacere. Mai degrabă aș vrea să-ți vorbesc despre Looby...

— Looby ? — repetă Hoodlige. Cine e ?

— Ultimul subiect supus experimentului — îi aminti Berry. Tînărul masor.

— Ah, sigur, tinerelul care nu trebuia să cunoască nimic despre Troia... — spuse cu amărăciune omul de știință. Așadar ?

— A dispărut de acasă — spuse femeia. N-ar fi nimic deosebit, a mai făcut-o și altă dată, dar mi se pare ciudat că a dispărut imediat după experiment ; eu am fost chemată de urgență la pavilionul de alienați în stare gravă, pentru un caz de isterie

colectivă, și nu am mai avut grijă de el. L-ai văzut cumva, din întîmplare, ieșind cu cineva ?

— Nu, nu cred — încercă să-și amintească Stephan, copleșit cum era de grijile lui. Eram preocupat de alte lucruri.

Își luară rămas bun, și Hoodlige se pregăti să înfrunte lunga zi de familie.

Pînă la ora prînzului nu s-a certat deloc. Gloria se întoarse euforică din plimbarea ei după cumpărături ; Ivan, ursuz ca totdeauna, apăru doar cu puțin înainte de a se așeza la masă. Bucatele fură consumate în tăcere, toți fiind preocupați să urmărească emisiunile de la televizorul personal fiecare avînd casca lui de ascutare.

Femeia angajată cu ora termină de servit felurile de mîncare făcute din semipreparate și începu să strîngă masa. Cei din familie o apucară în direcții diferite. Doamna Hoodlige, cum simți mirosul de tutun al soțului său se retrase în birou, unde o aștepta nelipsita cutie de dulciuri cu un număr calculat de calorii. Fiul, după o scurtă incursiune în portofelul tatălui, dispăru. Deși nu sperase, Stephan se pomeni singur ; își întinse picioarele pe micul fotoliu anatomic și se abandonă unui fumat relaxant.

Liniștea se destrămă cu sunetul soneriei de la intrare. Profesorul așteptă, sperînd că altcineva se va duce să deschidă, dar același raționament îl făcură în mod scrupulos toți cei din casă. Cînd sună a treia oară, bărbatul trebui să cedeze.

— Cine este ? — întrebă el, scrutînd pe ecranul videotelefonului chipul necunoscutului.

— Ben Capri, de la Tribuna City.

Acel nume îl făcu să tresară. Își aminti articolul care îl indispusese de dimineață și, uluit, apăsă pe

butonul care elibera ușa de barele blindajului antifurt.

Era tînăr, avea în jur de treizeci de ani. Intră cu un zîmbet larg întipărit pe chipul bronzat.

— Presupun că sînteți domnul profesor Hoodlige — începu el și îi luă mîna cu un gest prietenos.

— Da — răspunse suspicios stăpînul casei.

— Mă scuzați pentru ora nepotrivită, dar aveam nevoie să vorbesc cu dumneavoastră. Poate că nu ați citit încă ziarul.

— L-am citit — i-o tăie glacial Stephan.

— Bine, atunci mă scutiți de o lungă introducere — trase concluzia Ben și schiță că ar vrea să treacă pragul ușii.

Profesorul se întrebă dacă nu era cazul să-i trîntească ușa în nas, dar își aminti că rectorul se îngrijea să mențină raporturi amicale cu presa și șovăi.

Celălalt profită pentru a intra, și îl urmă pe coridor.

— Unde am putea să vorbim liniștiți ? — întrebă el pe un ton confidențial.

Cu o strîngere de inimă, Stephan îi arătă ușa salonului și îl urmă.

— Ce doriți ? — murmură el apoi, încă neștiind bine ce ținută să adopte.

— Mă aflu aici pentru a vă propune o afacere, — începu ziaristul — o afacere bună. Printr-o pură întîmplare am ascultat cîteva înregistrări ale ședințelor hipnotice realizate cu Sonda, și m-am gîndit că pot trînti un articol, fără pretenții științifice, bineînțeles... Datoria unui ziar nu este aceea de a instrui, ci de a crea interes, de a orienta curiozitatea cititо-

rilor. Astfel am încropit un articolaș : puțin cam exotic, cu puțin mister, și jocul a fost făcut !

— Nu văd cum m-ar putea interesa — îl întrerupe Hoodlige. Eu sînt om de știință, nu autor în căutare de faimă.

— Sînt întru totul de acord — zîmbi convingător Ben. Însă activitatea pe care o desfășor are efecte ciudate asupra persoanelor care sînt implicate. Vă amintiți de cazul Monday ? Acel individ care și-a ucis soția cufundînd-o într-o cadă. „Cocteilul mortal“ a fost eticheta sub care l-am prezentat. Un adevărat succes. Ar fi fost o crimă obișnuită, iar procesul s-ar fi terminat cu ani buni de detenție. În schimb, faptul că a umplut cada cu whisky, gin, cherry, porto a creat premizele pentru o serie de articole pline de erotism, de patos, de ambiguitate. În felul acesta am reușit să creăm cazul secolului : procesul a fost amînat luni de zile, milioane de persoane îl urmăreau la televizor și, în cele din urmă, ziarul meu a reușit să-l convingă pe judecător, pe ceilalți jurați, opinia publică de faptul că domnul Monday era nevinovat și că nenorocirea s-a întîmplat în timpul unei orgii în familie. Gîndiți-vă doar la faptul că în acea perioadă vînzările de alcool au crescut cu cincisprezece la sută !

— Eu nu am ucis pe nimeni și nici nu văd nimic — comentă caustic omul de știință.

— Poate că aici vă înșelați, stimate domnule profesor — replică plin de viclenie celălalt. Toți sîntem proprii noștri negustori... Dar să ne întoarcem la articolul de azi dimineață : și de data aceasta flerul meu nu a dat greș. Ceea ce ar fi fost un banal articol pseudoștiințific despre anumite experimente

universitare, datorită culorii pe care i-am dat-o a devenit un caz. Chiar cazul momentului. Înainte de a pleca din redacție deja primisem peste trei mii de telefoane de la oameni dornici să afle alte știri despre Troia și jocurile studenților dumneavoastră. După biroul de statistică al ziarului Tribune City articolul a stîrnit interesul a patruzeci la sută dintre cititori, adică mai mult de două sute cincizeci de mii de cititori. Cu articolul următor vom ajunge probabil la cinci sute de mii, șase sute de mii, poate chiar un milion. Experimentele dumneavoastră sînt în centrul atenției : oamenii vor să știe totul despre dumneavoastră, despre aheii, despre troieni. Ziarul nostru are legătură și cu o rețea de televiziune, și cît de curînd vom avea audiență la nivel național. În cîteva cuvinte, domnule profesor, într-o săptămînă numele dumneavoastră va fi la fel de faimos ca al unui cîștigător al premiului Nobel.

Ziaristul lăsă liniștea să cadă după ultimele cuvinte, și privi amuzat cum interlocutorul său părea stană de piatră.

— Bineînțeles că nu trebuie să vedem totul roz — continuă Ben. Pe oameni nu-i interesează deloc dacă dumneavoastră, cu aparatul pe care l-ați creat, vindecați vreo cîteva creiere care au luat-o razna sau revoluționați știința medicală. Masa de oameni are nevoie de evaziune, de emoții, iată ceea ce caută în povestea studenților dumneavoastră. La telefon, mulți ne întrebau dacă Troia a existat într-adevăr, dacă Elena a fost blondă sau brunetă, cîți au murit și așa mai departe. Practic, am venit să vă cer să colaborați cu Tribune City pentru a veni în întîmpinarea curiozității publicului. Este suficient să

ne acordați exclusivitatea asupra înregistrărilor și, în schimb, noi vă asigurăm o subvenție substanțială, faimă și succes. Cît va ține. O lună, poate două, apoi vă puteți întoarce la nebunii dumneavoastră și la experimentele pe care le faceți, iar eu voi găsi alt mijloc pentru a satisface această lume de alienați. Credeți că puteți accepta propunerea mea ?

Stephan se trezi încet din starea de transă în care căzuse. Cuvintele ziaristului dezlănțuiseră o răbufnire de gînduri opuse : era vorba de o glumă de prost-gust, sau era marea sa ocazie ? Era mai bine să țină o anumită distanță față de ofertele concrete ale succesului sau să profite ? Se gîndi la premiul A.M.I.S.E.F. : ziaristul vorbise chiar de premiul Nobel.

— Sonda aparține Institutului — se eschivă șovăielnic. În plus, anul universitar este pe sfîrșite ; am un contract cu administrația...

— Nu vă cerem să vă întrerupeți activitatea — îl lămuri reporterul, triumfător. Este suficient să ne dedicați cîteva ore pe săptămînă : cite o ședință, din cînd în cînd, pentru a le da studenților posibilitatea să-și facă toanele cu asemenea fantezii. Noi ne vom mărgini să asistăm și să înregistrăm ; nu vom cita nici un alt nume în afară de al dumenavoastră. În ceea ce privește consimțămîntul superiorilor, nu trebuie să vă îngrijorați : Tribune City este unul dintre cei mai mari finanțatori ai Institutului și, pe deasupra, facem și o sumă de favoruri personale rectorului... Nimeni nu se va opune.

— Dar studenții mei ? Troia este creația lor. Fără colaborarea lor nu se poate obține nimic.

— Curaj. la urma urmelor dumneavoastră sînteți profesorul lor, — îi aminti ziaristul —, veți găsi modalitatea de a-i convinge. Sîntem la sfîrșitul cursurilor, sînt examene de trecut, nu cred că vor refuza o colaborare profitabilă...

— Da, este adevărat — consimți Hoodlige gînditor.

Nici nu mai fu nevoie să adaoge altceva. Cei doi oameni evaluară la rece perspectivele acelei acțiuni. Apoi trecură la cîteva vagi considerații asupra activității guvernului, vorbiră despre vreme, și totul căzu în cea mai pură convenienţă. Hoodlinge nici măcar nu încercă să vorbească despre cum va fi recompensat, iar celălalt, cu discreție, evită să vorbească despre asta. Amîndoi știau că jucau o carte mare și asta, între oameni de viță nobilă, era de ajuns.

Ben Capri plecă din locuința savantului abia seara. Respiră cu satisfacție aerul proaspăt al serii și ajunse lîngă automobilul său. Puțin după aceea se îndreptă mergînd cu o viteză ponderată pe bulevardele mărginite de șiruri de arbori, din cartierul unde locuia, și se cufundă în spațiul cenușiu al orașului.

În curînd, rotativele vor scoate ediția de seară a ziarului ; furgonete ticsite se vor răspîndi prin cartiere lăsînd la fiecare centru de difuzare cota de publicații ; grupuri mari de copilandri se vor îndeletnici să le introducă în cutiile poștale de la fiecare bloc într-o necontenită întrecere cu timpul. Puțin după aceea fiecare abonat va citi știrile, un amestec de adevăr și minciună, dozate echitabil de cei care lucrează în domeniul informațiilor, un domeniu în care Ben aspira la poziția care i se cuvenea.

Un țiriit îi atrase atenția. Bărbatul desprinse de la bord casca radiotelefonului și o duse la urechi.

— Sînt Capri — spuse el.

— Șeful la telefon — răspunse o voce autoritară. Cum a mers cu spargecreiere ăla ?

— Bine. A acceptat — răspunse cronicarul. Poți să introduci articolul istoric despre Troia. Beneficiind de colaborarea Institutului Central, luni vom începe ședințele, iar articolul o să fie gata pentru ultima ediție. Au mirosit că nu-i în van, și toți sînt cu noi.

— Bravo. Totuși, acum să nu te culci pe laurii victoriei, — mîrîi iritat superiorul —, amintește-ți că ești plătit să lucrezi. Du-te spre Southampton, s-a produs o încăierare între automobiliști ; probabil mortul o să scape. Vezi dacă poți să scoți cîteva rînduri virulente.

— Dar, șefule, am stat în picioare toată ziua, iar pe deasupra omorurile astea pe stradă nu mai fac nici o senzație...

Protestul rămase fără răspuns. Ben se întunecă la chip și începu să conducă și mai devotat, blestemînd mizerabila lui meserie.

Capitolul al șaselea

Slugile intonaseră un cîntec monoton și adormitor care se armoniza perfect cu întunericul nopții. Hector se lăsă legănat de acel cîntec. Îi aducea aminte de copilărie, de serile de vară cînd, împreună cu alți băieți de vîrsta lui, făcea de gardă la armament și aștepta lumina zilei în jurul unui foc pîlpîind. Și atunci slugile cîntau cu aceeași dulceață plină de resemnare ; spaimele întunericului se stinseră, iar frigul păru că nu mai este așa de intens.

— Nu dormi ? — îi șopti Andromaca, stînd lîngă pat.

Troianul îi zîmbi soției și clătină din cap.

— Visam cu ochii deschiși — îi mărturisi el.

— Te doare rana ? — îl întrebă ea, verificînd bandajele de in care-i înfășurau coapsa.

— Nu, nici Chebrion nu m-ar fi îngrijit cum ai făcut-o tu — o asigură Hector. Trebuie să fiu recunoscător acelei săgeți de la ahei care mi-a dat posibilitatea să fiu răsfățat de toți ca un copil.

— Nu mai trebuie să te expui așa — îl dojeni drăgăstos Andromaca. Erai înaintea tuturor, și fără scut.

— Dacă destinul ar fi vrut să mor, nimic nu mi-ar fi fost de folos.

— Taci. Nu vreau să aud pronunțîndu-se cuvîntul „moarte".

— Nu depinde de mine — îi aminti cu amărăciune luptătorul. Pînă cînd grecii nu vor părăsi acest pămînt, moartea ne va fi mereu pe aproape...

Un zgomot de pași grăbiți întrerupse discuția.

— Stăpîne, stăpîne ! — imploră o voce tulburată.

— Dacă-l cauți pe Hector, sînt aici ! — exclamă moștenitorul tronului.

Un sclav intră în cameră și se înfățișează cu o mutră slugarnică.

— Stăpîne, — murmură apoi —, Casandra a dispărut : după bătălie nimeni nu a mai văzut-o. Mama dumneavoastră se teme că a fost ucisă.

Hector suspină.

— Dă-mi o haină — îi ordonă soției. Mă duc s-o caut.

— Dar nu ești în stare să mergi, — îi aminti Andromaca, fără prea multe șanse de a-l opri —, ești rănit. Trimite pe altcineva.

— Este vorba de sora mea, e datoria mea — afirmă prințul.

*

Un cer noros ștergea din cînd în cînd stelele, care cu razele lor plăpînde, se jucau printre acoperișurile palatelor. Războinicul se sprijini de lance pentru a ușura greutatea pe piciorul rănit. Lăsase în urmă cetatea lui Priam, și privi neliniștit umbrele nopții. Nici un troian nu era pe acolo la ora aceea : osteneala bătăliei le tăiase cheful de a trăi, de a juca, de a-i asculta pe cîntăreți. Fiecare, închis în casa lui, se străduia, prin liniște și prin odihnă, să se elibereze

de spaimele războiului. Hector se simți înfricoșător de singur. Își trimisese slugile pe străzile întunecoase, printre coloanele gineceului, printre gărzile care vegheau la ziduri. Pentru el își rezervase zona din afara cetății : știa că în pădurea din partea de nord era un mic templu dedicat lui Apollo, un loc pe care fata îl îndrăgea în mod deosebit. Își dădea seama că nu-i va fi deloc ușor să se strecoare prin acele locuri împădurite, dar asta nu-l împiedică să-și caute sora. Continuă să meargă spre zidurile de împrejmuire.

— Atenție, santinelă ! — strigă un om de pe marele turn de la apus.

Moștenitorul tronului se duse în centrul străzii unde, în lumină, putea fi recunoscut.

— Ați văzut-o pe Casandra ? — întrebă apoi grupul de soldați care venea spre el.

— Nu, preferata lui Apollo nu a trecut pe aici — îi răspunse unul dintre ei.

— Deschideți-mi poarta — le ordonă Hector.

Nimeni nu îndrăzni să se opună.

— Cînd mă voi întoarce o să strig de trei ori numele meu, în semn de recunoaștere — adăugă nobilul luptător.

— Cum ordonați — ascultă soldatul care vorbise primul. Luați măcar o făclie : veți alunga astfel umbrele morților.

— Nu de morți mă tem, ci de cei vii, iar lumina i-ar conduce la mine.

Santinela nu mai dădu nici o replică. Salută cu un semn din cap și se retrase.

Hector așteaptă ca încuietorile de lemn să se închidă în urma sa și începu să se miște cît mai

aproape de ziduri. Grelele blocuri de piatră formau o unică pată întunecată care părea că se unește cu cerul. Cîmpia era o mare de negură pe care apăreau din cînd în cînd bolovani și mai întunecați. Bărbatul continuă să meargă pînă ce recunoscu prin întuneric dealul împădurit care se diferența de celelalte înălțimi prin pantele sale mai line. Dinspre cetate venea pîrîitul molcom al unui rug care ardea ; percepu mirosul de lemn ars, de tămîie și pe cel mai intens de carne friptă ; un erou troian megea pe ultimul drum. Cu această ultimă senzație o apucă înainte pe cîmpie.

Piciorul continua să-l doară ; poate că rana se deschisese, dar nu mai pierdu vremea să verifice. Cînd terenul începu să urce, lancea îi deveni indispensabilă pentru a nu cădea. Niște tufișuri i se tot puneau în cale. Le ocoli. Întîlni primii arbori : niște măslini ancorați în pămîntul pietros, tulburați de o ușoară briză nocturnă. Era greu să se orienteze, și războinicul greși de mai multe ori drumul. Apoi un nor milos dezveli luna, a cărei lumină slabă făcu vizibile, ici și colo, contururile lucrurilor din jur. Templul luci la doar cîteva sute de metri înaintea lui. Undeva, departe, cîntă o cucuvea : unicul sunet viu într-o natură care părea că a cedat atmosferei produse de război.

— Casandra ! — strigă omul întețindu-și pașii. Sînt eu, Hector.

Pasărea de noapte își continuă nestingherită melodia.

— Casandra, nu te juca acum. E tîrziu, și mama noastră este îngrijorată.

Coloanele din piatră albă ale templului închideau întunericul într-o tăcută închisoare. Troianul urcă

cele cîteva trepte care-l despărțeau de locul sfînt și se strădui zadarnic să vadă prin întuneric. Era un templu scobit în partea stîncoasă a dealului, și era consacrat cultului lui Apollo. La fiecare solstițiu preoții duceau acolo miei și boi de sacrificiu. Dar acum, în acea liniște glacială, părea un loc dedicat zeilor infernului, și nu zeilor soarelui. Se povestea despre miracole săvîrșite în apropierea lui, și Casandrei îi plăceau foarte mult aceste povești, poate și împinsă de speranța că va ajunge la acele voci misterioase care îi răsunau în cap.

Un zgomot nedefinit întrerupse gîndurile războinicului. Nu semăna cu pașii ușori ai unei fete, nici cu suspinele unei fecioare. Părea mai degrabă tîrșitul unui corp care tîra pe podea, sau geamătul unui bătrîn cu trupul greu de prea multă băutură, sau respirația unui ucigaș plătit stînd la pîndă.

Hector împunse hotărît cu lancea și continuă să pătrundă în templu.

— Indiferent cine ai fi, trebuie să știi să sînt fiul lui Priam și că îmi caut sora, o fată care îmi este mai dragă decît viața. Dacă vrei să ne luptăm, arată-te, și unul dintre noi doi o să aibă o moarte demnă ; dacă nu intenționezi să mă împiedici, vezi-ți de drumul tău, n-ai de ce să te temi.

Respirația necunoscutului deveni și mai dezordonată. O voce de neînțeles bîigui cîteva cuvinte, un fel de formulă ritualică, un fel de rugăciune cruntă.

— Să nu-ți închipui că mă sperii cu mieunatul tău — îl amenință Hector.

Se înfipse hotărît în călcîie și își cumpăni corpul încît să fie gata să pună mîna pe arme. Își încordă brațul și se pregăti de luptă.

Dar necunoscutul continua să se ascundă în întuneric.

Troianul întui că în lumina lunii era o pradă ușoară pentru dușmanul invizibil. De aceea nu pierdu vremea. Aruncă lancea și scoase pumnalul pentru lupta corp la corp, gata să se apere. Un urlet de durere răsună în liniștea templului. O umbră răsări din întuneric și merse clătinîndu-se pînă aproape de scări. Acolo încercă să se sprijine de o coloană, dar se prăbuși la pămînt horcăind. Hector ajunse lîngă el și descoperi că nu purta armură. Lancea îl străpunsese. Era un tînăr cu chipul chinuit de agonie. Se priviră, incapabili să se înțeleagă. Apoi muribundul ridică brațele, se agăță de aer și dispăru. Din el nu mai rămase decît o pată de sînge pe jos.

Hector rămase încremenit privind golul. Își înfrînă primul impuls, care îi dădea ghes să fugă, și se mărgini să se îndepărteze cîțiva pași. Un rîs argintiu în spatele său îl făcu să tresară.

— Casandra ! — exclamă el.

— Bună, frățioare — șopti fata.

— Ai văzut și tu umbra aceea ? — o interogă luptătorul. Era om sau zeu ?

— Era doar o voce... una din cele multe — răspunse ea. Nu sînt logodnica lui Apollo ?

— Nu te înțeleg, surioară. Dacă era o voce, de ce a lăsat sînge ?

Casandra dansă ușoară prin templu, în timp ce hainele sale albe desenau figuri de umbre și lumini în jurul său.

— Pentru că o voce poate să aibă o inimă, un sînge subțire și o gură pe care să cauți un suspin...

— De ce ai venit aici ? — insistă nobilul. Grecii ar fi putut să te captureze.

— Căutam vocea, vocea aceea pe care tu ai trimis-o înapoi în Olimp. Era singură aici, pierdută într-o lume care nu era a sa, avea nevoie de mine.

Hector renunță la acel dialog imposibil. Își luă de pe jos lancea, gînditor, îi curăța vîrful pe iarbă și, întinse brațul spre sora lui.

— Vino, ne întoarcem acasă — îi spuse el.

Casandra îi alergă înainte și strînse cu multă căldură mîna care îi fusese întinsă.

— Poate ai ucis-o — șopti ea. N-o mai aud...

Capitolul al şaptelea

Vara izbucni cu o zăpuşeală insuportabilă. Fu o trecere bruscă, neaşteptată. Deodată, cerul, tot mai generos în nori, deveni albastru şi temperatura urcă peste maximul atins pînă atunci. Acest fapt determină creşterea numărului celor internaţi în Institut. Creierele oamenilor fierbeau, mai ales în cartierele sărace, acolo unde clădirile de ciment ce înghesuiau unele în altele, acolo unde lipseau parcurile şi sistemele de aer condiţionat şi unde se făcea faţă temperaturii ridicate cu un mare consum de alcool. În fiecare zi salvările aduceau în pavilioanele clinicii destui oameni care sporeau numărul, şi aşa ridicat, al celor pe care îi numim în mod obişnuit „nebuni de legat".

Pentru a face faţă la această situaţie, personalul medical şi auxiliar trebuia să lucreze într-un ritm tot mai susţinut, la care se supuseră şi medicii primari, precum şi unversitarii. Doar puţini au fost cei care au reuşit să evite gărzile obositoare ; între aceştia era şi Stephan Hoodlige, datorită importanţei studiilor sale şi ecoul pe care-l făcuseră acestea în opinia publică.

Dar dacă oamenii se arătau îngăduitori cu viitorul laureat al premiului A.M.I.S.E.F., nu la fel făcea şi

vara aceea cumplită. Cînd profesorul coborî din automobilul său, simți din plin căldura sufocantă a după-amiezii și-l blestemă pe cel care-l obliga să se deplaseze la Institut la acea oră nepotrivită.

Primul lucru pe care-l observă în parcarea institutului fu mașina poliției ; imediat după aceea, un mic grup de persoane, unele cunoscute, altele nu. Între cunoscuți era și Meade, în halat alb, semn evident că fusese convocată cînd era de gardă.

— Ce se întîmplă ? — o întrebă profesorul ajungînd-o.

Ea părea tristă, tulburată ; încercă să spună ceva, dar se opri și îi arătă un om cu o mutră severă.

— Sînt comisarul Teppel — se prezentă acesta. Dumneavoastră cine sînteți ?

— Hoodlige, am fost chemat...

— Ah, celebru profesor — spuse celălalt, cu o umbră de ironie în voce. Ne scuzați pentru deranj, dar este vorba doar de o simplă formalitate : vom termina repede. Cînd ați văzut ultima dată pe un oarecare Looby, Looby Mikey Sten ?

— Looby ? — repetă Hoodlige. Își aminti chipul tînărului care se supusese experimentului, căută chipul lui Meade și, în cele din urmă, răspunse :

— Acum o săptămînă, s-a prezentat ca subiect voluntar în timpul unei lecții la Universitate.

— Cu faimoasa Sondă cerebrală ?

— Exact. De atunci știu că a dispărut, și nu l-am mai întîlnit.

Comisarul Teppel zîmbi.

— Vă aduce o mulțime de bani, nu-i așa ?

— Nu înțeleg, — observă brusc savantul, iritat din cauza căldurii și a acelui comentariu deloc politicos —, ce legătură are cu...

— Băiatul a fost ucis — îi informă brutal polițistul. Cineva i-a spintecat burta cu un cuțit, sau cu ceva asemănător, și apoi a transportat cadavrul aici în parcul Institutului, mai exact sub acest copac.

Și îi arată un platan mare care, cu ramurile sale încărcate de frunze, îi proteja de soare. Într-o bifurcație a trunchiului cineva trăsese la repezeală un semn de cretă.

— Este absurd... — lăsă profesorul să-i scape.

— Comportament tipic pentru un maniac — adăugă Teppel cu gravitate. Poate vreunul dintre nebunii voștri.

— Imposibil, se află sub strictă supraveghere — interveni Meade. Și apoi, să tragi un corp la înălțimea aceea nu-i suficientă o singură persoană, oricît de robustă ar fi. Pe deasupra, Looby nu putea să fi intrat în clinică, nu face parte din personal ; a venit o singură dată la Institut...

— Sigur, sigur — suspină comisarul plictisit. Oricum, este ușor de intuit că unul sau mai mulți nebuni v-au scăpat de sub control, au hoinărit prin parc și au dat peste victimă. Și, după ce s-a întîmplat tot ce s-a întîmplat, s-au întors în clinică. Mai rămîne încă de explicat ce a făcut băiatul în toată această săptămînă, avînd în vedere că moartea a survenit cel mult cu două zile în urmă.

— Exclud în modul cel mai categoric ipoteza că pacienții noștri ar fi responsabili de cele întîmplate — declară doctorița, nervoasă.

— Vom afla noi — conchise Teppel cu siguranță. cineva în bucluc. Mulțumesc pentru colaborare, domnilor, iar dumneavoastră, domnule profesor, luați-o Și dacă este adevărat ceea ce cred eu, o să intre

mai domol cu aparatul acela : copii mei sînt nebuni după poveștile alea...

Se îndepărtă bucurîndu-se de starea de iritare pe care o provocase.

Ștephan se întoarse să privească pata albă de pe copac și clătină din cap.

— Nu aveam și așa destule necazuri ?

— Bietul Looby, — șopti Berry —, era așa de simpatic... și atît de tînăr. Mă simt un pic responsabilă.

— Nu avem ce să ne reproșăm — îi aminti Hoodlige. Sîntem implicați din pură întîmplare în acest caz. Dar mai bine vino, hai să intrăm în Institut, aici murim de căldură.

— Nu pot — îl refuză ea. Sînt de serviciu, trebuie să mă întorc repede la pavilionul meu.

— Sînt vremuri grele, nu-i așa ? — observă omul înțelegător. Știi cum a primit vestea rectorul ?

Meade scutură din cap.

— Cum merg experimentele tale ? — îl întrebă ea pentru a schimba vorba.

— Una și aceeași poveste, în seara asta ne întîlnim pentru a patra oară — răspunse Hoodlige. Să sperăm că se va termina repede, totul mi se pare atît de ridicol.

— Văd că ai un automobil nou — lăsă doctorița să-i scape.

Între ei se așternu pe neașteptate liniștea. Stephan bîigui cîteva fraze ca și cum s-ar fi simțit vinovat. Femeia își luă rămas bun, și fiecare o apucă pe drumul lui, cu fața îngîndurată.

Capitolul al optulea

— Ești gata, micuțo ?

Magda Hamilton confirmă din pătucul în care se culcase.

— Ben, ești sigur că nu riscăm nimic ? — întrebă ea șovăielnică. Sînt în ultimul an, mi-ar părea rău să mă dea afară din Institut numai pentru ochii tăi frumoși...

— Pentru ochii mei frumoși și pentru o sută de lire sterline, dragă — îi precizâ ziaristul. Oricum, poți să stai liniștită, rectorul mi-e prieten vechi. Pun pariu că vei obține cele mai mari note.

— Măcar de-ar fi așa ! — suspină studenta. Dar tu, oare, nu te vei gîndi să profiți de mine în timp ce o să fiu în stare de hipnoză ?

—. Pot să jur, fetițo — glumi Carpi — Acum însă îngrijește-te doar să-l visezi pe Menelau și vitejiile lui, și încearcă să-ți amintești ce ți-am dat să înveți...

— M-am săturat pînă peste cap — protestă Magda. La ce-mi folosesc ?

— Relaxează-te — îi ordonă ziaristul, și îi făcu un semn doctorului Martinez care, mai de o parte,

asista la scenă. Acesta, cum receptă semnalul, acționă comenzile Sondei cerebrale și încet, prin vorbe persuasive și convingătoare, o hipnotiză pe fată.

— S-a făcut — anunță el cînd fată păru că doarme.

— Mulțumesc, doctore, acum este rîndul meu — spuse Ben Carpi.

— Vă rog să nu faceți vreo imprudență — îl imploră asistentul lui Hoodlige. Nimeni nu este la curent cu acest experiment.

Cronicarul confirmă, dînd plictisit din cap, și apoi se aplecă deasupra fetei.

— Magda, mă auzi ?

— E noapte... Mi-e tare somn — murmură ea cu greutate.

— Un mic efort, păpușă... Ești Menelau ? — murmură Carpi.

— Menelau, rege al Spartei, fratele lui Agamemnon, conducătorul suprem al tuturor aheilor...

— Bravo, acum ai grijă să repeți ceea ce îți spun : nu mi-e somn, trebuie să mă trezesc, zeii favorabili grecilor vor să-mi vorbească... — pronunță încet ziaristul.

— Zeii... — repetă Magda. Nu mi-e somn...

— Iată ce îți spun zeii — continuă cronicarul. Sînt sugestii care îți vor asigura victoria : trebuie să le urmezi, înțelegi, trebuie să le urmezi.

— Să le urmez...

— Da, mîine dimineață îi vei aduna pe luptătorii ahei și le vei ordona să se așeze altfel decît erau obișnuiți să o facă pînă acum : vor trebui să poarte lăncii lungi și să se pună unul lîngă altul în așa fel...

Cuvintele lui Carpi urmau unele după altele, monotone, în minutele care treceau încet, fragmentate doar de pauze în care studenta le repeta lipsită de voință. Cînd greșea sau se arăta nesigură, omul repeta ultimele fraze și, imperturbabil, revenea asupra lor explicîndu-le. Din cînd în cînd consulta niște foi de hîrtie și continua, mereu pe același ton. Cînd, în sfîrșit, crezu de cuviință că este suficient, suspină și se lăsă să cadă satisfăcut în fotoliu. Își permise a nu știu cîta țigare și scrută amuzat chipul întrebător al lui Martinez.

— Îmi păreți uluit, domnule doctor — observă el.

— Nu am înțeles ce vreți să obțineți — spuse celălalt.

— Nimic, este un experiment cu totul personal.

— Sigur, dar de ce ? — insistă Martinez. Practic ați vorbit numai dumneavoastră, nu puteți să scoateți un articol din asta.

— Cine știe ! — exclamă cronicarul. Poate să fie o sămînță care va rodi. Strict confidențial, nu ați abservat că studenții sub hipnoză visează ceva logic ? Toți își încep povestirile din locul unde au fost lăsate de cel care a fost hipnotizat înainte ; niciodată nu se întorc, niciodată nu se contrazic între ei.

— Și atunci ?

— Bine, dacă trucul din seara aceasta va reuși, vom da semnalul de începere la jocul cel mai interesant pe care oamenii l-au cunoscut — conchise Carpi. Un joc care va arunca lumea în delir.

Martinez nu-și ascunse propria neîncredere în legătură cu asta, dar nu merse mai departe. O arătă pe Magda și spuse :

— O trezesc ?

— Desigur, o pipăi puțin și face de bunăvoie... — îl întărîtă ziaristul.

— Dar, domnule Carpi ! — protestă doctorul.

Celălalt se prăpădea de rîs, în timp ce savura cu deosebită plăcere țigara aprinsă.

Capitolul al nouălea

Tabăra grecilor forma un lung dreptunghi mărginit, pe o latură, de mare, iar pe celelalte de o solidă palisadă în care erau intercalate, ici și colo, porți și turnuri. În contrast cu regularitatea perimetrului de apărare, corturile luptătorilor erau răspîndite în dezordine pe cuprinsul taberei, grupate, ici și colo, în jurul locurilor unde erau depozitate armele, în funcție de cetățile de unde proveneau. Observat de la înălțimea dealurilor din apropiere, locul semăna cu o brazdă imensă pe care înfloreau tot felul de flori : mari și viu colorate cele care însemnau reședințele nobililor, mici și lipsite de culoare unde se aflau luptătorii mai puțin faimoși. În zona cea mai apropiată de mare, departe de oameni și de animale, în umbra navelor trase pe uscat, se vedeau în schimb locuințele slugilor : mizerabile adăposturi din crengi și zdrențe.

Hector își luă privirea de la acea înșiruire eterogenă de locuințe din pînză și o îndreptă spre zidurile de piatră întunecată, spre palatele, spre stînca unde se afla Troia... Încă o dată se întrebă dacă toate aceste lucruri sînt rezonabile.

— Sînt pe punctul de a ieși — observă Chebrion, vizitiul. Nenorociții ăștia sînt gata să se bată și astăzi. Nu s-or fi săturat ?

— Aheii vor să învingă — îi aminti prințul troian. Sînt mai numeroși decît noi, speră să ne sleiască de puteri.

— În istoria omenirii nici un război nu a durat atît de mult... după cinci luni nu se observă nici un fel de slăbiciune. În curînd va veni iarna, nu va mai avea rost să se lupte. De ce nu se întorc la cîmpurile lor să le are, să le semene... Nu-i apucă dorul de familiile lor ?

— Tocmai de asta încearcă să grăbească sfîrșitul luptei — confirmă Hector întunecat. Să mergem să-i avertizăm pe ai noștri.

Vizitiul mînă caii, care, tropăind, se așternură la drum pe panta dealului.

Armata grecească zăbovi în acțiunea ei de a se dispune pe cîmpie. În mod inexplicabil, luptătorii nu reușeau să găsească dispozitivul necesar pentru luptă. În sfîrșit, după multe blesteme ale șefilor, se opriră în centrul unui loc deschis, la primele semne că sînt aproape de zona împădurită, cu aripile formației încurcate sau chiar pierdute printre tufișuri de rugi și trunchiuri de măslin. Dar chiar și atunci masa de soldați arăta în dezordine și fără chef să se lupte. Nimeni nu înălța cîntece de luptă, nimeni nu se certa pentru a avea onoarea să fie printre primii.

— Ce se întîmplă ? — șuieră Paris ajungîndu-l pe Hector în fața rîndurilor de troieni. Azi aheii nu vor să se lupte ? Nu recunosc nici un nobil...

Hector dădu din cap în semn că nu înțelege nici el.

— Nu mai seamănă cu luptătorii obișnuiți : îmbracă aceleași armuri, dar nu mai sînt la fel.

— Să fi primit întăriri ?

— Am fi aflat-o — replică moștenitorul tronului. Oricum, indiferent ce s-ar fi întîmplat, acum tot vom afla.

Își ridică brațul și îi ordonă vizitiului său să mîne carul de luptă spre dușman.

Troienii, urlînd, umplură spațiul care îi separa de armata adversă, care rămase nemișcată. Apoi, cînd scutrile lor fură lovite, grecii se clătinară și începură să se retragă parînd cu stîngăcie primele suliți aruncate asupra lor. Nu puțini au fost cei ce și-au lăsat armele pe jos și au fugit în mod laș.

Hector coborî din carul de luptă și se alătură alor săi, cu mintea străbătută de o frică nelămurită. Ce se întîmplă ? Era oare posibil ca victoria să vină atît de neașteptată ? Ca un capriciu al momentului ? Nu mai avu timp să se lase în voia altor gînduri. În învălmășeală se simți buimăcit de urletele războinicilor, de zăngănitul bronzului lovit de bronz, de mirosul de transpirație umană, de greutatea liniștitoare a scutului, de iarba strivită, de recea antigere a spadei în mînă, de protecția scutului care îl apără de zgomotul din afară și făcea ca fiecare lucru să pară ireal. Și peste toate, o voce îndepărtată, ca un suspin, necunoscută, dar clară în același timp... Dar nu dură decît o clipă, apoi Hector își alungă gîndurile și se lăsă călăuzit de instinct. Se pomeni în fața unui aheu clătinîndu-se și care schiță cu lancea să-l lovească. Nobilul troian îi străpunse gîtul și-i văzu sîngele țîșnind într-o explozie de stropi roșii. Învin-

gătorul trecu peste cadavru și se alătură luptători săi în urmărirea dușmanului aflat în derută.

„Trebuie să fiu calm" își spuse din nou Hect reprimîndu-și dorința prostească de a ucide. În răsunau urlete sălbatice de victorie ; niște troi deja își disputau cu strigăte animalice hainele îns gerate ale unui mort. Iar grecii continuau să fu

„Aceștia nu mai sînt aceiași dușmani cu care ne- luptat atîtea și atîtea zile... Nu este posibil". Moș nitorul tronului reuși să prindă un fugar.

— Întoarce-te, mizerabilule ! — îl rugă. Nu vreau să te lovesc pe la spate.

Celălalt, speriat, scăpă scutul și, tînguindu-se, căzu de-a bușilea.

— Ai milă, stăpîne, ai milă — îl rugă acesta. Eu nu sînt demn de spada ta... Sînt doar o slugă.

Hector îl imobiliză cu un picior și îi scoase coiful cu vîrful spadei. Uluit privi chipul tremurînd al ghinionistului.

— Cine ești ? — îl întrebă el.

— Miron... sluga lui Ulise. Eu nu știu să mă bat, stăpînul meu m-a obligat să intru în formația de luptă, dar nu știu să mă lupt...

Troianul nu ascultă mai departe : se limită să-l lovească puternic cu piciorul și să caute în jurul său care era explicația liniștii neașteptate care se lăsase pe cîmpul de luptă. Nimeni nu mai alerga. Grecii fugari dispăruseră după o cortină de scuturi, care forma în jurul lor un zid amenințător dincolo de care se ridica o pădure de lănci mult mai lungi ca de obicei. La un sunet de goarnă, acestea se coborîră formînd împreună cu scuturile o unică și de netrecut barieră.

— Sîntem înconjurați ! — strigă cineva.

Troienii ezitară.

Hector îi chemă în jurul său pe luptători și le explică planul de asalt. Dar totul se dovedi inutil : vîrfurile ascuțite ale lăncilor îi împiedicau să ajungă la lupta corp la corp, iar cei ce încercau să străbată printre ele era rănit în mod bestial.

— Astăzi grecii adoptă o tactică ciudată — observă Paris gîfîind, în timp ce se dădea înapoi cu un braț sîngerînd.

— Ne-au pus să ne luptăm cu sclavii lor și, între timp, ei s-au învrednicit să ne înconjoare — confirmă Hector, protejîndu-și fratele de săgețile care începuseră să-i țintească. Nimeni nu s-a mai luptat așa. Trebuie să fugim... fără noi zidurile nu pot rezista.

— Dar cum ? — imploră Paris. Ei tot înaintează, peste puțin timp nu vom mai avea nici spațiul necesar pentru a ne apăra... Și sulițele acelea blestemate ! Zeii sînt împotriva noastră.

Moștenitorul tronului pufni nervos.

— Zeii sau oamenii, nu contează !

Apoi strigînd la ai săi „Spre cetate !", fără să mai ia seama la săgeți, își aruncă armura și, rămas gol, ridică o piatră mare și alergă în întîmpinarea falangei grecești. Ajuns la cîțiva metri de ea, aruncă piatra care răsturnă cîteva scuturi. Alți troieni îl imitară și, destul de repede, în aliniamentul dușmanului se produse o breșă prin care se strecură cei înconjurați.

Grecii nu opuseră prea multă rezistență, ci se limitară să le facă pierderi cît mai multe cu putință ; apoi, în cîntece de victorie, se retraseră spre tabăra lor, trăgînd după ei armurile celor căzuți.

Troia nu va mai avea suficienți oameni să trimită pe cîmpul de bătălie : sfîrșitul ei era pe aproape.

*

Selfiex, studentul care era șeful celor favorabili troienilor, se ridică în picioare și protestă cu vehemență :

— Nu este drept ! Cineva a trișat !

Hoodlige se trezi din moleșeala în care căzuse și îl privi, fără să înțeleagă despre ce este vorba, pe tînărul care insistă :

— Domnule profesor, nu este posibil ca grecii din acea epocă să cunoască asemenea tehnici militare : falanga a fost introdusă de macedoneni cu multe secole mai tîrziu. Chiar și tactica împresurării nu era cunoscută de rudimentara strategie a acelor vremuri... practic pînă la Canne nimeni nu s-a mai luptat așa !

Un murmur de aprobare se ridică dintre colegii de lîngă el.

— Fiți calmi, băieți. Nu uitați că Hasley este încă în stare de hipnoză — le aminti Stephan, care înțelegea din ce în ce mai puțin atașamentul lor față de întîmplări. Sînt încîntat de cunoștințele voastre de istorie, dar nu înțeleg ce încercați să insinuați. Ați participat cu toții la ședințe și nici unul dintre subiecți nu a fost influențat. Fiecare a fost liber să-și dea drumul propriei fantezii... Probabil Paul Hasley are unele reminiscențe cam tulburi despre antichitate și asta a tulburat desfășurarea normală a evenimentelor. Nu m-ar mira nici dacă vreunul dintre voi ar face să intervină tancurile, pentru că, să ținem minte odată pentru totdeauna, este vorba de o pură fantezie.

Selfiex nu păru deloc convins.

— Mă scuzați, domnule profesor, dar nu sînt de acord. Paul ar fi putut să schimbe cărțile pe sub masă, dar în mod sigur nu în defavoarea propriei partide. Știm că este un filotroian... În plus, pînă acum totul s-a desfășurat logic : la fiecare ședință faptele erau plauzibile.

Hoodlige scutură din cap iritat. Acele ședințe îi deveniseră insuportabile ; din cînd în cînd își ridica privirile spre aparatul de înregistrat care imortaliza, dintr-un colț, acele banale experimente, și se simțea din ce în ce mai stînjenit.

— Să nu uităm că tot ce spunem este înregistrat — mormăi el pentru a curma plicticoasa discuție.

— Vă rog să mă scuzați, dar vă datorez o explicație. Îmi permiteți ? — întrebă Ben Carpi din ultimele rînduri.

— Desigur — acceptă Hoodlige mîhnit.

— Iată, ca să fim sinceri, băiatul are dreptate : am trișat. Ține de meseria mea să trag din condei o informație, și astfel, văzînd interesul pe care-l provoacă aceste experimente, m-am gîndit să îmbogățesc puțin povestea. Ziarul meu a contactat un consultant militar pentru noțiuni tehnice. Apoi, ajutat de complicitatea doctorului Martinez și a domnișoarei Magda Hamilton, am ținut o ședință secretă în cursul căreia am încercat să inoculăm lui Menelau cîteva sugestii. Ne gîndeam că nu vor avea consecințe...

Un cor de proteste se înălță din băncile celor favorabili troienilor.

Hoodlige simțea că fierbe și-i fulgeră cu privirea atît pe autorul de articole cît și pe asistentul său.

— Ajunge atît ! — zise cu un ton al vocii suficient de aspru ca să-i facă pe toți să înghețe.

Părăsi catedra și măsură cu pași repezi spațiul care-l despărțea de Sonda cerebrală.

— Doctore Martinez, trezește-l pe Hasley, ședința s-a terminat ! — ordonă el cu duritate.

Se întoarse apoi către ziaristul care nu părea deloc impesionat de furia lui.

— A fost incorect din partea dumneavoastră să folosiți Sonda într-un experiment neautorizat — șuieră el printre dinții strînși. Putea să fie periculos. În orice caz, îmi rezerv dreptul de a-l înștiința pe rector, pentru a lua măsuri pentru situații asemănătoare.

— Nu mi-am închipuit că vor apărea atîtea complicații ; asistentul dumneavoastră cunoaște foarte bine aparatul, iar domnișoara Hamilton s-a oferit de bunăvoie — se justifică atunci Carpi. Pînă acum Sonda s-a dovedit a fi absolut inofensivă.

— N-aș vrea să par lipsit de respect — șopti printre dinți, slugarnic, Martinez, care rivaliza în paloare cu fața sculptată a lui Esculap, imperturbabilul observator al scenei.

Stephan nu se mai simți atît de jignit. Nici nu putea uita acel cont particular în bancă, și care creștea la fiecare ședință, succesul, generoasele donații făcute Institutului... Toate, mai mult sau mai puțin, porneau de la fluviul de aur care curgea din acele neînsemnate experimente de hipnoză.

— N-aș vrea ca un interes excesiv pentru știrile senzaționale să compromită studii îndreptate spre cu

totul altceva — murmură docentul, cu o mină severă.

— Recunosc fără rezerve că am greșit — confirmă diplomatic corespondentul de la Tribune City.

Hoodlige se simți răsplătit prin acea autocritică.

— Poate — conchise el conciliant — sîntem cu toții obosiți... Nu merită să ne supărăm : considerăm incidentul închis.

— Însă în acest caz Troia este condamnată — obiectă Selfiex cu amărăciune. În bătălia de astăzi au căzut nu mai puțin de două sute de luptători ; cînd aheii vor ataca zidurile, nu vor fi suficiente forțe pentru a-i respinge.

La această perspectivă, filogrecii se bucurară cu răutate. Stephan intui că sfîrșitul războiului va avea consecințe neplăcute pentru ambițiile sale. Nu putea permite ca totul să se termine așa de repede.

— Este adevărat — admise el cu jumătate de gură. Este nevoie să evaluăm cît mai repede cu putință ajutorul dat aheilor. Domnule Carpi, dumneavoastră credeți că acel consultant militar va putea găsi soluțiile strategice corespunzătoare ?

Ben zîmbi.

— Putem conta pe el, — confirmă —, este un expert în arta războiului ; cu ajutorul său războiul poate dura la nesfîrșit.

Această observație îi uni pe cei doi într-o legătură plină de subînțelesuri. Profesorul Hoodlige preferă să rupă misterul acestei complicități și schimbă vorba.

— Ceea ce nu reușesc să înțeleg este cum de a reușit să influențeze discursul băiatului ? — întrebă el arătîndu-și un fals interes.

— Este un lucru foarte simplu. Este suficient ca subiectul să fie solicitat în timp ce se află în stare de hipnoză ; este vorba numai de a-l sugestiona... Eu nu înțeleg în profunzime mecanismele unor astfel de fenomene, dar rezultatele demonstrează că se poate face.

— Bine — murmură profesorul —, mîine ne vom strădui să echilibrăm din nou forțele. Pentru astăzi am terminat.

Nimeni nu fu de altă părere. Studenții începură să părăsească sala de cursuri împărțiți în două grupuri distincte. Hoodlige o luă și el pe urma lor și fu imediat ajuns de Carpi, care șopti :

— Sper că nu sînteți înfuriat pe mine pentru gluma pe care am pus-o la cale ; era necesar să creăm un pic de imprevizibil. Numărul cititorilor este în continuă creștere și a trebuit să mărim tirajul ; cu introducerea ideii de falangă intenționăm să lansăm un concurs pe tema : „Ajutați Troia să reziste !"

— Înțeleg — conveni omul de știință care nu prea era în apele lui.

O voce cunoscută îl strigă.

— Bună, Meade, ai fost de față la ședință ? — întrebă el încurcat.

— Da, — răspunse ea —, am ieșit din tură și m-am gîndit să-ți fac o vizită.

Ziaristul se puse între ei, cu un zîmbet ademenitor.

— Îmi permiteți ? Sînt Ben Capri. Ce credeți despre asediul secolului ?

Femeia nu-și ascunse repulsia.

— Este o afacere excelentă — comentă ea. Institutul cîștigă mai mult din acest spectacol decît din

clinică și din cercetarea științifică. Probabil, în afară de bursa de studiu A.M.I.S.E.F. se vizează acum și un Oscar.

Chipul ziaristului încremeni într-o expresie de rămas-bun și se retrase.

— Nu trebuie să te certi cu presa — o dojeni cu blîndețe Stephan. Avem nevoie de ea pentru studiile noastre : publicitatea nu face rău niciodată, fără să mai vorbim și de faptul că donațiile ne ajută să mărim clinica.

— Poate ai dreptate tu — consimți ea, puțin convinsă însă. Dar toată această poveste îmi place din ce în ce mai puțin : tu începi să neglijezi studiile, iar studenții tăi... În plus, mai este ceva care nu merge. Poți veni în biroul meu ?

Bărbatul acceptă și privi o clipă cu alți ochi figura plăpîndă care mergea înaintea lui. Putea să fie tovarășa de viață ideală : aceleași interese, vîrsta potrivită pentru a face față cu seninătate unei coexistențe sexuale, dulceață și hotărîre bine dozate, și o frumusețe fizică bine fixată de vîrstă. Și altă dată își permisese asemena gînduri, dar acum, beneficiind de o prosperitate neașteptată, ele păreau mai actuale decît oricînd : Gloria va accepta divorțul, nu lipseau nici modalitățile, nici mijloacele de a-l obține... Era doar o chestiune de bani.

Capitolul al zecelea

Intrară în birou ; Hoodlige se cufundă în fotoliu și continuă să o privească pe doctoriță. Se așeză și ea și îi răspunse în același fel, dar în ochii ei nu era chiar același interes, ci mai degrabă neliniște. Era prea îngrijorată, mult prea îngrijorată pentru a se lăsa în voia viselor plăcute.

— Nu ai observat nimic neobișnuit în experimentul din această seară ? — întrebă ea arzind de nerăbdare.

Stephan, cufundat în gîndurile sale roz, se mărgini să scuture din cap.

— Martinez și ziaristul acela au condiționat subiectul în timp ce se afla în stare de hipnoză...

— Ei, nu este cazul să dramatizăm. A fost vorba de o interferență de mică importanță ; pe de altă parte, este o metodă folosită în mod obișnuit pentru studiul limbilor străine. Nu poate fi considerată o spălare a creierului.

— Nu asta vreau să spun — protestă femeia. Vreau numai să evidențiez că erau prezenți numai cei doi, în afară de Magda, chiar dacă și Hasley era la curent.

— Probabil Martinez a vorbit cu studenții despre întîmplare.

— Dacă este așa cum spui, Selfiex nu trebuia să reacționeze în modul în care a făcut-o — replică Meade.

— Este absurd — observă profesorul, prea puțin dispus să se lase tîrît în discuție. Vrei cumva să mă faci să cred că autosugestia a atins un asemenea nivel încît a subjugat mințile subiecților constringîndu-i pe toți să se refere la una și aceeași secvență ? Practic, prin războiul Troiei s-a format o comuniune telepatică între studenți la nivel inconștient și care iese la suprafață doar cînd subiecții sînt hipnotizați ?

Berry nu se dădu bătută.

— Ai analizat vreodată în profunzime înregistrările experimentelor ? — îl întrebă ea.

— Știi bine că nu am timp, iar apoi nici nu merită : sînt doar o grămadă de prostiare tinerești — răspunse Hoodlige.

— Nici eu nu am prea mult timp liber, — continuă doctorița imperturbabilă —, și, cu toate astea, te asigur că o voi face. Prea multe lucruri nu se potrivesc, pentru a accepta cu ușurință ideea de „prostioare tinerești".

— De exemplu ? — întrebă el.

— De exemplu, ai observat că există studenți care în timpul hipnozei rămîn muți ? Să fie oare cu putință să le lipsească într-atîta imaginația încît să nu poată însăila cîteva prostioare ? Iar apoi, nu ți se pare ciudat că s-au stabilit corespondențe biunivoce între subiect și personajul mitic ? Hasley cu Hector, Godfrey cu Miron, Magda Hamilton cu Menelau și așa mai departe ? Nu numai, dar cum de este posibil că nu au apărut personaje mult mai faimoase, ca Ahile, Ulise ? Dacă ar fi simple fantezii, l-aș prefera pe unul dintre ei unei slugi ca Bibetus sau Miron. Pe deasupra, episoadele povestite sînt prea clare, prea precise, pentru a fi doar rodul subconștientului ; toți sînt legați între ei printr-o logică de fier, chiar dacă relațiile se referă la evenimente distanțate în timp și spațiu. Iar problema sexului ? Toți sînt tineri, sănătoși, cu probleme specifice vîrstei, și cu toate acestea nici unul dintre ei nu a introdus elemente erotice. Dacă ar fi doar un rod al fanteziei ar fi trebuit să apară în fiecare clipă femei frumoase, orgii. Totul este prea inexplicabil.

Stephan suspină și o privi în ochi cu un aer înțelegător.

— Da, sînt multe elemente ciudate, neașteptate, dar care nu mă supără afirmă el. Fiecare cu propria sa motivație. Nu vrei cumva să urmăm firul raționamentelor tale pînă la a ajunge la ocultism, la parapsihologie ?

Femeia nu gustă deloc ironia lui Hoodlige și, cu un gest de supărare, se ridică în picioare.

— Ți-am expus probleme serioase, Stephan : nu este cazul să mă iei peste picior.

— Scuză-mă, n-am vrut să te jignesc. Hai, îți ofer o cină, în felul acesta vom vorbi mai liniștiți — propuse omul de știință.

— Nu pot, am promis că voi trece pe la clinică la ora nouă... Știi cît este de muncă în această perioadă — spuse Meade.

— Curaj, te vei duce mai tîrziu. Te duc într-un locșor foarte plăcut. Știi că sînt bogat : nu mă mai mulțumesc cu chifle și cartofi ca demult — îi aminti Hoodlige.

— Mă ademenești — fu de acord femeia. Dau un telefon și te urmez.

Stephan zimbi satisfăcut. Se dezbrăcă de halat și aștepta. Ea luă telefonul și formă numărul.

— Alo, sînt Berry, avem noutăți ?... Am înțeles, vin imediat.

— Ceva nu este în regulă ? — întrebă bărbatul, dezamagit.

— Îmi pare rău, dar sînt nevoită să mă întorc la pavilionul meu : avem o urgență. De cîtva timp mă tot caută.

— Te însoțesc — hotărî profesorul.

— Bagă de seamă că pot să rămîn acolo pînă tîrziu — îl avertiză Meade. Iar tu, acum că ești o celebritate, nu ești obișnuit cu turele de noapte...

El se mărgini să nu bage în seamă împunsătura și, mai hotărît ca niciodată, o însoți.

Pavajul șerpuia prin mantia de iarbă, ca un șarpe uscat. Umbrele serii ștergeau contururile întunecate ale tufișurilor, în timp ce un vînt ușor trecea și iar trecea printre ramuri, cu o insolență îmblînzită de timp. Era un aer proaspăt care cobora dinspre dealuri și aducea cu sine zgomotele molcome ale orașului. Ce doi se opriră pentru o clipă să asculte corul de greieri care îi însoțea pe alei. Instinctiv, își aruncară privirile asupra unui platan mare pe care se zărea o pată clară făcută cu cretă. Se înfioară.

— Sămanul Looby — șopti Meade.

Bărbatul nu vorbi, o prinse cu un braț și o invită să meargă mai departe. Zgomotul pașilor nu se potrivea deloc cu lumea de seară a parcului. Își dădură seama și întețiră pașii pentru a nu tulbura prea multă vreme vraja de liniște și foșnete. Un urlet îi găsi

nepregătiți. Se opriră și încercară un răspuns de la siluetele de ciment care se ridicau pretutindeni în jur.

— Venea dinspre pavilionul trei — observă Meade tulburată.

— Vreun pacient în criză — adăugă Stephan.

— Nu poate fi asta — continuă ea. Aceea este secția de reeducare pentru traumatizați ; pacienți care au probleme din cauza surmenajului ; nici unul dintre ei nu ar putea să strige în felul acela...

Așteptară o clipă, dar nu se mai întîmplă nimic.

— Să mergem — o îndemnă omul.

Începură din nou să se miște, urmăriți de liniștea care se așternuse din nou în jurul lor. Numai cînd ajunseră la poarta iluminată a pavilionului, cei doi se simțiră mai liniștiți. Pe coridorul unde intrară era o vie animație. Doctorița Berry fu recunoscută de un om de serviciu, pe care-l întrebă :

— Ce se întîmplă, Tim, cine a urlat ? Au mai venit și alții ?

— În această noapte oaspeții noștri își dau în petic, domnișoară — răspunse omul de serviciu. Se prea poate ca vreun bolnav să fi fugit, dar nu de aici de la noi ; distribuim sedative din belșug : toți par contaminați de o stranie excitație...

— Sedative ? — repetă Meade încruntînd din sprîncene. Dar unii dintre cei internați sînt alergici...

Nu mai adăugă nimic, uită de însoțitorul ei și se grăbi să ajungă la ascensoare în fundul coridorului.

Stephan zăbovi cîteva clipe pînă se hotărî să o urmeze și se pomeni singur. În gînd regretă seara compromisă, declarația pe care își propusese din nou să o facă și se hotărî cu încăpățînare să mai încerce

din nou. Între a aștepta întoarcerea liftului și a se încumeta să urce pe scări alese cea de-a doua variantă. Fără greutate ajunse la primul etaj și intră pe coridor : agitația era mai mare decît își închipuise. Personalul medical se dădea de ceasul morții pentru a-i potoli pe niște băietani în pijamale, care plîngeau isteric. Hoodlige găsi de cuviință că este mai bine să treacă neobservat : nu era secția lui, nu voia complicații. Începu să urce din nou pe scările pustii și își dădu seama, dezamăgit, că este la capătul puterilor. Se opri să tragă aer în piept și, în acea clipă, auzi un pas ușor care venea de sus. Ridică privirea și îl văzu. Necunoscutul îl privi drept în ochi cu o privire aprinsă. Era tînăr, gol și amenința cu piciorul metalic al unui scaun, ca și cum ar fi avut în mînă o măciucă. Pentru o clipă Stephan crezu că recunoaște acel chip. Apoi începu să-i fie frică. Nu era prima dată cînd se afla în fața unui bolnav periculos, dar acesta părea un caz cu totul deosebit. Se dădu înapoi încet, încercînd să-și stăpînească pulsul furios al inimii.

— Îți sînt prieten — șopti el. Nu trebuie să-ți fie frică... Relaxează-te.

Nebunul pufni și începu să fredoneze un cîntecel cu sunete de neînțeles.

— Desigur, ai dreptate — conveni Hoodlige cu o falsă siguranță. Dar pune jos arma aia, ai putea să faci pagube. Vezi, eu nu am nimic.

Tînărul gol plînse, apoi, cu un geamăt, făcu un salt înainte împungînd cu arma lui improvizată.

Profesorul, neputincios, își apără capul cu mîinile și închise ochii. Se simți împins cu putere în perete, își pierdu echilibrul și se rostogoli cîteva trepte. Cînd

reuși să se oprească, agresorul dispăruse. Dezorientat și sfîșiat de durere se ridică și începu iar să urce scările. La etajul al doilea intră pe coridorul central și căută pe cineva căruia să-i spună ce se petrecuse. Dar înainte de a putea vorbi, doi energumeni în halate albe îi tăiară calea.

— Bună seara, domnule, care este camera dumneavoastră ? — îl întrebă unul dintre ei.

Stephan, încă dezorientat, nu pricepu imediat sensul acelei întrebări. Apoi își dădu seama că nu îmbrăcase halatul și că îi curge sînge dintr-o rană la unul din pomeții obrazului.

— Greșiți, băieți — zîmbi el. Sînt profesorul Hoodlige. Am condus-o pînă aici pe doctorița Berry, m-am rătăcit de ea și, urcînd pe scări, m-am întîlnit cu un bolnav gol pușcă : a fugit din vreo secție. Trebuie să dăm alarma.

Îngrijitorii își aruncară priviri întrebătoare.

— Un om gol pe scări ? — repetară ei.

— Da. Văd că puneți la îndoială cuvintele mele — comentă resemnat Stephan. Poate că ar fi mai bine să vă arăt documentele mele : sînt foarte cunoscut în Institut, chiar dacă acesta nu este, într-adevăr, pavilionul meu.

— Este adevărat, domnule, credem și noi că este cazul să ne arătați legitimația... Avem o urgență ; trebuie să fim foarte atenți.

Savantul dădu din cap în semn că a înțeles și scormoni în buzunar după portofel. Dar acesta era gol.

— Ciudat, — murmură el —, cu toate astea, l-am avut cu mine. Poate că mi-a căzut cînd am fost izbit de tînărul acela.

Îngrijitorii îl apucară hotăriți de braț.

— Ne scuzați, domnule, vă rugăm să fiți amabil și să nu vă supărați. Colaborați cu noi, nu vi se va întîmpla nimic.

— Este o situație foarte caraghioasă — comentă profesorul lăsîndu-se purtat. Oricum, dacă dați de doctorița Berry, totul se va rezolva.

— Desigur, deocamdată intrați aici și fiți calm. O să vedeți că se va lămuri totul.

Îl împinseră cu putere spre o ușă de pe coridor. Hoodlige, îngrozit, nu opuse rezistență și îi lăsă să-l încuie acolo cu cheia.

— Amintiți-vă să o anunțați pe Berry, vă rog — se mărgini el să insiste dezamăgit.

Camera în care îl duseseră era luminată de slabe lumini viorii. Se întrezăreau patru paturi aliniate lîngă perete, o măsuță în centru și o fereastră mare pe jumătate ascunsă de o draperie grea. În spatele perdelei se aflau patru indivizi ghemuiți care îl priveau. Erau doi băieți, un adult obez și un bătrîn.

Stephan, șovăind și dezorientat, se străduí să nu se lase intimidat.

— Salut — murmură el. Sper că nu vă deranjez. A fost o neînțelegere, știți... Eu sînt medic, poate că nu mă cunoașteți, deși sînt destul de cunoscut... Ați fost vreodată în pavilionul șase ?

Liniște.

— Puteți fi siguri că nu stau mult aici : peste puțin timp mă vor chema — continuă Hoodlige tot mai stînjenit.

Dar nimeni nu zise nimic. Cînd tăcu, cei patru încetară să-l mai privească și își îndreptară ochii spre fereastră.

Stephan parcurse încet spațiul care-l despărțea de scăunul cel mai apropiat și se așeză pe el cu un suspin de ușurare. Începea să se resimtă în urma căzăturii. La un genunchi îl tot încercau niște junghiuri. Vreme de cîteva minute nu-i mai luă în seamă pe cei prezenți acolo și se gîndi la propriile lui necazuri. A doua zi o să rîdă de acea experiență, dar pe moment... Un murmur molcom îi atrase atenția. Micul grup de bolnavi vorbea în șoaptă în timp ce urmărea cu privirea un obiectiv necunoscut lui.

— Îi aud... Sînt aproape — șopti unul dintre băieți.

Avea o frunte nefiresc de înaltă, care apăsa pe doi ochi fără strălucire, stinși. Celălalt tînăr, la prima vedere, părea normal, dar un tremur al buzelor trăda o minte încețoșată. Obezul se legăna în plină luptă cu somnul și se limita să zîmbească ; în schimb, bătrînul, avea un clipit sever și dădea din cap în semn de aprobare la cuvintele băiatului.

— Sînt pe punctul de a sosi...

Într-o altă situație Stephan ar fi evaluat cu ochi profesionali și distanți, dar atmosfera încordată din jur, nervozitatea, trezíră în el numai curiozitatea. Se ridică și fără să se apropie de micul grup, privi pe fereastră. Parcul era cufundat în obișnuita liniște nocturnă. Celelalte clădiri ale complexului se zăreau prin întuneric ca niște nave albe pe care pîlpîiau lumini dezordonate. Dar nici o mișcare nu trăda apropierea cuiva.

— Iată-i ! — gemu micul internat.

Îngrozit, Hoodlige urmări niște gesturi de neînțeles ale pacienților, apoi continuă să privească lumea de afară. Simțurile nu îi arătau nimic, dar în cap îi

răsună un zgomot nedeslușit, pași grăbiți, respirații obosite, zăngănit de metale, din cînd în cînd voci umane sau măcar sunete produse de oameni în secvențe indescifrabile.

— Mi-e somn — se tîngui obezul. Ne-au făcut injecția și acum mi-e somn.

— Trebuie să rămîi treaz, au cu ei scări. Nu trebuie să-i lăsăm să ne ia prin surprindere.

Profesorul pricepu din plin realitatea pericolului și se luptă din răsputeri cu el însuși pentru a nu cădea pradă deznădejdii. Își scutură capul, pentru a nu se lăsa copleșit de presimțiri, și se îndepărtă de la fereastră.

— Atenție, sînt gata să dărîme poarta de la miazăzi ! Trebuie să alergăm acolo, repede — îi îndemnă mongoloidul.

Cei patru alergară spre ieșirea din cameră urlînd. Bătură cu pumnii în ușă și cerură ajutor. Puțin după aceea apărură îngrijitorii care, cu mișcări hotărîte, îi îndepărtară.

— Fiți calmi, băieți, fiți calmi. V-am cerut să dormiți. Nu trebuie să fiți răi.

— Vă rugăm, lăsați-ne să plecăm — îi imploră bătrînul, îmbufnat. Dușmanii sînt la poarta de la miazăzi... Îi vor ucide pe toți.

— Nu trebuie să vă temeți — îi asigură unul dintre îngrijitori. Voi mergeți la culcare, de dușman vom avea noi grijă.

— Așa este, mie mi-e somn — observă obezul și se retrase căscînd.

Încetul cu încetul și ceilalți se lăsară convinși, și se așternu liniștea. Hoodlige le atrase și el îngrijitorilor atenția asupra lui. Se simțea istovit, chiar dacă

depresiunea nervoasă resimțită puțin mai înainte dispăruse.

— Doctorița Berry ne-a confirmat ceea ce ne-ați spus, domnule profesor — îl informă cu umilință unul dintre îngrijitori. Vă rugăm să ne scuzați pentru ce am făcut mai devreme, dar asta este o seară nenorocită.

Stephan aprobă din cap, obosit.

— Se poate întîmpla oricui — admise el. L-ați găsit pe cel care m-a atacat ? Poate fi periculos.

Cei doi negară. Omul de știință nu găsi de cuviință să insiste. În schimb, se informă cum ar fi putut să o găsească pe colega lui, și ieși.

Meade, cînd îl văzu, rîse.

— Era vremea să te închidă : începuse să ți se urce la cap.

Hoodlige răspunse cu o grimasă.

— Aș fi vrut să te văd în locul meu. În afară de faptul că am fost luat drept un nebun internat, puțin a lipsit ca un smintit să-mi facă creierul terci.

— Iartă-mă — se scuză ea. Într-adevăr, trebuie să fi fost o aventură puțin plăcută. Totuși, nu înțeleg cine ar fi putut să te agreseze : nimeni nu a anunțat dispariția vreunui pacient.

— Doar nu crezi că am avut o viziune ! — observă Stephan între mirare și iritare. De pe scări nu am căzut de unul singur... Cineva m-a împins !

Tăcu și îl trecură fiori de gheață amintindu-și straniile senzații pe care le avusese în cameră, lîngă cei patru.

— Ceva nu este în regulă ? — se informă doctorița. Ești palid.

— Nu, nu-i nimic — răspunse el.

Apoi, pentru a-și alunga din minte prea multele întrebări fără răspuns, schimbă vorba.

— Pot să știu ce se întîmplă în această clinică ? Ce este cu toate aceste urgențe ?

— Sîntem într-o încurcătură blestemată — îi explică Meade. Poate că numărul prea marea de internări crează aceste tulburări, sau poate căldura, alții cred că luna. Realitatea este că din punct de vedere clinic se răspîndește peste tot o stranie stare de supraexcitație. Toate secțiile sînt contaminate. Chiar și în sectorul unde se află snobii tăi, de exemplu, cei care vin aici doar pentru a se vindeca de insomnii sau să se supună unei investigații psihanalitice, chiar și ei se dau în spectacol. Iar eu am atît de multă muncă încît nici nu am avut timp să analizez problema. Acum, dacă nu te deranjează, mă întorc la pacienții mei. N-aș vrea să se folosească prea multe sedative doar din lipsă de personal... Îmi pare rău pentru cină : rămîne pentru altă dată.

Se salutară. Mîhnit, profesorul își luă rămas-bun și lăsă în urmă lumina pavilionului. Doar ceva mai încolo, cînd se cufundase deja în întunericul parcului, își dădu seama că a comis o imprudență. Amintirea tînărului gol, amenințător la capătul scării îl urmărea tot timpul. Își înteți pașii. Un vînt ușor, dar iritant, îi mîngîie părul. Aducea miresme îndepărtate ; mirosul mării al ierburilor aromatice, al rășinii din păduri. Bărbatul le savură zăpăcit : marea era prea departe, iar în parc nu erau pini. Se opri și scrută siluetele reci ale obiectelor din jur. Abia atunci auzi un pas ușor în spatele său : îi fu teamă și, înainte de a se gîndi, începu să alerge. Dar clădirea întunecată a Universității îi tăie calea. Se pomeni în fața unei porți închise. Se clătină și se

sprijini străduindu-se să vadă prin întuneric. Cineva se apropia cu prudență de el : auzea clar foșnetul ierbii călcate.

— Cine-i acolo ? — bîigui el în cele din urmă.

— Poliția. Stai sau trag.

Lumina unei lanterne spintecă întunericul și îl izbi pe omul de știință, orbindu-l. Cînd se mai obișnui cu lumina, descoperi că se află în fața a doi agenți cu un aer neîncrezător.

— Ce faceți aici, la ora asta ? — îl întrebă polițistul.

— Sînt profesorul Hoodlige, predau aici... — suspină Stephan istovit.

— Este adevărat, îl recunosc — confirmă celălalt. E tipul care a inventat Troia și tot măcelul acela. Îmi pare rău că v-am speriat, dar ați început să alergați... Știți, comisarul Teppel crede că, supraveghind parcul, vom reuși să-l înhățăm pe maniacul care l-a ucis pe băiatul acela.

— Înțeleg — șopti omul de știință fără nici un chef de vorbă. Acum, dacă nu vă supărați, aș vrea să plec acasă. Am mașina în parcare.

— Vă însoțesc — se oferi interlocutorul său. Vă asigur că a sta aici, singuri, înseamnă să ajungem ca cei de acolo — și arătă spre pavilioanele clinicii. Dar știți că poveștile acelea sînt, într-adevăr, interesante ?... Vorbesc despre război. Cum de reușiți voi, creierele, să inventați toate faptele acelea ! Eu nu sînt un mare cititor, dar Tribune City oferă și înregistrări : e mai comod, chiar mai bine decît la televizor. Credeți că vor face și un film despre asta ? Sigur că v-ar conveni. Soția mea spune că...

Hoodlige nici măcar nu se prefăcea că-l ascultă. Ajunse la automobilul său și deschise portiera. Îna-

inte de a se putea închide înăuntru, celălalt îi oferi un zîmbet larg, cu un aer de complicitate, și murmură :

— Domnule profesor, îmi puteți face o favoare ? Imediat ce puteți, faceți-l pe Paris să crape... Nu-l pot suferi. Aheii și troienii îmi sînt tôți la fel, însă Paris mi-e antipatic : trebuie să-l puneți să plătească pentru că a batjocorit femeia altuia...

— Voi face tot ce pot — i-o tăie scurt Stephan. Bună seara.

Porni motorul și încercă să uite totul.

Capitolul al unsprezecelea

Frica înfășura cetatea cu brațele sale reci ; era ca o strîngere care înăbușea orice speranță în ziua de mîine.

Ultima bătălie tragică lăsase pe cîmpul de luptă multe trupuri fără viață ; cu toate acestea, nimeni nu îndrăznea să se aventureze dincolo de ziduri pentru a le săpa un mormînt sau să le aprindă un rug funerar. Erau doar niște biete cadavre care pîlpîiau printre tenebre în bătaia lunii și le aminteau celor vii apropiatul sfîrșit al Troiei. Erau fantasme care păreau că invocă un ajutor pe care nici Hector, condotierul, eroul atîtor lupte, nu putea să-l dea.

Prințul troian, ca în fiecare seară, le vedea dispărînd în întuneric, de la înălțimea zidurilor, și nu se putea hotărî dacă e bine să răspundă sau nu la chemările lor, cu un ultim gest disperat. Dar vocea datoriei fu mai puternică. Prea mulți călăi aheii așteptau în umbră să apară vreo victimă, și prea puțini erau cei rămași să apere cetatea. Fiul lui Priam alerga de două zile dintr-o parte în alta a zidurilor, fără o clipă de răgaz, respingînd, cu supraviețuitorii armatei sale, necontenitele atacuri ale dușmanilor. Și, de fiecare dată, se pomenea cu tot mai puțină putre, cu tot mai puțini prieteni. Spadele grele ale grecilor, dar mai

mult lipsa de putere, subția numărul, și așa prea mic, de soldați care rezistau. Iar sfîrșitul era aproape...

— Du-te să te odihnești — îi ordonă cineva din spatele său.

Hector scutură din cap.

— O să am eu grijă să stau de gardă — insistă Enea. Am strîns cîțiva slujitori de-ai mei. Mîine poate să fie ziua noastră cea de pe urmă, iar tu care ești conducătorul nu poți să o înfrunți mîhnit de o noapte de nesomn. Gloria înfrîngerii noastre va depinde și de luciditatea cu care ne vei conduce tu.

Prințul troian nu mai opuse rezistență ; își luă scutul și se îndreptă spre stîncă. Pașii săi răsunară monotoni și tîrșiți în liniștea serii, însoțiți de tînguirile pe care un vînt de toamnă le răpea din cînd în cînd din casele întunecate.

În locuință nu era nimeni ; coridorul era pustiu, sala de petreceri în întuneric. Andromaca îl aștepta ghemuită pe un pat, cu ochii în gol. Auzindu-l că vine, se scutură și-i ieși în întîmpinare. Nu fu vreme nici măcar pentru un cuvînt : o privire, un zîmbet trist, apoi Hector se prăbuși pe marginea patului fără măcar să-și scoată armura.

Somnul îi fu asemănător morții : un întuneric glacial și nimic altceva. Apoi acel zid îngrozitor se dădu la o parte : la început se simți o undă de căldură, o groapă pulsînd prin care se strecurau zgomote, foșnete, voci. Corpul îi rămase nemișcat, dar mintea se trezi, solicitată de chemările care deveneau tot mai puternice, tot mai clare, pînă se transformară în ordine irevocabile. După o eternitate, vocile tăcură. Hector deschise ochii. Soția lui, care zăcea lîngă el, îl mîngîie pe obraz.

— Dormi, este încă prea devreme — murmură ea.

— Nu acum, femeie, nu acum — răspunse el. Zeii mi-au vorbit în somn : Troia trebuie să trăiască !

Puțin după aceea palatul răsună de chemări : se aprinseră făclii, și slujitorii, treziți brusc, au fost trimiși să-i convoace pe nobili. Astfel, încetul cu încetul, activitatea se propagă peste tot, însoțită de zgomote de pași grăbiți, de atenționări seci. Toată cetatea află că zeii și-au manifestat voința, iar în sala palatului se strînse mult mai multă lume decît putea să încapă.

Hector îi așteptă pe toți în picioare și le vorbi hotărît, spunîndu-le cuvinte care nu lăsau să se strecoare nici urmă de îndoială.

— ...Chebrion va trimite mesageri oriunde avem speranța de a recruta armate : în Frigia, în Lidia, în Licia, în Misia. Aurul nostru va putea cumpăra pe oricine : tîlhari, ciobani, luptători. Peste cîteva săptămîni vom avea o armată în stare să-i înfrunte pe greci în cîmp deschis.

— Troia a purtat pînă acum multe războaie, dar niciodată, în istoria omenirii, nu și-a încredințat apărarea aurului. Ce încredere putem avea în cei ce își riscă propria piele pentru bani ? Nu-i onoare în asta — obiectă un bătrîn.

— Zeii l-au inspirat pe fratele meu — răspunse Paris. Să urmăm sugestiile lor, să împărțim bogățiile noastre cu aliații, decît să le lăsăm să cadă în mîinile aheilor.

— Vor trece vreo cîteva zile pînă cînd ne va veni cineva în ajutor — observă un altul.

— O să rezistăm cît va fi necesar — afirmă Hector. Zeitatea care mi s-a arătat în somn mi-a dezvăluit secrete pe care numai Vulcan le cunoaște.

Vom construi mașini uimitoate care vor suplini lipsa oamenilor. Fareclo, constructorul de nave, s-a apucat deja de lucru.

— Nu avem timp : sîntem deja în zori !

Moștenitorul tronului privi lumina firavă care devenise vizibilă dincolo de linia întunecată a cerului.

— Zeul care ne protejează mi-a explicat cum se poate înfrunta un dușman de o mie de ori mai numeros — le explica el cu siguranță. Voi să aveți grijă să-i îmbărbătați pe cei fricoși, să procurați pentru meșteri materialele necesare. Să rămîneți fermi în voința de a rezista, și vă asigur că încă vreo cîteva zile dușmanii nu vor ajunge sub zidurile noastre.

Tăcu și se întoarse spre tatăl său, care se așezase mai la margine.

— Sînt bătrîn, — îi aminti suveranul —, și nu știu ce să spun. Deja mă pregătisem să mor cu demnitate, dar acum se vorbește despre victorie. Să le dăm mînă liberă tinerilor noștri, și toți să asculte de acest fiu al meu. Ca întotdeauna, ne vom urma soarta care ne-a fost scrisă, o soartă pe care nici zeii nu o pot schimba.

•

Nu avea la dispoziție prea mult timp pentru a-i instrui pe cei cincizeci de tineri luptători, și Hector profită de fiecare clipă. Le ordonă să arunce armura, coiful și scutul : trebuiau să poarte doar un arc, o tolbă plină cu săgeți și un pumnal ; nu le trebuia altceva. Și, apoi, la drum, alergînd prin păduri, întrecîndu-se la fugă cu ziua care venea. Urcară dealul și îl coborîră din nou, hotărîți, îndreptîndu-se spre tabăra grecilor. Troienii, struniți de căpetenia

lor, se strecurară printre arbuști și se ghemuiră la pîndă. Era un fel ciudat de a începe lupta ; ar fi preferat să alerge urlînd împotriva dușmanului care tocmai ieșea din palisadă, sfidîndu-l pe față : dar Troia trebuia să trăiască, așa spuseseră zeii, dar pentru asta trebuiau să se comporte ca niște șerpi.

Grecii erau siguri de victorie : cîntau, agitau în vîrful sulițelor coroane de flori. Mergeau în grupuri, fiecare în spatele nobilului din propria cetate ; era acolo floarea tinereții din Sparta, Micene, Atena, Creta... Îi aștepta o întoarcere cu navele încărcate de prăzile de război, iar poeții deja compuneau ultimele strofe în onoarea lor.

Hector îi iscodi îndelung și așteptă pînă cînd ajunseră la cîteva zeci de pași. Pentru mulți dintre ei Parcele deja întindeau firul vieții, un fir care devenea din ce în ce mai subțire, din ce în ce mai subțire...

— Acum ! — strigă el.

Săgețile zbîrnîiră ca niște viespii furioase ; fiecare vîrf găsi un piept, un gît, un braț din care să bea sîngele. Nu avură timp nici să geamă.

— Înapoi ! — le ordonă prințul troian.

Luptătorii țîșniră din ascunzătorile lor și fugiră repede în pădure, lăsînd sub privirile uluite ale aheilor imaginea fugară a corpurilor goale care dispăreau prin frunziș. Cîntecele încetară brusc și făcură loc mîniei. Urlînd, grecii se puseră să-i urmărească pe cei care îi atacaseră, dar în pădure furia lor dispăru. Fiecare pas presupunea o frenetică luptă cu ramurile care se loveau de suliți, de coif, și cu spinii care le sfîșiau veșmintele. Pe deasupra, mai era și liniștea aceea nefirească, întreruptă de respirația lor greoaie din cauza alergatului, de șuieratul amenință-

tor al cîte unei săgeți care străbătea pădurea, de spaima de un dușman care părea că se ascunde în spatele fiecărei umbre.

Se auzi în cele din urmă chemarea cornurilor care îi invita să se retragă. Răsuflînd ușurați, se întoarseră la lumina soarelui, își refăcură rîndurile și îi numărară pe cei căzuți. Dar încă nu se terminase. Troienii apărură din altă parte : țîșniră pe neașteptate din tufișuri, slobozîră săgețile și dispărură. Nu folosi la nimic urmărirea lor, nici încercarea de a-i înfrunta în cîmp deschis, nici să se ascundă în spatele falangelor : apăreau și dispăreau acolo unde erau mai puțin așteptați, iuți, imposibil de atins.

— Se retrag ! — exultă un tînăr arcaș.

— Am învins ! — adăugă altul.

— Am cîștigat doar o zi — le aminti cu amărăciune Hector. Oricum, mîine o vom lua de la început. Îi vom aștepta mai în față, acolo unde încep dealurile. Nu-i nici un pic de glorie în lupta de felul acesta, dar nu peste mult timp îi vom putea înfrunta în cîmp deschis, sub zidurile Troiei, așa cum se cade unor luptători.

*

Sus, pe turnuri, era un aer rece, care străbătea mantiile luptătorilor și pătrundea prin armură, aducînd mîngîieri de gheață pe pielea oamenilor. Un foc aprins crea doar o iluzie de căldură, în timp ce în realitate făcea să crească senzația de frig care pusese stăpînire pe suflete.

De acolo, de sus, războiul părea îndepărtat, abia revelat de zgomotul care ajungea molcom, adus de capriciile vîntului. Hector se lăsă legănat de acele

zgomote înăbușite și își abandonă corpul în voia gerului. Era, totuși, o senzație de viață, poate ultima care îi era hărăzită.

— Sînt mulți — observă un războinic din spatele său.

— Mulți prinți de pe coastă s-au unit cu Agamemnon. Cred în victoria grecilor și nu au vrut să renunțe la o pradă atît de ușoară — comentă cu amărăciune Antenor. Să sperăm că mașina va funcționa, Hectore, altfel nu mai apucăm noaptea.

Moștenitorul tronului se scutură din moleșeala care-l copleșise și dădu aprobator din cap.

— Va funcționa — promise el. Fareclo este un constructor foarte bun, a realizat bine proiectele mele. Iar ei or să-și dea seama de asta cît mai repede cu putință — și arătă marea masă de soldați care se deplasa încet pe cîmpie.

Grecii avansau ținînd coifurile deasupra capetelor : acesta era răspunsul lor la atacurile prin surprindere. Soldații mărșăluiau în grupuri, cu scuturile puse de jur-împrejur, în timp ce oamenii din interiorul formației le țineau deasupra capetelor. În acest fel nici o săgeată nu-i putea ajunge. Urmau cîțiva sclavi care trăgeau cinci mari turle acoperite cu piei. În fața lor se mișcau frenetic grupuri de slujitori care iscodeau terenul : acum dădeau la o parte bolovani, pe urmă acopereau gropile cu pămînt și crengi. Ultimii erau bucătarii nobililor și cetele de arcași.

Acea scenă, mai mult decît imaginea unei bătălii, amintea de o procesiune, de o reprezentare scenică, de un joc. Iar minutele păreau mai lungi, scandate de lenta deplasare a mașinilor de război ; cîntecele

intonate cu voce tare, cu trecerea timpului se potoleau, iar urletele de atac își pierdeau vigoarea.

Hector, urmat de însoțitorul său, părăsi turnurile și vizită zidurile, găsind pentru fiecare apărător o vorbă de încurajare ; se temea ca nu cumva acea istovitoare așteptare să nu dăuneze mai mult decît un atac. Apoi, cînd fu sigur că toate meterezele au fost ocupate, că proviziile de săgeți sînt suficiente, că poarta fusese întărită cu pari zdraveni, ajunse pe platforma de catapultare.

Fareclo îl întîmpină cu un zîmbet larg.

— Grecii au ales o zi frumoasă pentru a muri ! Rîse, bătînd cu mîna lui mare pe o bîrnă a mașinii.

— Ai multă încredere în dispozitivul ăsta mecanic — observă Antenor uluit.

Meșterul constructor rîse cu gura pînă la urechi.

— O să te convingi singur — adăugă el. Făcu un semn unora dintre servanți. Aceștia așezară în lingura catapultei un vas enorm din argilă și dădură foc dopului de plută care închidea extremitatea lui. În aer se răspîndi asprul miros de rășină arsă.

— Ce conține ? — întrebă bătrînul nobil.

— Apă tulbure, smoală și ulei ; un amestec demn de infern — răspunse Fareclo cu satisfacție. Luă o bîtă și, cu o lovitură bine aplicată, eliberă lungul braț de lemn care țîșni cu putere în față, însoțit de șuieratul curelelor prin aer. Proiectilul sfîșie aerul cu o dîră de fum negru și izbucni în flăcări la cîțiva pași de primele rînduri ale grecilor. Luptătorii se dădură înapoi înspăimîntați, în timp ce un strigăt de triumf se ridică de la cei asediați.

— Este monstruos — murmură Antenor, privind cu alți ochi mașinăria.

— Nici Hector însuși nu ar putea să facă asta — spuse Fareclo, în timp ce se îngrijea să încarce arma.

— În curînd fiecare turn va avea una ; vom mai construi altele pe roți, în felul acesta se vor putea deplasa mai ușor.

Aheii, îmbărbătați de capii lor, își ordonară din nou formațiile și începură să avanseze.

— Sînt grei de cap — blestemă meșterul constructor. Dar noi o să-i prăjim !

Loviturile următoare explodară pe scuturile formațiilor. Unii dintre soldați, înfășurați în flăcări, ieșiră urlînd din rînduri : moartea avea un chip nou. În curînd, întreaga cîmpie dispăru în fumul flăcărilor care cuprinseseră iarba uscată. Cei care atacau se retraseră de mai multe ori, dar tot de atîtea ori se întoarseră pe același drum, neștiind ce să facă. Apoi îndemnurile nobililor se dovediră a fi mai puternice decît spaima, și bătălia continuă.

— Nu distruge turlele mobile — îi aminti Hector lui Fareclo. Trebuie să ajungă pînă la ziduri : numai așa Paris și cu ai săi vor reuși să-i surprindă de pe margini.

— Cum comandați — acceptă cu mîhnire celălalt.

După o eternitate, turlele mobile ajunseră la cîțiva metri de ziduri, aruncară un fel de punți spre metereze și, cu ajutorul lor, urcară atacatorii. Acum catapulta era inutilă și bătălia căpătase un aspect familiar.

— E rîndul nostru ! — exclamă Hector, aproape cu ușurare, și se îndreptă spre locul unde îngrămădeala era mai mare. Nu era loc pentru spadă sau pentru suliță, trebuia doar să împingi și să încerci să-ți dobori jos adversarul.

Condotierul troian se aruncă în mulțime și se pomeni capturat de masa de oameni. Timpul își pierdu sensul. Acționa din instinct, împingînd cu putere în călcîie cînd simțea că era pe punctul de a cădea. În față, bariera făcută de compatrioții lui se rupea, și foarte curînd văzu, peste umărul celui din fața sa, săbiile rotindu-se. În sfîrșit, dădu piept cu dușmanul. Îndepărtă corpul unui luptător și ridică scutul pentru a se putea apăra de loviturile de sabie pe care un uriaș le dădea cu arma sa cu două tăișuri. Simți o puternică lovitură dată în coif și, neputincios, se clătină. Dar era încă viu. Fără să se mai gîndească, se aruncă înainte, cu puterea pe care o mai avea. Își izbi adversarul și nu se opri pînă ce nu-l văzu prăbușindu-se în gol. Alți troieni veniră lîngă el. Cineva din fața lui urlă. Gîfîind, se sprijini de o piatră tăiată în patru colțuri, dincolo de care zări coiful argintiu al unui grec. Se priviră uluiți; apoi Hector, cu ultima zvîcnire de energie, îi aplică o lovitură puternică cu spada și acesta căzu jos.

*

— Ești rănit ? Vocea prietenoasă îl scoase din starea de inconștiență în care căzuse. Moștenitorul tronului îl văzu pe Enea aplecat deasupra lui.

— Nu. I-am respins ?

— Fug ca niște iepuri îl asigură prietenul. Paris a reușit să-i surprindă din flancuri în timp ce erau ocupați cu escaladarea zidurilor. I-a măcelărit pur și simplu.

Hector schiță un surîs, apoi încercă să se ridice. Simți o explozie de junghiuri. Cu un geamăt căzu din nou. Vocea ajunse la el cu insistența unui țîrîit.

Își smulse coiful de pe cap și în van încercă să o oprească astupîndu-și urechile.

— Ce ai ? — îl întrebă îngrijorat Enea. Te doare capul ?

Dar el nu-l mai putea auzi. Se simți proiectat într-un vîrtej ale cărui mîini cu degete ascuțite îi pătrundeau în creier. Nu folosea la nimic să urle. Se zbătu, izbind aerul din jur. În cele din urmă cedă, lăsîndu-l pe intrus să-i umple mintea cu vorbele lui. Încet, vocea necunoscutului fu înăbușită de un rîs cristalin.

— Casandra ! — strigă prințul troian.

— Totul este un joc — îi aminti sora, și apoi se așternu întunericul.

Capitolul al doisprezecelea

Ceremonia de închidere a anului universitar se desfășură cu obișnuita înșirare de fraze gata făcute. Vorbi rectorul, vorbi un student, vorbi un funcționar din partea guvernului, și în toate aceste discursuri numele lui Stephan fu citat de mai multe ori însoțit de călduroase aplauze. Devenise o celebritate. Însă omul de știință nu găsi în acele manifestări ale succesului acea satisfacție interioară pe care o căuta de atîta timp. Desigur, a cîștigat bursa de studii A.M.I.S.E.F. și obținuse, în sfîrșit, o însărcinare oficială în cadrul Consiliului Institutului. Cu toate acestea, simțea în adîncul inimii că obiectul atenției generale nu era el, ci Troia. Cînd studenții l-au purtat, triumfător prin mulțimea aclamînd de o parte și de alta, el știa bine că strigau „Trăiască Hoodlige !", dar în realitate ar fi vrut să spună : trăiască bogăția, luxul, faima pe care Troia și eroii homerici le aduseseră tuturor. Dar studiile despre Sondă se opriseră. Nimeni nu se mai gîndea la descoperirea sa ca la un instrument de vindecare. Triumful său era în realitate un eșec, un eșec sancționat de bliturile fotografilor, de interviuri, de strîngeri de mînă, de bătăile pe umăr. Și ca o confirmare a acestor senzații,

erau privirea lui Meade și înfățișarea triumfătoare a lui Carpi.

— Comoara mea, de ce nu mă prezinți colegilor tăi ? — ciripi Gloria, care se împăuna într-o rochie excesiv de decoltată.

— Desigur — confirmă Hoodlige glacial, și o însoți spre un grup de profesori. Se descurcă repede rostind niște formule convenționale și încercă să dispară, lăsîndu-și soția pierdută printre mulțimea de noi curtezani. Ajunse într-o sală izolată și se îndepărtă de gălăgie. Mereu avea nevoie să rămînă singur, să mediteze, să se străduiască să înțeleagă cum să iese din acea situație. Se lasă într-un fotoliu și închise ochii.

Cineva intră în încăpere.

— Vă deranjez, domnule profesor ?

Hoodlige își ridică fruntea, contrariat, și întîlni privirea vicleană a ziaristului.

— Nu, deloc — fu constrîns să răspundă.

Celălalt zîmbi și se așeză în fața lui.

— Mare și frumoasă ceremonie — comentă el.

— Sigur, sigur — confirmă Stephan.

— Sînteți cu adevărat un om norocos — continuă Carpi. Aveți o soție frumoasă, o profesie interesantă, succes, bogăție. Mă întreb dacă vă mai puteți dori și altceva de la viață.

Omul de știință dădu stînjenit din cap.

— Nu este totul atît de plăcut pe cît pare — lăsă el să-i scape.

— Înțeleg — comentă ziaristul. Vă lipsește ceva, ceva care se află aici înăuntru — și se bătu cu mîna pe piept la înălțimea inimii. Conștiința dumneavoastră nu este liniștită : sînteți un om de știință, nu un politician. V-am văzut cînd vă purtau cu entuziasm :

nu erați deloc în apele dumneavoastră. Doriți să studiați, să luptați cu ignoranța, cu răul. Dumneavoastră sînteți omul clasic care vrea mereu să vadă ce este dincolo de deal.

Hoodlige se pomeni dînd din cap în semn de aprobare, în mod prostesc, uluit de acele cuvinte care îl loveau în adîncul inimii.

— Iar eu sînt în mare măsură responsabil de aceste insatisfacții — trase concluzia Carpi cu amărăciune.

— Vă faceți meseria — recunoscu profesorul înțelegător. Este mai ales vina mea : trebuia să vă fi refuzat ofertele sau să pun clauze foarte clare. Nu știam că ziarul dumneavoastră îi plătește și pe studenți și pe Martinez, asistentul meu...

— Oricum, intenția mea este de a repara necazurile pe care vi le-am adus — declară ziaristul. Acum deja am atins culmea interesului. Încă vreo cîteva săptămîni, și de Troia nu își va mai aminti nimeni. Încercăm deja să găsim un subiect care să-l înlocuiască.

Hoodlige simți că renaște. Îl privi cu alți ochi pe cronicar.

— Credeți, într-adevăr, că se va sfîrși atît de repede ?

— Desigur, rămîne doar să încheiem cît mai frumos cu putință ; va fi suficient să faceți cîteva ședințe mai deosebite — răspunse Ben Carpi.

— Cum ? — îl întrebă profesorul interesat.

— Trebuie să introducem niște elemente picante în povestire. Acești eroi sînt prea curați, nepătați, în timp ce publicul nostru vrea agitație, sex. Să tulburăm puțin apele cu vreo cîteva experimente, ca să le spunem așa, cu ușile închise.

— Dacă sînteți sigur că ține, de ce nu inventați dumneavoastră situațiile care trebuie povestite.

— Nu ar fi același lucru — bătu în retragere ziaristul Și, în plus, studenții dumneavoastră au mai multă fantezie decît mine. Dacă mă autorizați să folosesc Sonda în secret, cred că voi reuși să scot un articol senzațional.

— Sonda mea a devenit un instrument de spectacol — suspină omul de știință.

— Pentru încă numai cîteva zile — îl asigură celălalt. La urma urmelor anul universitar s-a sfîrșit, vă puteți gîndi la concediu. Ne vom descurca, eu și Martinez, cu ședințele hipnotice. Cînd vă veți întoarce totul va fi terminat.

— Rectorul poate să nu fie de acord — obiectă Stephan.

— Nu, l-am consultat deja și mi-a condiționat aprobarea de obținerea acordului dumneavoastră.

— I-ați cumpărat pe toți ! — lăsă profesorul să-i scape.

Ziaristul rîse diplomatic, evitînd să adauge un „și pe dumneavoastră".

— Bine, avînd în vedere că este ultima favoare pe care mi-o cereți, faceți cum doriți — consimți Hoodlige. Dar să nu credeți că mă grăbesc să plec în concediu. Rămîn aici : spitalul este mereu în stare de urgență.

— Prea multe cazuri de nebunie, nu-i așa ?

— Da. Această zăpușeală începe să mă îngrijoreze. A avut loc o creștere cu zece la sută a internărilor peste maximul înregistrat în această perioadă. Un fapt neobișnuit pentru Europa. Astăzi lumea trăiește prea agitată, și, în felul acesta, mințile mai slabe nu rezistă.

— Prevedeți că Sonda va aduce o inovație în îngrijirea alienaților ? — îl întrebă Carpi, mai mult din politețe decît din interes.

— Teoretic, da : ar trebui să-l ajute pe pacient să-și regăsească propriul echilibru ; în realitate sîntem încă departe de o aplicare practică a ei — admise omul de știință. Dar cu fondurile pe care ziarul dumneavoastră ni le-a procurat, poate vom reuși să ne atingem obiectivul.

— La urma urmelor, Troia a fost utilă — îi aminti cronicarul cu o urmă de răutate.

— Da, la urma urmelor.

Capitolul al treisprezecelea

Sala de cursuri era pustie. Rîndurile goale de bănci se înșiruiau într-o alternare de umbre care se degradau spre centru, unde era adunat micul grup de patru persoane care nu se potriveau deloc cu seriozitatea locului.

Bătrînul Esculap, de la înălțimea austerei sale coloane din material asemănător marmurei, protesta prin prezența sa mută împotriva profanării care se petrecea acolo. În semiîntuneric, ochii săi albi și goi căpătaseră o privire profundă și acuzatoare la adresa corupției omenești. Dar nici unul dintre cei prezenți nu avea chef, nici timp să-l asculte. Dimpotrivă, ca o culme a disprețului, o cămașă de mătase fusese aruncată prin aer de niște brațe lungi, și acoperea fruntea sa mare, atîrnînd acum, într-o parte pe acel chip demn.

Martinez, singurul care simțea greutatea vinovăției, se întoarse încă o dată să-l privească adînc în ochi pe Carpi care stătea în spatele catedrei profesorului.

— Nu știu dacă este permis un experiment de felul acesta — murmură el aproape implorîndu-l. Profesorul nu mi-a...

— Profesorul Hoodlige, rectorul, toți sînt de acord — îl întrerupse ziaristul, plictisit. Nu vă îngrijorați, dragă domnule doctor, îmi asum toată răspunderea. Dumneavoastră nu aveți de ce să vă temeți.

— De ce, este cineva care își închipuie că eu pot să fac rău ? — ciripi fata blondă așezată pe marginea patului. Nu mușc ! rise, umplînd cu vocea ei argintie liniștea apăsătoare a sălii de cursuri. Se dezbrăcase de bluză și de fustă fără prea mare dificultate și acum se arăta privirilor pătrunzătoare ale bărbaților în semigoliciunea unui furou diafan. Cu o înfățișare maternă își petrecu mîna pe chipul transpirat al lui Hasley. Acesta, întins pe pătuc și avînd capul înfășurat în casca Sondei, schiță un surîs stînjenit.

— Ți-e cumva frică ? — șopti răutăcioasă femeia și începu să descheie cămașa tînărului.

— Curaj — mormăi Ben către asistent. Faceți-vă meseria.

— Este deja a treia oară cînd încercăm — observă Martinez. S-ar putea ca nici de data aceasta să nu reușim — și, cu amărăciune, gesticulă în jurul comenzilor aparatului.

Paul Hasley se relaxă, cu un suspin, și închise ochii pe jumătate.

— E rîndul tău, Tata — îi ordonă ziaristul nimfei.

Ea clipi șiret din ochi și începu să mîngîie pieptul tînărului.

— Paul, curaj, încearcă să te gîndești la Troia, sînt atîtea lucruri minunate de văzut, de trăit... — murmură ea pe un ton convingător.

Studentul întredeschise gura fără să emită nici un sunet.

— Hai, dragă, fă-o pentru mine — miorlăi Tata.

— Sînt mulți morți... se simte peste tot miros de lemn ars și se aud și plînsete de femeie... — bîigui Paul cu greutate.

— Nu, nu ne interesează ; lasă-i acolo pe morți — protestă cu dulceață fata. Sîntem sătui de război ; luptătorii vor să se distreze. Se bea, se mănîncă, se dansează... Elena, ce face Elena într-o noapte ca asta ?

Îi luă mîna tînărului și o puse pe propriile ei coapse rotunde și o făcu să alunece de-a lungul pielii catifelate pînă ce simți că degetele se mișcă singure, lacome de senzații.

— Bravo — îl încurajă Tata. Dar acum nu fi egoist, povestește-ne ce se întîmplă... Ești obosit, te-ai luptat și ai ucis, acum vrei să te eliberezi, încerci să te îmbeți, vrei sclave, plăceri...

•

Noaptea își pierduse liniștea. Peste tot răsunau ciocanele meșterilor care construiau mașinării, făceau spade și vîrfuri de lance. Războiul se ducea nu numai pe cîmpul de luptă, dar și în ateliere, în tîmplării, în păduri pentru a procura noi materiale, în mine și în îndepărtatele cetăți ale licienilor, ale parților, oriunde se puteau înrola mercenari. Fusese declanșat un mecanism al cărui înțeles se pierdea chiar și în mintea creatorului său.

Hector privea stupefiat piața ocupată de siluetele zecilor de mașinării miraculoase, bombarde, baliste, alte mașini de război. Atîtea și atîtea instrumente ale morții pe care le văzuse funcționînd, dar pe care încă nu le înțelesese. Cu toate că el era cel care le desena, care le sugera meșterilor constructori....

— Data viitoare vom încerca și catapulta mobilă — îi aminti Fareclo, singurul care se simțea în largul lui printre acele construcții amenințătoare. Reușește să arunce douăzeci de lăncii la două sute de metri, dintr-o singură lovitură.

Prințul troian confirmă.

— Nu cred că mîine grecii vor ataca din nou ; o să avem cîteva clipe de răgaz.

Tăcu, izbit de un sunet îndepărtat, viu, ademenitor, un sunet de zurgălăi și cimbale.

— Fratele tău Paris sărbătorește cu noii aliați — îi explică Fareclo. Pandar, regele din Licia, ne-a adus mai mult de două mii de luptători.

— Azi au murit prea mulți prieteni și prea multe rude pentru a putea benchetui cu mercenarii — suieră Hector dezgustat.

Constructorul de corăbii îl privi mirat pe interlocutorul lui.

— Dar tu ești cel care le-ai cerut să pară veseli ; tu ai interzis să se plîngă în public, pentru că numai dacă ne arătăm siguri de victorie putem să ne procurăm aliați — îi aminti el uluit. Paris ascultă de ordinele tale.

Moștenitorul tronului se clătină. Simți deodată în propriile membre greutatea unei zile lungi. În tăcere se îndepărtă de meșter și, ajuns în umbra unei străduțe pustii, se sprijini de un zid.

— Iarăși aud vocea... — gemu el.

Îl încercă dorința de a bea, ascultă muzica îndepărtată, apoi ajunse pînă la el un alt zgomot, mai apropiat : plînsul înăbușit al unei copile, cineva care invoca un nume, un chip care nu va mai apărea.

— Ajunge ! — imploră Hector. Ajunge !

Și începu iar să meargă spre stîncă.

Fetele, în centrul sălii, băteau ritmic din picioarele goale pe podeaua acoperită cu piei de oaie. Erau niște trupuri mlădioase care însoțeau armonia unor mici tobe.

— În sfîrșit, ești al nostru ! — exclamă Paris văzîndu-l pe fratele său. N-ai stat destul printre mașinile acelea îngrozitoare ? Vino, vino să le conduci pe grațioasele noastre fete în asaltul către valoroșii noștri prieteni.

Hector își înăbuși mînia și aceptă cu răceală cupa de vin pe care un slujitor i-o întindea. Bău fără să simtă nici o plăcere, numai din dorința de a-și reprima fierberea propriului suflet.

— Ce față întunecată — observă Pandar, beat. Demnă de condotierul care ne va duce la victorie.

Un cor de urale se ridică dintre comeseni. Un salut călduros pe care prințul troian îl ignoră. Puse să i se umple o nouă cupă și se așeză într-o parte, cu ochii ațintiți la zidurile împodobite cu armurile dușmanilor învinși : platoșe, jambiere metalice, coifuri care arătau ici și colo semnele loviturilor primite.

— Ospitalitatea Troiei este faimoasă în toată Asia — îi aminti regele din Licia, contrariat de mutenia lui Hector.

— Nobile Pandar, — încercă să-l îmbuneze Paris —, nu-l lua în seamă pe fratele meu : este prea prins de grija războiului pentru a-și mai aminti de bunele maniere. Dar mîine va ști să lupte în așa fel încît i se va uita vina în timpul bătăliei.

Moștenitorul tronului nu reacționă nici la aceste cuvinte. Lăsă ca vinul aromat să-i alunece pe gît în jos pentru a-i mai potoli focul care-i ardea în piept.

Apoi dădu la o parte cupa și le văzi pe dansatoarele care se roteau printre invitați într-o gălăgie și rîsete din ce în ce mai puternice. În ochii săi totul se încîlci într-un vîrtej de imagini.

— Troia nu-i iută pe cei care o ajută ! — exclamă el ridicîndu-se în picioare. Așa cum nu-i iartă pe dușmanii săi !

Izbucni un ropot de aplauze.

— Aceste armuri au aparținut eroilor din Ahaia, din Creta, din Atena... — lovi Hector cu pumnul într-o armură atîrnată de zid. Azi e doar o găoace goală. De ce au venit să moară așa departe de casele lor ? De ce ?

Bucuria celor de față se stinse, în timp ce muzica încetă, și toți îl priviră indispuși pe orator.

— Pentru glorie ? Pentru jaf ? — continuă acesta ducîndu-se în centrul sălii. Nu, pentru că în scurt timp nu va mai fi loc nici pentru onoare în acest război, și nu vom mai avea nici aur, pentru că îl vom deșerta în întregime pentru aliații noștri.

Cuiva îi scăpă o replică ce se stinse în zăpăceala generală.

— Atunci, de ce sînt aici ? — continuă Hector, cu fața străbătută de un tremurat vizibil și de broboane de sudoare. De ce atîția tineri sînt dispuși să-și sacrifice viața și averea ? Ce este mai presus de orice ? Tăcu, lăsînd ca întrebarea să treacă din gură în gură. Apoi, cu un surîs crud, conchise : Pentru dragoste ! Pentru Elena din Troia.

Izbucniră urale și strigăte vulgare.

— Iar astăzi Troia vă va arăta comoara sa. Elena va fi aceea care-i va întreține pe prietenii noștri.

— Ești beat ! — îl mustră Paris, în timp ce publicul exulta.

Hector rîse.

— Poate că da. Adu-o pe soția ta aici.

— E normal, să vedem dacă această femeie merită un război — se înflăcără Pandar.

Paris încercă să răspundă, dar întîlni privirea hotărîtă a fratelui, văzu flacăra care se revărsa din ea și se limită să mormăie :

— Zeii ți-au întunecat mintea. O să dai seama de asta.

Apoi ieși, însoțit de gălăgia comesenilor.

Elena intră anunțată de îndelungi aplauze. Avea fața străbătută de un freamăt de mînie, o furie care făcea și mai vie frumusețea ei. Se înclină.

— Ce doresc nobilii noștri oaspeți ? — întrebă ea.

— Să bei și să dansezi cu noi — o îndemnă Hector sarcastic. Pentru gloria Troiei !

Femeia îl ascultă. Bău, și obrajii i se înflăcărară. Apoi își dezlegă părul cu reflexe aurii și-l lăsă să se reverse pe umerii goi. Muzica reînvioră din nou atmosfera, și ea începu să-și miște lin șoldurile în ritmul ei. Alunecă ușoară peste pieile de capră, mlădiindu-se în peplul alb, strîns la solduri de un cordon de aur. Dansă, purtînd după ea ochii fascinați ai comesenilor și, în curînd, ceea ce era îngăduit și ceea ce nu era îngăduit se confundară în acel ritm amețitor, exuberant. Pandar, excitat, prinse o roabă și o trînti la pămînt. Fetișcana se apără doar cu vreo cîteva smiorcăieli de convenință, în timp ce omul îi descoperea pieptul și își îndesa gura în pielea sa caldă. Elena nu mai putu să reziste, se opri din dans și părăsi sala.

Hector încercă să alunge din minte cercul îngrozitor care-l strîngea.

— Vino... Hai, vino... — bolborosi el.

O slujnică picură băutura în timp ce doi invitați se apropiară de ea. Prințul troian privi în jurul lui, pierdut. Unde era Elena ? Nu putea să fie așa : vocile nu așa au zis. Toți trebuiau să o admire, să se bucure de trupul ei de zînă, să aibă un ideal în luptă, ca un steag pentru care să se jertfească. Se ridică destul de greu și făcu vreo cîțiva pași spre ieșire ; se împiedică într-un morman de corpuri. O mînă puternică îl prinse. Ridică ochii și întîlni privirea severă a lui Enea, fiul lui Anchise.

— Oprește acest dezmăț — îi spuse acesta. Războiul l-am purtat pentru a ne salva onoarea, acum pentru el ne umplem de noroi.

— Vocile... — gemu Hector.

Se depărtă de prezența aceea inoportună și încercă să traverseze sala. Se lovi de o dansatoare și căzu la pămînt. Înainte de a putea reacționa, se pomeni înlănțuit de brațe ademenitoare și nu se mai gîndi la nimic.

*

Paul tăcu, suspinînd îndelung.

— Foarte bine, mititelule, continuă — șopti Tata încolăcindu-se lîngă tînăr. Îi mușcă ușor urechile și se străduí să-l scoată din toropeală.

El mai scoase încă vreo cîteva fraze de neînțeles. Apoi, cu o ultimă zvîcnire, își lăsă capul pe pernă.

— Dragă, nu se înțelege nimic... — insistă nimfa, interpretînd privirea încruntată a lui Carpi. În sfîrșit, dezamăgită, adăugă : Ai transpirat tot, ce ți s-a întîmplat ?

— De ce te îngrijorezi ? bombăni cronicarul. Încearcă să-l mai scuturi puțin, trebuie să completeze descrierea orgiei.

Fata începu din nou să-l mîngîie pe flăcău, dar nu scoase de la el decît gîngăveli de plăcere.

— E inutil să mai pierdem vremea — conchise plictisit Ben Carpi. Întrerupem experimentul, în seara asta este suficient.

Martinez ascultă și opri Sonda.

— Voi număra pînă la trei, Hasley — murmură el. Apoi tu te vei trezi... Unu, doi, trei.

Subiectul rămase nemișcat.

— Ce se întîmplă ? — întrebă impacientat ziaristul. Tata, e bine să te îmbraci.

Ea, îmbufnată, coborî din pat și începu să se îmbrace.

— Paul, trezește-te ! — repetă alarmat asistentul lui Hoodlige. Dumnezeule ! — murmură el apoi. Dacă i s-a întîmplat ceva sînt pierdut.

Ziaristul se apropie de tînăr și îi luă pulsul.

— Ce tot spui ? E viu. Ești sigur că te pricepi să mînuiești dispozitivul ?

— Bineînțeles — se apără Martinez. Generatorul de tensiune a fost oprit ; Sonda nu mai are nici un efect.

— Atunci de ce nu se trezește ? — observă Carpi perplex.

Tata se aplecă asupra tînărului și rîse.

— E beat turtă — puse ea diagnosticul. Miroase a băutură !

— Nu spune prostii ! — i-o tăie ziaristul iritat. Cînd a mai băut el ?

Fata nu renunță.

— De unde să știu eu ? Pentru mine e clar... Voi puteți să o luați cum vreți, voi sînteți creierele !

Martinez ascultă respirația subiectului.

— Este normală, poate domnișoara are dreptate... Poate fi vorba de un fenomen de autosugestie. Fenomen straniu pentru o ședință de hipnoză, este cazul să vorbim cu domnul profesor.

— Nici vorbă — spuse Ben. Nimeni nu trebuie să știe nimic, cel puțin deocamdată.

— Și Hasley ? — precizâ doctorul.

— Îl va duce Tata acasă la ea. Mîine, cînd se va trezi, va avea ea grijă să-l facă să fie cuminte. Acum să mergem, ziarul trebuie să apară.

Noaptea îi învălui cu zăpușeala verii continentale. Cu greutate puseră corpul tînărului în automobilul fetei, apoi se despărțiră. Carpi blestemă pentru a nu știu cîta oară scurgerea neiertătoare a timpului, și se grăbi să ajungă în interiorul răcoros al automobilului său. Dar asta nu fu suficient să-i înăbușe un gînd care îi tot chinuia mintea din ce în ce mai insistent : autosugestia lui Paul avea ceva ireal, de neînțeles. A crede că ești beat e una, a avea răsuflarea grea e altceva ! Porni motorul și luă pieptiș traficul nocturn, cu mintea învălmășită. În cele din urmă totul se contură din nou într-o imagine limpede, exuberantă.

— Mi-a venit o idee ! — exclamă el. Asta chiar că-i bună.

Vreme de un minut nu mai fu atent la drumul pe care-l făcea, la mașinile care fugeau pe benzile paralele, și se grăbi să formeze un număr de telefon.

— Alo, cine sînteți ?

— Redacția ziarului Tribune City, cine e la telefon ?

— Sînt Ben, pregătiți-mi un spațiu pe prima pagină.

— Ești nebun ? — replică vocea de la capătul firului. A fost o încăierare de toată frumusețea între colocatarii unui bloc : zece morți pînă acum. Trebuie să te mulțumești cu pagina a treia.

— Dă-mi-l pe șeful — ordonă autoritar Carpi.

Urmă un scurt răgaz și apoi vocea ursuză a superiorului.

— Ce este, mîzgăliciule ?

— O știre senzațională, de mîna întîi, o bombă... Într-o clipă sînt acolo, opriți totul — afirmă ziaristul, euforic.

— Ascultă, fiule, faptul că Troia a făcut furori nu te salvează de la nenorocirile aduse de tîmpenie. Acum mîncărica e pe terminate, trebuie alte idei.

— Oprește totul, îți voi vorbi apoi între patru ochi.

— Cum vrei — trase concluzia șeful, cu suficiență. Pregătește-ți și cerea de demisie : în cazul în care nu ai dreptate nu vreau să-mi pierd vremea să te dau afară.

Se așternu din nou liniște. Pentru cronicar, noaptea căpătase culorile vii ale unui drum care se pierdea în lumina orbitoare a succesului.

Capitolul al paisprezecelea

Ivan Hoodlige se trezi odată cu lumina zorilor. Se mișcase cu multă precauție pentru a nu fi auzit, dar prudența se dovedi inutilă. Mama lui încă nu se întorsese din una din vizitele sale tot mai dese la o „mătușă" puțin cunoscută, iar tatăl avea cu totul altceva în minte pentru a se mai îngrijora și de fuga lui matinală. Numai cameristul de culoare se ivise, cînd tînărul spărsese un vas pe coridor. Se priviseră tăcuți, apoi o bancnotă de zece sterline își schimbă proprietarul, și totul se terminase aici. Așadar Ivan coborîse la garaj și se pierduse pentru cîteva clipe admirînd ultimul dar al tatălui : un munte de crom strălucitor, o capodoperă a tehnicii japoneze, o motocicletă pe care numai lipsa aripilor o împiedicau să decoleze.

Cînd se sătură de această priveliște, se pregăti de plecare. Își luă o haină de piele pe spatele căreia scria cu litere aurii „Aheu", își puse mănușile groase îngreunate de cataramele de bronz, își înfășură gîtul cu un fular alb din mătase, și în sfîrșit, cu seriozitatea unei investituri în funcție, își puse pe cap coiful de plastic argintiu care avea în creștet un smoc în formă de coadă de cal.

Se privi în oglinda retrovizoare : imaginea reflectată dezvălui chipul unui băietan viciat, cu o înfățișare de om cam tîmpit. Ivan păru satisfăcut de ceea ce vedea, surîse orgolios și proclamă cu o voce de copil :

— Salve, Ulise, rege din Itaca !

Cîteva minute mai tîrziu alerga pe străzile pustii ale cartierului unde locuia. Motorul, bine ascuns, mormăia un infernal cîntec de război, care contribuia, împreună cu aerul rece al dimineții care îi pișca obrajii, la închipuirea că ar călări un vifor demn de o zeitate nordică. La răscrucea care separa zona nobilă de orașul comercial, se opri. Din umbra unei porți apăru o figură plăpîndă înfășurată într-o mantie din imitație de vizon. Cu un mieunat îi alergă în întîmpinare. Fata îl sărută pe tînărul centaur, urcă pe motocicletă și îi strînse cu pasiune toracele slab.

— Să mergem, ne așteaptă — îi aminti ea.

El dădu din cap în semn de aprobare și porni bolidul de-a lungul asfaltului, pînă ce casele făcură loc unui parc. Acolo încetini.

Becul fusese spart ,și în slaba lumină a unui soare care încă nu se hotăra să apară se vedea cu dificultate o grămadă de motociclete, în jurul cărora se agita o lume de opace figuri somnoroase.

— Cine-i acolo ? — lătră o voce.

— Un aheu — răspunse Ivan îngîmfat.

Din mulțime se desprinse silueta unui băiat hipernutrit.

— Ai întîrziat, Ulise, ne pregăteam deja de plecare — bolborosi el.

— Scuză-mă, Agamemnon, nu se va mai întîmpla — răspunse tînărul Hoodlige.

— O.K. !.. Să mergem. Troienii ne așteaptă.

La un semn, toți săriră pe motocicletele lor și porniră. La acea explozie, pămîntul păru că se cutremură. Agamemnon, cu propria lui *girl* încolăcindu-l, mergea în fruntea lor și o apucă în zigzag, zbîrnîind, pe străzi. Merseră cîteva minute pînă ce orașul rămase în urma lor ca o amintire de întunecate contururi neregulate. Apoi Agamemnon ridică un braț și le arătă o pajiște ; o întindere aridă de gunoaie și moloz în luptă cu îndrăznețe smocuri de iarbă. Ivan, plin de orgoliu, fu printre primii care îl urmară pe șef pe cîmpia necultivată, bucurîndu-se de sinistrul zbîrnîit al roților care mușcau cu lăcomie smocurile de iarbă, brazdele din jur.

— Troienii ! — strigă cineva.

Tînărul Ulise își înălță capul și, prin mărginita porțiune vizuală a căștii protectoare, zări un șir de motocicliști care ajungea pînă departe. O clipă îi fu frică, privi în jur și evaluă numărul celor care erau de partea lui : aheii erau cu siguranță mai mulți. Se simți mai bine.

— Pe ei ! — urlă Agamemnon.

Mîinile înmănușate apăsară pe accelerații și un zgomot asurzitor acoperi totul. Se lansară la atac cu un cor de cuvinte fără nici un înțeles. Ivan simți cum în trupul lui iau foc senzații violente ; rînji, plînse, blestemă și el ca ceilalți. Spaima și dorința se unire într-o singură direcție : voința de a alerga, de a alerga în fața tuturor. Fata îl îndemna cu strigăte isterice și ținea în mînă o bară lungă de metal pe care o rotea deasupra capului.

Distanța dintre cele două grupuri se mistui repede : troieni și ahei se împreunară și se îmbulziră

într-un carusel de vehicule mînioase. Fiecare motociclist se străduia să se lipească de adversarul cel mai apropiat, în timp ce însoțitoarea încerca să-l lovească. Ivan se feri de un troian care-i tăiase calea, dar nu putu evita o teribilă lovitură dată cu un lanț. Coiful argintiu gemu, iar el, ametit, se clătină, în timp ce bestia metalică îi scăpă de sub control.

— Ai greșit drumul, cretinule ! — șuieră prietena lui, înveninată. Hai, pe ei !

Băiatul corectă cu greutate traiectoria bolidului și lovi în plin o grămadă de moloz care explodă într-un nor de schije. Se întoarse la locul confruntării.

— Accelerează, accelerează ! — îi cînta prietena cuprinsă de o frenezie sălbatică.

Ivan ascultă, chiar dacă în lumina șovăielnică a dimineții reușea cu dificultate să distingă figurile care-i fulgerau pe dinainte. Dezorientat, se străduí să țină cu toată puterea ghidonul și își lăsă mașina să-și aleagă singură drumul. Urmă o suprapunere de imagini înăbușite. Simți o izbitură. O motocicletă săltă prin aer răsturnîndu-și încărcătura umană, un alt lanț îl izbi în cap. Pentru o clipă nu mai auzi nimic ; în tîmple îi răsună o chemare catifelată :

— Ulise, Ulise, unde mergi ?

Apoi vocea se stîlci, deveni insistentă, în sfîrșit se transformă într-un hohot de plîns. Băiatul deschise ochii : o barieră cenușie umplu orizontul. Îi închise din nou. Încă o lovitură, și totul se cufundă în tăcere.

Ivan Hoodlige își reveni mult mai tîrziu, necăjit de țipetele unei fete troiene pe care aheii învingători o chinuiau. Tînărul se ridică în genunchi, buimăcit, cu mintea învîrtindu-se. Gîndul lui fu la motocicletă : o văzu părăsită pe pajiște, cu grele semne de lovituri.

— Ei, Ulise ! — îl strigă cineva. Te-a lovit bine ! — și urmă un rîs de om beat.

Băiatul se apără ridicînd din umeri și se ridică.

Agamemnon îi ieși în întîmpinare cu un rînjet ironic.

— Ce mi-ai făcut ? — întrebă el. Știi că a trebuit să o consoleze pe păpușica ta, în timp ce tu pluteai în lumea viselor ? Nu-și mai încăpea în piele de bucurie, sărăcuța... Între camarazi lucrurile astea sînt permise, nu-i așa ?

— Desigur ! — confirmă Ivan vădit deranjat. Scuză-mă, parcă sînt bătut cu maiul... Mă duc acasă...

— Vrei o injecție cu stimulente ? Ai și tu dreptul să sărbătorești puțin — îi propuse șeful. Poți chiar să faci o plimbare cu tîrfulița aceea troiană care nu a fost atît de iute ca să scape.

— Îți mulțumesc... Dar chiar că nu mă pot ține pe picioare.

Ivan ajunse cu greutate la motocicleta lui, o porni și, încet, foarte încet, se întoarse acasă. Intră în camera lui și se prăbuși în pat. Pentru el, ziua se sfîrșea aici.

Profesorul Hoodlige ajunsese în biroul lui, cuprins de o stranie senzație de iritare. Poate că era tulburat de un vis cu luptători antici, dueluri, lupte, sau poate îl făcea să fie nervos o ambiție secretă pe care o cultiva de mult timp : să devină rectorul Institutului. Obținuse premiul A.M.I.S.E.F., era o celebritate : de ce să se mai mulțumească acum cu leafa

nenorocită pe care o primea ca profesor universitar, de ce să-și piardă vremea cu bolnavii lui închipuiți ?... Nu, sigur că nu, merita cu totul altceva : rector sau director la o clinică. Dăduse un ultimatum administrației : ori aceptau cererea lui, ori se transfera, măcar într-un spital particular. Sonda îi deschidea multe drumuri...

— Stephan !

Vocea lui Meade îl scoase din gîndurile lui. Îi zîmbi colegei și îi veni în întîmpinare.

— În sfîrșit, te arăți și tu — murmură el, împrospătîndu-și proiectele pe care și le făcea în legătură cu ea.

— Ești așteptat în biroul rectorului — adăugă doctorița. A fost convocat Consiliul Institutului fără preaviz : cred că prezența ta este indispensabilă. Din expresia ta intuiesc că nu ai citit încă ziarul.

— A fost bătut un nou record al internărilor ? — o ironiză Hoodlige. Sau poliția a hotărît să se tragă asupra oricui dă semne de instabilitate mentală ?

Ea scutură din cap.

— Prietenul tău Carpi a dat foc la un butoi cu pulbere.

— Nu înțeleg.

Femeia îl luă de braț și îl conduse spre Universitate.

— Îmi închipuiam că nu știi nimic. De asta am preferat să te caut eu însămi : nu voiam să cazi în groapa cu lei fără ca măcar să-ți dai seama.

— Mă îngrijorezi — observă Stephan cu o falsă siguranță.

— Îți aduci aminte că am manifestat o oarecare îndoială în legătură cu adevărata însemnătate a experimentelor tale ? — începu Meade. Ei bine, drăguțul de ziarist a mers mai departe și a transformat totul într-o autentică bombă : Sonda cerebrală este o mașină care proiectează mesaje telepatice în timp. Relatările despre Troia nu sînt fructul imaginației, ci realitatea sută la sută, smulsă din trecut și dezvăluită cu o absolută fidelitate de Tribune City.

Stephan îngălbeni.

— Nu tu i-ai băgat asta în cap ? — o întrebă el pe un ton acuzator.

— Nu spune baliverne, nu este momentul potrivit — îi răspunse ea sec. Individul a ajuns la concluzia asta singur și fără un scop anume . Acum încearcă să te gîndești la ceva concret pentru a calma spiritele. Te așteaptă, și sînt destui care vor să te decapiteze.

•

În sala de ședințe se instalase o atmosferă apăsătoare. Doctorul Fletcher, rectorul, chinuia insistent lănțișorul de aur al ceasului de buzunar și, văzîndu-i pe cei doi sosind, surîse forțat.

— Iată-i, în sfîrșit — suspină el, în timp ce mintea sa alerga mult mai departe de frumoasele tapițerii cu arabescuri din sală. Se gîndea cu neliniște la viitoarea campanie electorală în care avea mari speranțe că se va plasa printre primii în cursa pentru Cameră și se temea că un scandal în Institut ar fi putut să fie un grav impediment.

Lîngă el, tînărul Simms, strălucitul director al Laboratorului de cercetări, în așteptarea unei catedre, dădu din cap în semn de aprobare, cu gravitate, stă-

pînit de dorința de a răspunde întru totul capriciilor preaiubitului rector. Într-un colț, așezat într-o poziție nedemnă pe moalele fotoliu al reprezentanței, Bourley, grasul medic primar al clinicii, îl fixă cu ochi severi pe ultimul venit. Ceilalți, responsabili ai administrației și profesori universitari bătrîni, păreau impasibili, doar puțin plictisiți din cauza acelei ședințe neașteptate.

În contrast cu ei era doar prezența lui Martinez : se făcuse mai mic, copleșit de puternicele personalități din jur. Văzîndu-l pe superiorul lui, păru că renaște. Sări în picioare să-i ofere locul și încercă să se adapteze noii situații.

— Cunoașteți, fără îndoială, situația — începu rectorul cu un suspin.

— Nu tocmai — răspunse Hoodlige, neștiind dacă să se așeze sau să lase scaunul colegului rămas în picioare lîngă el. Știu foarte vag ce s-a întîmplat : mi se pare că este vorba de un articol în Tribune...

— Trebuie să citiți mai des ziarele, dragă domnule profesor — interveni Bourley. Dumneavoastră care sînteți atît de interesat de clovneria cu Troia trebuie să o faceți.

Stephan ignoră împunsătura și continuă.

— Nu știu ce o fi scris Carpi, dar eu nici nu l-am autorizat, nici încurajat să aibă inițiativa. Faptul că am apelat la serviciile ziarului Tribune City nu a fost un capriciu de-al meu. Dacă am acceptat să colaborez, am făcut-o pentru binele școlii noastre... Și vorbesc și în numele doctorului Martinez.

— Așa este — sublinie asistemtul speriat.

— Sînt încîntat de această confirmare — conveni profesorul Fletcher. Dar trebuie să țineți cont de faptul că declarațiile din ziar pot să ne acopere pe toți de ridicol. Poporul înghite orice gălușcă, și o să vadă în noi niște vrăjitori care evocă spiritele, niște traficanți fără scrupul care se folosesc de interferențele cu trecutul. Ar fi în stare să înceapă o adevărată vînătoare de vrăjitoare... Știm cu toți cît de mare este nivelul de alienare al maselor ; e suficientă o scînteie, și devenim ținta preferată a opiniei publice.

— Trebuie să apărăm prestigiul dobîndit după atîția ani de studii și sacrificii — se grăbi să adauge Simms.

— O să-l punem să mănînce tot ce a scris, pe acel scribălău. Îi vom impune să dea o dezmințire oficială — declară Bourley. Și vom pune capăt odată pentru totdeauna acestor neghiobii.

Șeful Institutului se gîndi cu groază la refuzul ziarului Tribune City de a-l sprijini în campania electorală.

— Să evităm atitudinile drastice — murmură el.

Și căută cu privirea un ajutor, care veni cu promptitudine, de la strălucitul cercetător.

— Desigur, ar fi o prostie să ne încingem pentru o chestiune fără viitor — le aminti Simms. Vom apăra renumele Universității noastre, dar fără cruciade : chestiunile legate de Troia nu au o reală valoare științifică...

— Să spunem că este nulă — preciză Bourley.

— Să nu uităm însă avantajele economice pe care ni le-a adus — continuă celălalt. Ziarul ne-a făcut o publicitate avantajoasă. Am avut o creștere a nu-

mărului de internări cu plată ; mulți vor să fie supuși hipnozei prin intermediul Sondei.

Lui Bourley nu-i plăcură ultimele cuvinte și pufni.

— Este ridicol că centrul nostru spitalicesc se bazează pe aceste metode de operetă pentru a dobîndi faimă. Toți știm bine că Sonda nu are încă o aplicație practică în terapia bolilor mintale : este doar o jucărie pentru a distra lumea...

— Nu vă permit să vorbiți în felul acesta despre invenția mea ! — izbucni Hoodlige.

— Invenția dumneavoastră... — rînji medicul primar.

— Domnilor, — interveni rectorul —, să evităm certurile personale. Să revenim la miezul problemei : cum reacționăm la fanfaronada acelui ziarist ?

— Nu ar fi cazul să vedem întîi dacă este vorba de o fanfaronadă ?

Toate privirile se întoarseră uluite spre Berry, care pronunțase acele vorbe. Fletcher, după cîteva clipe de ezitare, își încreți buzele într-un surîs ironic.

— Da, dragă doctoriță, chiar vă gîndiți în mod serios că Sonda este mașina timpului ?

Meade simți ridicolul care o înconjurase, dar nu se dădu bătută.

— Eu nu intenționez să atribui etichete, ci să analizez fenomene, dar nu sugestii, ci fapte reale care au însoțit Sonda și care cer un răspuns științific — afirmă ea hotărîtă.

— De exemplu, cazul acelui tînăr care își închipuia că este beat și se comporta ca atare ? — observă Simms, schimbînd priviri pline de înțelesuri cu vecinii lui.

— De exemplu, replică imperturbabilă femeia — cazul crizelor colective ale pacienților noștri, în perfectă concordanță cu ședințele hipnotice ; aparițiile tulburătoare de persoane necunoscute, străine Institutului nostru ; bolnavi care vorbesc o limbă de neînțeles.

— Toate astea nu sînt citate în articol — murmură rectorul gînditor.

— Un motiv în plus pentru a căuta o explicație — trase concluzia Meade, indiferentă la îndoielile pe care le suscitase.

— Ziaristul acela este împins de dorința de a prezenta știri, și își poate permite să spună minciuni. Noi, nu. Înainte de a cere vreo dezmințire, trebuie să acționăm ca niște oameni de știință și să găsim un răspuns sigur.

Fletcher suspină obosit.

— Fiecare poate să-și spună părerea — spuse el sentențios. Dar este de datoria noastră să cerem ziarului Tribune City să publice o reconsiderare a Institutului nostru. Se va îngriji profesorul Hoodlige, care este primul interesat, să ia măsurile necesare. Dacă doctorița Berry a observat unele lucruri ciudate, nimeni nu o împiedică să le studieze, mai ales că asta nu face nici un rău ajutorului dat de noi colectivității și nici renumelui nostru. Dacă nu aveți nimic împotrivă, voi permite continuarea experimentelor în legătură cu Troia : acum face parte din cotidian ; a le întrerupe ar însemna să provocăm suspiciuni. Însă pentru toți — și o privi mai ales pe femeie — să fie clar că rezultatele sînt fructul imaginației subiecților.

Ședința se termină. Fiecare se întoarse la propriile probleme, iar Hoodlige, înseninat de concluzii, profită pentru a o ajunge pe Meade.

— Chiar era cazul să intervii cu absurditățile alea? — o dojeni încetișor. Te-ai umplut de ridicol.

Ea ridică din umeri.

— Poate că da. Însă tu ai fi putut să-ți amintești întîlnirea de pe scările pavilionului doi. Poate ar fi fost altceva.

— M-ar fi sfîșiat — se scuză Stephan.

— Și apoi mai este și renumele Institutului — se miorlăi femeia. S-o lăsăm baltă...

Cineva le atrase atenția.

— Profesorul Hoodlige este chemat de urgență.

Stephan dădu din cap și se duse la telefonul cel mai apropiat.

— Sînt Hoodlige — spuse el.

— Aici secția de reanimare, domnule — murmură vocea anonimă a unui îngrijitor. Îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste rea. Fiul dumneavoastră a fost internat... Se pare că este vorba de o traumă craniară.

Capitolul al cincisprezecelea

— Dragi telespectatori și adorați barnabini, bine ați venit la superepisodul lui Barnaby show! Spectacolul spectacolelor, arena superexcitației mondiale, momentul cel mai așteptat al săptămînii. Prietenul vostru Moren Mori vă salută și vă zice: „Ochii la Ciop Croks", gustarea delicioasă, apetisantă, exaltantă care merge în pas cu timpul nostru, un timp în slujba ritmului, a fericirii!

Un ropot de aplauze acoperi ultimele cuvinte; prezentatorul de televiziune (unul dintre cei mai bine cotați în acel moment) deschise gura spre camerele de luat vederi, cu un surîs, și reluă:

— Iată, pentru voi, aceste Barnaby girls!

Animatorul se deplasă spre centrul scenei și începu să se mlădieze ca un fir de trestie, în timp ce în jurul lui un vîrtej de fetișcane surîzătoare săltau și băteau ritmic din mîini. O muzică asurzitoare însoți dansul pînă cînd o bătaie insistentă de tobe puse capăt deschiderii transmisiei. Luminile se stinseră și un reflector solitar ilumină o micuță cortină din care țîșniră, într-o strălucire de culori, tineri voinici îmbrăcați în armuri aurii și mantii excentrice. Din nou aplauzele făcură să se cutremure teatrul. Se aprinseră iar luminile.

— Ei bine, da ! — spuse Moren exultînd. In această seară Barnaby vă dedică un întreg episod despre Troia. Iată-i aici pe eroii voștri, pe eroii noștri : Agamemno, Menelau încornoratul... — și se întrerupse pentru a lăsa spațiu să se rîdă. Ulise, Aiax, Ahile, Patrocle... Iar aici vitejii troieni : Hector, Paris, Enea, Pandar spurcatul, — (rîsete) — Chebrion și atîția alții. Toți sînt aici în această seară pentru că Barnaby vă iubește și răspunde dorinței voastre de a-i întîlni în carne și oase. Au renunțat la luptă pentru a veni să petreacă o seară cu noi, împinși și de dorința de a gusta Ciop Croks !

Orchestra atacă o melodie lină, care, în viziunea autorilor, trebuia să fie tipică vremurilor homerice. Luptătorii se dispuseră sub formă de evantai și scoaseră spade argintii cu gărzile cizelate. În centrul acestei formații apăru o blondă înfășurată într-un peplu subțire care lăsa să se întrezărească, prin tăieturi bine croite, niște picioare lungi.

— Elena ! — exclamară în cor soldații și începură un dans care imita o luptă. Ea zîmbi și își aruncă încet haina în timp ce intona un cîntec antic monoton. Cum rămase pe jumătate dezbrăcată, începu să danseze. Publicul se maimuțărea, înnebunit. Exibiția dură un sfert de oră ; la sfîrșit, toți eroii se aflau la pămînt, iar Elena, rămasă singură, triumfătoare, în picioare peste grămada de soldați. Moren veni lîngă ea și îngenunche la picioarele sale, horcăi de vreo cîteva ori și se prefăcu mort.

Cortina căzu în ovații. Vampa, chemată cu strigăte, reapăru puțin după aceea împreună cu prezentatorul pe care îl îmbrățișă spre marea bucurie a publicului.

— Dragi barnabini, — spuse în cele din urmă Moren Mori —, mulțumesc pentru freneticul vostru

entuziasm, dar vă rog, nu vă consumați prea repede toate resursele de excitație, la fel cum nu trebuie să rămîneți fără Ciop Croks, singurele gustări, singurele apetisante pentru orele de desfătare. Spectacolul continuă ! Barnaby show are acum plăcerea de a vă prezenta omul care a avut meritul de a da lumii indimenticabila experiență homerică : domnul Ben Carpi, cronicar la Tribune City, ziarul în care puteți găsi în fiecare zi reportajele cele mai excitante despre războiul Troiei. Aplaudați, barnabini, aplaudați-l pe oaspetele nostru de onoare !

Cortina se întredeschide și ziaristul își făcu intrarea în scenă însoțit de dansatoare țopăind. Cei doi bărbați își strînseră mîinile.

— Bine ai venit printre noi — îl primi prezentatorul.

— Mulțumesc — se mărgini să răspundă Carpi cu o ușoară plecăciune către camerele de luat vederi.

— Sîntem încîntați că tu ai acceptat invitația lui Barnaby : tot publicul televiziunii era nerăbdător să te cunoască.

— Mă măguliți, — murmură el cu un zîmbet de modestie —, sînteți prea amabili. Dar aș vrea să fac o precizare în legătură cu ce ai spus înainte...

— Poți vorbi în voie, microfonul este al tău — îl încurajă Mori.

— Iată, aș vrea să vă amintesc că nu eu sînt creatorul secvențelor despre grecii antici, eu nu am făcut ceva deosebit. Aș dori foarte mult să fie aici și omul căruia îi datorez succesul de care mă bucur ; savantul care cu studiile sale puse în slujba omenirii a proiectat Sonda mentală : profesorul Stephan Hoodlige.

— Sîntem împreună cu tine, strîns uniți în aceste aplauze pe care publicul lui Barnaby le oferă ilustrului om de știință — adăugă Moren cu o înfățișare solemnă, și bătu cu delicatețe din mîinile pline de bijuterii.

— Astăzi ilustrul profesor nu poate să fie cu noi din cauza unui accident pe care l-a suferit fiul său căruia eu personal îi urez să se vindece cît mai repede — murmură îndurerat cronicarul.

— Desigur, — adăugă celălalt —, în acest moment ne simțim cu toții părtași la suferința ilustrului om de știință și ne dorim să-l avem cît mai repede cu putință printre noi. Se întrerupse pentru o clipă, pentru a se risipi atmosfera de tristețe care se așternuse.

Apoi reluă :

— Acum, Ben răspunde la frămîntările noastre. Am citit cu atenție ultimul tău articol senzațional și sîntem peste măsură de entuziasmați. Este adevărat că ai scris ? Cu ajutorul Sondei putem, într-adevăr, să ne proiectăm gîndurile în trecut ? Sîntem în stare să știm cum se comportau Robin Hood, regina Victoria, Hitler ?

Carpi se eschivă, cu un zîmbet de satisfacție.

— Este încă prea devreme a da un răspuns sigur — declară el. Eu cred în ceea ce am publicat, și cît mai repede cu putință contactele cu antichitatea vor fi posibile. Dar pînă acum sînt singurul care sînt convins de acest lucru. Poate că dezvăluirile mele au fost premature. Institutul Central pentru Boli Nervoase a cerut și a obținut ca ziarul Tribune City să dea o dezmințire. Trăim într-o țară liberă și atît eu cît și ei putem spune tot ceea ce credem că este necesar în legătură cu subiectul respectiv.

— Este și pericolul să se întrerupă ședințele despre Troia ? — se informă prezentatorul, alarmat.

— Nu. Dincolo de diferențele de opinie care ne separă, colaborarea dintre ziarul meu și profesorul Hoodlige continuă. Sîntem încă buni prieteni, ce dracu ! În plus, atît eu cît și oamenii de știință din Institut dorim să ajungem cît se poate de limpede la adevăr.

— Excelent ! — exultă Mori făcînd un mic salt. Tocmai asta voiau barnabinii să audă. Dar acum să nu-i facem pe telespectatorii noștri să sufere și mai mult : să-l anunțăm pe fericitul cîștigător al concursului Ciop Croks, jocul care vă face părtași la destinul zeilor.

O bătaie ușoară de tobe spori tensiunea momentului.

— Ai cinstea, Ben, să pronunți numele fericitului.

Ziaristul dădu din cap aprobator și scoase din buzunarul hainei un bilețel pe care-l citi cu mult calm, scandînd lent silabele :

— Milena Molny, de la South Kerson.

Un ropot de aplauze însoți numele. Din fundul teatrului, doi luptători escortară pe scenă o doamnă vizibil emoționată. Cînd cel ce o anunțase îi întinse brațele, ea se agăță de ele și aproape că leșină.

— Doamnă Molny, bine ați venit — îi șopti îmbietor Mori. Sînteți o barnabină ?

— Oh, da... de ani de zile — bolborosi ea roșie la față.

— Vi-l prezint pe domnul Ben Carpi, — continuă prezentatorul —, omul de care depinde soarta atîtor eroi ai antichității. Mulțumită gustărilor Ciop Kroks, cele mai apetisante pentru orele de plăcere, draga

mea barnabină, Ben Carpi este complet la dispoziția dumneavoastră. Vă plac gustările Ciop Kroks ?

— Foarte mult, mănînc întruna...

— Magnific ! Barnaby v-a ales dintre milioanele de telespectatori pentru a interveni cu propria dumneavoastră prezență în războiul troian : ca o nouă divinitate veți hotărî asupra destinului luptătorilor care în fiecare zi se luptă pentru onoare și glorie. V-ați gîndit deja ce să-i cereți oaspetelui nostru ?

— Sînt foarte emoționantă — suspină femeia. N-aș fi crezut niciodată că voi fi eu învingătoarea...

Mori o cuprinse cu brațul și o încurajă.

— Barnaby te înțelege, draga mea — ciripi el înțelegător. Și mă aflu aici pentru a te ajuta. Să vedem puțin... țineți cu grecii sau cu troienii ?

— Cu grecii — răspunse Milena înflăcărîndu-se. Vina pentru război o poartă troienii : nu este cinstit să furi soția unui rege ; este la mijloc demnitatea unui popor. Imaginați-vă : dacă vreun filfizon sud-american sau vreun negru african ar răpi-o pe regina noastră...

— Înțeleg — o întrerupse prompt Moren. Alegerea dumneavoastră este categorică și o împărtășesc cei mai mulți dintre barnabini. Deci mi se pare drept să pedepsim un troian.

— Nu numai să-l pedepsim, aș vrea să-l facem să moară — afirmă femeia.

— Cum dorești, draga mea — surîse prezentatorul. Și pe cine vreți să-l eliminați ? Pe Paris ? Pe Hector ? Pe Pandar ? Sau preferați cumva un măcel ?

— Nu, eu m-am gîndit la Chebrion. Nu are vlagă, e mereu lîngă Hector, fratele său, și nu participă niciodată la lupte. E un laș — trase concluzia Milena. Trebuie să moară !

— Foarte bine ! — ciripi prezentatorul. Așa a hotărît zeița noastră și așa va fi. Ești de acord, Ben ?

— Desigur, — confirmă serafic ziaristul —, nu cred că vor fi probleme pentru a realiza dorința doamnei.

— Perfect. Barnaby, ca întotdeauna, se ține de cuvînt : voința credincioșilor săi este imediat satisfăcută. Iar dumneavoastră, dragă doamnă Milena, în afara dreptului de participare la viitorul spectacol, ați mai cîștigat și o călătorie pentru două persoane în Turcia, în acele locuri care au fost martore la atîtea și atîtea vitejii. În plus, Ciop Kroks vă dăruiește o autentică tunică grecească, ale cărei catarame sînt de aur, și o garnitură de o sută de cutii din noua formulă nutritivă „Greutate și Formă".

— E minunat ! — exultă Molny. Mă simt fericită... foarte fericită.

— Barnaby îți dorește numai fericire — surîse Mori cu un gest larg al brațelor. Iar acum, în timp ce ne luăm rămas bun de la încîntătorii noștri oaspeți, iat-o aici pe grațioasa Elena în persoana Goldéi Gane pe care o veți vedea în baletul „Atena, prima mea iubire".

Capitolul al şaisprezecelea

A fost o vreme cînd femeia îl însoţise credincioasă pretutindeni, la fel făcuse şi frigul în nopţile de iarnă, urmat de vîntul care intra şi ieşea prin plăpînzii pereţi din crengi ai colibei, precum şi de şiroaiele de apă rece ca gheaţa care apăreau prin crăpăturile podelei din pămînt bătătorit. Au mai fost şi bătăile cu vîna de bou pentru lucrările prost executate, umilinţele, pericolele... Da, Miron trăise toate acestea ; iată de ce găsea mult mai plăcută viaţa dusă în acele luni.

„Trebuie să cunoşti întunericul pentru a aprecia lumina", medită robul lui Ulise, în timp ce savura caldul contact cu sclava care zăcea lîngă el. „Ah... dacă Cresus m-ar putea vedea aşa, îmbrăcat şi hrănit ca un stăpîn... ar crăpa de invidie. Pe de altă parte, nimic nu e prea mult pentru preferatul Iunonei !" Se destinse şi întinse mîna spre vasul cu mîncare ce se afla nu departe de culcuş.

— Tot peşte ! — protestă cu voce tare. Nu-i posibil să trăieşti numai cu peşte !

Sclava tresări din amorţeala care o cuprinsese şi îngenunche în faţa lui.

— Iartă-mă, stăpîne, dar nu a mai rămas altceva, Nici Agamemnon nu mănîncă mai bine... Dar în cu-

rînd vor veni corăbiile trimise să jefuiască Licia. O să fie carne pentru toți.

El mormăi și se puse să mestece un barbun afumat. „Femeile sînt niște naive", se gîndi el. „Cum își poate închipui că Agamemnon se mulțumește cu asemenea porcării... Cine știe ce bucăți de berbec rumenite pe jar își pregătește el! Iar eu, eu, Miron, trimisul zeilor, singurul, în afară de Menelau, care pot auzi și înțelege vocile, omul căruia i se datorează atîtea victorii, sînt tratat ca un oarecare" — mormăi iar indispus. Iscodi lumina zilei care se strecura prin perdele și rîgîi. „Măcar de s-ar grăbi să cîștige războiul ăsta blestemat." Puse la loc mîncarea neconsumată și se întinse.

Chemarea o auzi în timp ce încerca să adoarmă din nou. La început fu doar o senzație: apoi, în timp ce se relaxa, percepu cu claritate mesajul. Acum era deja obișnuit cu acele voci care bîiguiau prin mintea lui, și nu se sperie. După ce ascultă tot ce i se spuse, se ridică iute în picioare.

— Repede, cheamă-l pe stăpîn! — ordonă el forțîndu-se să nu uite ce aflase.

Sclava îl ascultă, și puțin după aceea Ulise intră în încăpere.

— Ce este, Miron, alte mașini de construit? — întrebă el.

— Nu, stăpîne, Iunona a fost foarte zgîrcită cu vorbele — răspunse celălalt cu un zîmbet ceremonios. Dar puține cuvinte la momentul potrivit fac cît o mie.

— Atunci?

— O mînă de troieni va încerca să dea foc taberei noastre...

— Dar cum vor face? — insistă nobilul grec. Tabăra e ticsită de soldați.

— Nu și în timpul luptei — îi aminti Miron și, ca o confirmare a celor spuse de el, răsună în depărtare o chemare. Cei doi suriseră. Ulise îl bătu cu palma pe umăr pe slujitor, care se rostogoli cu plăcere în culcuș.

— Ești foarte norocos — admise Ulise părăsind încăperea. Miron se relaxă, cu un suspin.

— Vino, femeie, că am chef... — o imploră; apoi se gîndi din nou la voci, dar nu prea mult timp. Ea se întorsese să se culce lîngă el.

★

Pămîntul, rănit de mii de ori de roțile carelor de luptă, de încălțămintea soldaților și de incendii, nu mai opunea nici o rezistență la ploile care îl rodeau după capriciile vîntului. Nu mai era cîmpia cu ierburi înalte de altădată, nici smocurile lemnoase de molură sălbatică, miresmele tari ale anasonului; numai brazde goale, bălți urît mirositoare. Și pădurile dispăruseră. Războiul consumase tot: oameni, animale, vegetație... și, cu toate acestea, continua. În fiecare zi meșterii cereau lemne, piei pentru mașinile lor; căpitanii voiau alți soldați; mercenarii doreau aur și argint; și carne la masă, și produse al căror nume era cunoscut doar vrăjitorilor veniți de pretutindeni. În fiecare zi trebuia să se vrerse o contribuție de sînge și de onoare.

Hector își luă privirea de la ceea ce se afla în jurul lui și se gîndi la trecut: imagini îndepărtate de ierni petrecute în pace; altarele improvizate pe

cîmpuri ; rugăciunile preoților ; strigătele copiilor care păzeau oile printre stînci ; lungile seri cînd lenevea lîngă foc în casa tatălui său ; cîntecele poeților...

O mînă delicată îl trase de mantie. Întoarse capul și întîlni chipul palid al sorei lui.

— Casandra, ce faci aici ? Nu vreau ca tu să stai în mijlocul soldaților : nu mai sînt copiii de altădată cu care să te poți juca. Sînt bărbați... — și tăcu pentru a nu pronunța cuvinte mai dure.

Fata dădu din cap aprobator și îl întrebă :

— Unde este Chebrion ?

Hector rămase surprins ; ceva în acele cuvinte îl tulbură.

— A ieșit în dimineața aceasta devreme într-o misiune. De ce mă întrebi ?

Fata lăsă să-i scape o lacrimă.

— Nu se va mai întoarce niciodată — afirmă ea cu tristețe.

— Nu trebuie să zici așa, surioară. Chebrion este un bun soldat, și cînd își mînă carul nimeni nu-l poate ajunge, nici măcar moartea — murmură prințul troian indispus.

— Nu-i adevărat, nu-i adevărat ! — hohoti ea. Nu se va mai întoarce niciodată... Tu l-ai trimis la moarte — și fugi urmărită zadarnic de chemările fratelui.

Hector rămase singur, cuprins de deznădejde. Cu toate acestea, vocile îi preziseseră o mare victorie poate decisivă ; îi sugeraseră să trimită în spatele grecilor o mînă de luptători care să distrugă tabăra dușmanilor în timpul bătăliei... Cum ar fi putut să nu se încreadă în ele ? Avu o presimțire îngrozitoare : prea multe lucruri îi scăpau printre degete,

prea multe gînduri nu erau ale lui. Propriile lui acțiuni erau de neînțeles, străine ca acelea ale unei marionete mînuite de mîini îndepărtate...

— Sîntem gata ! — tună o voce în spatele lui.

Hector șovăi.

— Nu... astăzi nu luptăm... — lăsă el să-i scape.

— Cum ? — protestă Pandar. Și planul ? Trebuie să ieșim și să-i atacăm pe ahei, dacă vrem să surprindem tabăra și să o prădăm. Unii dintre oamenii noștri sînt deja ascunși, gata să intervină.

— Așa este — interveni Paris, surprins de acea ezitare. Nu putem amîna. Acesta este momentul ideal : fără corturi și fără hrană grecii nu vor supraviețui iernii.

Moștenitorul tronului dădu din cap că așa este, dar fără să fie convins.

— Fiecare să-și urmeze soarta — murmură el. Puneți oamenii în mișcare.

Sunară cîteva trompete ; fiecare comandant se duse la oamenii lui ; se auziră ordine seci și, în ritmul cadențat al pașilor, companiile troienilor începură să iese din cetate, defilînd prin fața condotierului. Hector fu absorbit de priveliștea rîndurilor perfect aliniate ale tinerilor. Și ei se schimbaseră ; nu mai rîdeau, nu mai strigau să provoace dușmanul, nu se mai producea acea veselă dezordine pentru a ocupa primele rînduri, erau doar o masă de piepturi unele lîngă altele. Fiecare soldat îmbrăca o mantie albă care acoperea armura și podoabele de pe ea, și era imposibil să-i distingi unul de altul. Steagurile din fruntea fiecărui detașament îi stringea pe toți într-o ființă unică. Individul ca atare nu mai exista. Prințul, dînd din umeri, se eliberă de gînduri, intră în

spațiul dintre două rînduri de soldați, imitat de statul major. Ajunse în cîmpia din fața zidurilor și începură să se alinieze. În spatele lor răsunau blestemele sclavilor care se luptau cu noroiul tîrînd mașinile de război.

— Iată-i pe greci!

Hector își ridică privirea spre dealuri și zări o pîlpîire de steaguri roșii.

— Au ajuns repede — comentă el. Ca și cum ne-ar fi așteptat.

— Nu știu ei ce le-am pregătit! — adăugă Atenor.

— Să-i determinăm să coboare pentru a se îndepărta de tabără — hotărî condotierul. Vom face o manevră care să le dea impresia că am greșit poziția și că ne aflăm în dificultate. Tu, Pandar, vei veghea ca totul să se desfășoare după cum am stabilit. Iar Enea va rămîne în rezervă la comanda companiilor Apei și Soarelui.

Cei doi confirmară cu un semn din cap și ajunseră pe pozițiile desemnate. A fost un început greoi, așa cum cereau regulile strategice impuse de voci. Aheii se dispuseră la poalele dealului în formație ternară, grosul armatei în centru, iar formațiile ușoare pe margini, în timp ce arcașii împreună cu bateriile de catapulte se așezaseră în linia a doua.

Începu lupta. Și de o parte și de alta căzură, ca o ploaie, săgeți și pietre însoțite de strigăte de durere. Pe măsură ce loviturile deveneau tot mai precise, rîndurile lovite se deplasau pentru a rămîne în afara bătăii armelor.

— Acum trebuie să atace Chebrion — îi aminti Atenor, scrutînd linia întunecată a dealurilor.

— Privește, aheii își retrag armele grele — observă un căpitan.

— Trebuie să-i ținem pe loc — ordonă Hector. Dacă se retrag, oamenii noștri vor fi încercuiți. Să atacăm din toate părțile.

Un cor de trîmbițe răsună la cuvintele lui. Companiile albe se uniră într-o unică falangă care îmbrățișa întreg frontul și se mișcară în liniște către adversar. Cînd ajunseră la vreo treizeci de metri, cei din primul rînd făcură vreo cîțiva pași și aruncară sulițele. Se întoarseră la locul lor, și cei din al doilea rînd făcură același lucru. Dar formația roșie nu reacționă. Golurile care se creau în bariera de scuturi era umplut imediat de cei din apropiere.

Troienii se întoarseră pe propriile poziții pentru a se înarma cu noi suliți și reluară atacul în liniște, o liniște care părea că înăbușă pînă și gemetele răniților, șuierul săgeților, bufniturile cadențate ale pietrelor care se cufundau în noroi. Nici un îndemn, nici un strigăt de luptă: războiul revenise o muncă, o ocupație monotonă, continuată zi de zi fără entuziasm. Se mărșăluia umăr lîngă umăr, cu scutul înainte, în contact cu cele ale vecinilor. La ordinul căpitanului alergau, aruncau sulița, se retrăgeau străduindu-se să nu împiedice acțiunile celor din rîndul următor. Prindeau sulițele pe care servitorii le întindeau și intrau cît mai repede cu putință în formație: erau pașii unui dans fără muzică. Din cînd în cînd cîte unul cădea la pămînt străpuns de vreo săgeată. Era singura improvizație admisă.

Hector încetă să mai privească jocul acela absurd. Era dezgustat. Ce spuneau vocile acum? De ce nu se mai auzeau?

— Priviți, un car de luptă troian!

Trăsura zbura în jos pe pantă în spatele a patru cai înnebuniți ; un vizitiu abia-abia reușea să țină frîiele. Cînd fu destul de departe de armata grecilor, se strădui să domolească armăsarii și să-i îndrepte spre cetate. Îi văzu pe nobilii troieni și se duse la ei. O tăietură adîncă la umăr lăsa să se reverse un fir de sînge care se pierdea printre cutele hainelor.

— Unde sînt ceilalți ? — îl întrebară.

— Au murit toți — răspunse el speriat. Ne așteptau ascunși în spatele palisadei... Cînd am intrat în tabără ne-au înconjurat...

— Și Chebrion ?

— A căzut printre primii.

— Cineva a trădat ! — spuse Paris cu mînie. Vreun nemernic, sau vreo iscoadă.

Moștenitorul tronului nu mai adăugă nimic. Ar fi vrut să strige că vocile au trădat, numai ele erau responsabile de tot ce se întîmplase. Dar și el avea partea lui de vină.

— Să ne retragem. Pentru azi și așa au murit prea mulți — murmură el cu o voce înăbușită de mînie.

— Nu, nu putem ! îl imploră fratele său, furios. Trebuie să-i căsăpim pe blestemații ăștia... Vom continua să-i atacăm, mai devreme sau mai tîrziu vor ceda. Vocile ne-au promis victoria...

— Au mințit — admise cu tristețe condotierul. Totdeauna ne-au mințit. Iar acum tac.

— Pentru că tu nu ai încredere — răspunse Paris. Dar mai sînt și alți troieni care le aud. Cum este Muner, astrologul oriental : pretinde că este în legătură cu zeii. Să-i cerem sfatul.

Hector nu-l mai ascultă. Dădu ordin ștafetelor să transmită dispozițiile sale către detașamente și, în tă-

cere, se întoarse în cetate. O mulțime mută îl aștepta pe cele două laturi ale drumului : soții, mame, părinți în neliniștita așteptare a întoarcerii soldaților. Cineva îl strigă. Se opri și se duse să-și întîmpine tatăl.

— De ce ne-am retras ? — întreabă Priam, înconjurat de o mulțime de bătrîni. Toți se așteptau la o victorie, și voi ați încetat să vă mai luptați.

— Azi nu va fi nici o victorie — suspină fiul. Atacul asupra taberei a dat greș.

Atunci în ochii bătrînului se ivi un fulger, o străfulgerare de rătăcire.

— Chebrion ?

— A murit — îi răspunse Hector.

Se clătină, dar nu plînse cum ar fi vrut : era un rege, în jurul lui se afla adunat poporul, și mulți alții aveau și ei dreptul să plîngă.

— Era așa de tînăr — șopti el luînd mîna pe care moștenitorul tronului i-o întindea. Va trebui să-i spun mamei tale, acum.

Îl chemă mai la o parte spre terasă de unde se zărea cîmpia împînzită de pete roșii și albe și continuă :

— E un război ciudat. Am impresia că zeii vor să se joace cu noi. Eu nu mai înțeleg nimic, totul s-a schimbat... Cu toate acestea, e important să crezi în ceva, nu-mi pot închipui că toate astea sînt fructul hazardului. Mă înțelegi, nu-i așa ? Cînd eram tînăr, și eu am avut o bătălie în această cetate cu Hercule. Era un dușman îngrozitor, însă i-am răspuns pe măsură. Am pierdut și am acceptat destinul pe care zeii mi l-au impus. Am reconstruit Troia, și cînd grecii au atacat am crezut că este oportun să mă opun... înțelegi, nu din cauza lui Paris și a Elenei,

nu pentru un prostesc simț al onoarei... La mijloc este destinul pe care nici un om nu-l poate schimba. Astăzi mi-am pierdut unul dintre fii, probabil înainte de a se termina voi mai pierde alții, mi se va rupe inima... dar nu voi spune niciodată să dăm înapoi. O să lupt, nu voi încerca să fug. Într-o zi tu îmi vei lua locul, și va trebui să faci ca mine pentru binele poporului nostru. Să-ți aduci aminte de asta.

Hector dădu din cap cu tristețe.

— Nu, tată, iartă-mă, dar nu pot. Vocile ne-au trădat, zeii ne-au trădat. Trebuie să avem puterea de a schimba. Dă-mi voie să vorbesc cu aheii, să tratez cu ei. Trebuie să punem capăt acestui război, nu mai este războiul nostru, nu mai sîntem noi cei care îl vrem, nici poporul, nici dușmanii noștri...

Priam lăsă ochii săi strălucitori în jos.

— Dacă viața mea este necesară pentru a opri acest măcel, iat-o... Dar nu îmi cere să merg împotriva Destinului — afirmă el și se îndepărtă de moștenitorul tronului încet, cu gravitatea unui gest care însemna o ruptură definitivă.

Prințul rămase singur. Îl urmări cu privirea pe bătrîn și îl încercă o puternică senzație de mîhnire, o durere care irupse în el și pătrunse încet-încet întregul său corp. Căută cerul cu privirea, își închipui norii plini de ploi, și în ei chipul Olimpului, și rosti în gînd un blestem.

„Cînd o să vă săturați de acest măcel?“ — se gîndi el furios. „Cînd?“

Îi răspunseră doar vîntul și recele contact cu picături solitare de pe chip. Omul mai așteptă încă puțin un fulger care să pună capăt sacrilegiului său, apoi ridică din umeri și o apucă spre palatul regal.

Capitolul al șaptesprezecelea

— Ascultă, Bart, nu poți să aduci în bodega asta un sistem de aer condiționat? Se moare de căldură aici.

— Ar fi dispus să sufle cu gura decît să dea vreun ban!

— Așa este, dar cu altă gură!

Rîsul se risipi și, rînd pe rînd, cei prezenți în berărie se luară la întrecere în replici, de o vulgaritate crescîndă. Bart nu se schimbă la față; continuă să frece tejgheaua, cu mișcări lente, cu o zdreanță și să cîntărească, cu ochii săi inexpresivi, nivelul lichidului spumos din paharele clienților. Schimonoselile continuară încă multă vreme, dar tot mai potolite. Zăpușeala înăbușea orice inițiativă, într-o mare de sudoare, al cărei miros lîncezea în aerul plin de fumul de țigări. Într-un colț al localului, un televizor deschis revărsa peste indiferența generală valuri de imagini publicitare.

— Cît mai este? — întrebă Albert pe vecinul său de masă.

Acesta își sprijini pentru a nu știu a cîta oară paharul de sticlă rece de frunte și dădu din cap.

— Mai e puțin, după bazaconiile astea.

Ca o confirmare a celor spuse, pe ecranul televizorului apăru chipul unui crainic care spuse :

— ...Transmitem în direct de la Institutul Central de Boli Mintale și, beneficiind de colaborarea ziarului Tribune City, vă oferim cîteva considerații care au un caracter de anticipație în legătură cu războiul troian. Prezintă Milmes Aufer.

— Salve, oameni, aici este Milmes al vostru care vă vorbește. În spatele acelor ziduri luminate cu sisteme fotoelectrice, Ben Carpi și cîțiva studenți de la Universitate execută unul din fascinantele lor experimente. După senzaționalele dezvăluiri ale ziaristului și în ciuda dezmințirilor oamenilor de știință, toți sîntem convinși că acolo a fost stabilit un contact telepatic cu oameni care au trăit cu mii și mii de ani în urmă...

— Încetează cu porcăriile astea ! — strigă Albert agitîndu-se pe scaun. Vrem să știm cum continuă bătălia. Nenorociții ăia de greci trebuie să cedeze, mai devreme sau mai tîrziu.

— Taci, prietene, pe mine mă intereesează ce spun — protestă cineva de la o masă din spate.

— Să tacă să-i spui tu lu' soră-ta, nu mie ! — replică celălalt înflăcărîndu-se. Apoi, calmat de observațiile vecinilor, continuă să urmărească transmisiunea.

— ...Dar iată expunerea de astăzi : pe moment cele două armate sînt pe poziție de apărare în reședințele lor de iarnă. Se poartă o enervantă luptă de gherilă, în timp ce, mulțumită sugestiilor unor studenți și ale unor experți militari, se proiectează noi arme și noi strategii. Pentru informații mai amănunțite vă invităm să citiți ziarul Tribune de mîine...

Un moment, vă rog, mi se semnalează ceva de la regie...

În local căzu o liniște grea, în timp ce pe ecranul televizorului prezentatorul citea un bilet.

— Mi-au comunicat că Pandar a fost ucis într-o cursă. Se pare că aheii au introdus pentru prima dată săgețile otrăvite...

— Nenorociții ! — urlă Albert ridicîndu-se în picioare. Mereu aceiași nenorociți !

— Fii calm ! — îl mustră același necunoscut, ca și puțin mai înainte. Și troienii nu se lasă mai prejos cu nerușinarea...

Cel vizat scrîșni din dinți și răsturnă masa cu un zgomot puternic. Nimeni nu mai înțelese ce urmă după aceea. Înainte ca cineva să-l poattă opri scosese din buzunar un cuțit și, cu furie, se năpusti asupra interlocutorului său. Albert lovi cu forță și se bucură cînd văzu lama intrînd în pieptul adversarului. Sîngele țîșni în jur și, la apariția lui, totul se transformă într-o dezlănțuire de furie.

Bart își privea îngrozit clienții care aruncau unii în alții cu scaune, mese, bucăți de sticlă. În mîinile lor totul se transforma în arme sîngeroase. În ciuda celor ce se întîmplau, barmanul continua să frece tejgheaua, care oricum sclipea, cu bucata aceea de cîrpă veche. Nu luă în seamă gemetele de durere, spargerea mobilierului, nu acordă atenție nici măcar obiectelor care, șuierînd prin aer, se loveau de oglinda din spatele său. Cînd ajunse poliția, el era tot acolo, curățînd și tot curățînd, cu ochii stinși privind în gol.

Capitolul al optsprezecelea

Străduța urca în zigzag o cale făcută din trepte neregulate de resturi de pavaj, de pămînt, de pietre provenite din degradarea dealului, și ducea spre marginea zidurilor dinspre nord. Pe marginile ei se înșirau cartierele cele mai sărace ale cetății. Locuințele aflate de-a lungul pantei aveau intrările lipsite de orice fel de protecție : ochiuri goale, rareori însuflețite de luminițe de la lămpile cu ulei. Erau locuințe făcute din pămînt încleiat și crengi, bordeie unde trăiau și mureau dezmoșteniții din Troia : o populație formată din tîlhari, sclavi fugiți din regatele vecine, prostituate fără resurse, vagabonzi, dezertori. Hector își aruncă o privire asupra locului, scrută umbrele incerte ale înserării și îl privi întrebător, țintuindu-l cu ochi severi, pe slujitorul care-l însoțea.

— Ea este acolo, stăpîne — se grăbi să confirme acesta. În casa lui Teon.

— Pentru ce să fi venit sora mea într-un loc ca acesta ? — se întrebă neîncrezător luptătorul.

— Nu știu, stăpîne. Ea mi-a poruncit să vă aduc la acel om. Teon este un vrăjitor foarte puternic : știe să facă minuni, să vindece boli și să interpreteze visele.

— Asta nu a apărut deloc la curte. Cum poate să fie atît de faimos pe cît susții ? — observă iritat Hector.

— Disprețuiește bogăția... — lăsă să-i scape însoțitorul și imediat după aceea lăsă în jos capul, speriat de propria franchețe.

Dar condotierul nu îi dădu atenție și începu să meargă pe străduță, străduindu-se să ocolească gunoaiele care se îngrămădeau ici și colo printre pietrele pavajului. Rarii trecători se arătau speriați de figura impunătoare pe care o întîlneau în drumul lor. Cîte unul făcea plecăciuni și rostea diferite urări, dar nobilul troian nu lua în seamă nici pe unii, nici pe alții. Continuă să meargă pe străduță pînă ce călăuza îi atrase atenția asupra unui acoperiș ascuțit care apăra intrarea într-o cocioabă din al cărei interior ieșea afară o subțire dîră de fum și o pîlpîire de flăcări tremurătoare. Hector, fără să se lase anunțat, îl depăși pe slujitor și intră.

— Casandra — spuse el înainte de a putea distinge umbrele care se pierdeau pe pereții de pămînt.

— Hector — răspunse vocea fetei.

Se îmbrățișară, apoi el o îndepărtă de la sine.

— Ce faci aici, micuțo ? — o întrebă el cu un aer de dojană. Nu este un loc potrivit pentru fecioare.

— De ce ? — se apără ea uluită.

Dar nu mai aștepta răspunsul, îl luă de mînă și îl constrînse să se apropie de focul care ardea sub un mare ceaun murdar de funingine. Vino, vreau să-mi cunoști prietenii.

Și îi arătă două figuri umane așezate pe pietre grosolan cioplite, care împreună cu o rogojină înfășurată și cîteva vase de teracotă formau singurul

mobilier din cameră. Unul dintre ei era bătrîn. Era îmbrăcat în zdrențe și lăsa impresia că ignora prezența ilustrului personaj. Fața întinsă, marcată de trecerea anilor, avea deasupra frunții un păr bogat și alb care cobora de-a lungul obrajilor și se continua cu o barbă neîngrijită, murdară de cenușă. Singura lui preocupare părea să fie doar aruncarea de lemne în focul lacom. Cealaltă persoană, în schimb, un tînăr cu niște ochi mari și speriați, nu știa să-și ascundă profunda emoție pe care oaspetele neașteptat i-o inspirase. Își răsucea în mîini marginile hainei și căuta la tovarășul său să-i indice ce să facă.

— Acesta este Hector, fratele meu — îl prezentă Casandra. Ei sînt Teon și Bibetus — adăugă apoi, adresîndu-se noului venit. Așază-te aici, cu noi. peste puțin timp o să fie gata supa de ierburi pe care le-am cules din păduri : e foarte bună.

— Nu trebuie să ieși din cetate — o dojeni fratele ei. Ești fiica unui rege și ai o datorie.

— E vina mea — spuse în cele din urmă bătrînul. Nu ar fi trebuit să-i îngădui să mă urmeze, dar este o copilă încăpățînată.

Luptătorul nu-l luă în seamă și continuă să se adreseze Casandrei, cu o întrebare care îi stătea pe limbă.

— Vocile ți-au prezis moartea lui Chebrion ?

— Da. Dar eu nu le înțeleg întotdeauna — îi explică fata. Teon mă ajută să le interpretez. Sînt multe...

Hector căută pe fața aceea evanescentă un secret care îi scăpa. Îl țintui apoi cu privirea pe bătrîn și, cu un suspin, se așeză lîngă el. Bibetus fu gata să-i ofere propriul său taburet improvizat, și în timp ce

se înclina pentru a-l ceda, revelă o lungă cicatrice la tîmplă.

— Ai fost rănit în luptă ? — îl întrebă prințul troian.

— Da... da... în luptă — se bîlbîi el intimidat.

— Din ce companie faci parte ?

— Nu știu... acolo nu mă acceptă : eu nu voiam să mă duc, mi-era frică... Nu erau decît niște chestii mici ca stelele... Dar foarte aproape... — bîigui Bibetus speriat.

— A primit o puternică lovitură în cap — interveni Teon. A stat fără cunoștință vreo citeva zile, și de atunci a rămas cu mintea zguduită. A fost un moment cînd a urcat pînă în Olimp.

— Cum poți face o asemena afirmație ? — întrebă luptătorul, ironic.

— Mi-a vorbit despre palate splendide strălucind în noapte, de ființe îmbrăcate în alb, de scări fără sfîrșit cu trepte din marmură albă, de muzici ireale, de păduri și grădini înmiresmate ; de ierburi verzi ; de zgomote monstruoase... Eu nu am mai cunoscut un asemenae loc, la fel cum nu am văzut nici Olimpul — îi explică bătrînul.

— Și dacă o fi mințit ?

— Eu am citit în el ceea ce era adevărat, și asta îmi este suficient : oamenii nu comunică numai cu gura — afirmă Teon și începu să mestece în ceaun cu un mestecău.

— Ce citești în mine ? — insistă Hector pe un ton provocator.

— Că vrei să știi adevărul. Adevărul despre moartea lui Chebrion, vocile care te urmăresc, războiul și zei.

Descurajat, fiul lui Priam privi în jurul său. Întîlni zîmbetul enigmatic al Casandrei. Atmosfera ireală a acelui bordei îngropat în pămîntul dealului atenuase mult voința lui de a descoperi adevărul. Încercă să alimenteze atitudinea ironică de la începutul dialogului, dar înțelese că, la urma urmelor, în adîncul ființei sale îi era frică. Luă cana ciobită pe care Bibetus i-o întinse. Așteptă apoi ca stăpînul casei să i-o umple cu o zeamă aburind în reflexe verzui și ca toți să fie serviți.

— Tu știi de ce Chebrion a fost ucis ? — întrebă el în cele din urmă, învingînd ultimele îndoieli.

— Da, — afirmă Teon —, cel puțin parțial.

Pentru o lungă clipă se auzi numai foșnetul focului și răsuflarea ușoară a fetei care sufla peste lichidul aburind.

— Există creaturi vii care percep lumea din jur cu ajutorul simțurilor : auzul, pipăitul, mirosul și văzul. Dar altele au ceva în plus. Animalele, de exemplu, sînt în măsură să intuiască apropierea cutremurului sau a furtunii. Asta intră în ordinea naturală a lucrurilor. Iată de ce sora ta, de cînd s-a născut, aude voci care pentru alții nu există. Preoții susțin că este voința lui Apollo ; eu zic că este un alt simț. Zeii sînt adesea concretizarea ignoranței noastre... Am fost alungat din templu cînd am afirmat că statuia lui Jupiter este doar rodul fanteziei unui sculptor și nimic mai mult. Eram tînăr pe atunci... Dar văd că am început să divaghez. Într-o zi s-a petrecut ceva nou în această cetate, altcineva a început să audă voci și în tabăra grecilor. Nu mai erau fraze fără sens, strigăte, suspine, ci indicații precise despre cum să se ducă lupta, cum să se ucidă...

— Știi de unde provin ? — îl întrerupse Hector.

— Nu, încă nu — reluă bătrînul. E ca și cum pămîntul s-ar fi despicat în două, făcînd loc unei deschideri prin care au intrat în contact două universuri diferite. Este ca o fereastră prin care ajung pînă la noi gînduri, lucruri și demoni care ne impun voința lor.

— Demoni ?

— Demoni, oameni sau zei, nu este prea mare diferență — îi explică Teon. De altfel și tu ai dat peste unul.

— Erai la templul lui Apollo în noaptea aceea ? — îl întrebă luptătorul.

— Da. Percepusem că ceva este pe punctul de a se întîmpla, ca și cum ar fi fost vorba de o prezență supraomenească amenințînd întreaga cetate... Ajutat de Casandra m-am deplasat acolo, unde părea că infernul își împlîntase rădăcinile. Apoi ai venit tu. A doua oară am fost acolo cînd a apărut Bibetus, și, în sfîrșit, am fost de față la apariția unui monstru care scotea niște răgete îngrozitoare... a fost însă o viziune fugară.

Hector sorbi încet lichidul din cană și încercă zadarnic să-l privească în ochi pe interlocutorul său. Acesta părea concentrat numai asupra focului care continua să ardă.

— Ce vor de la noi aceste ființe ? — îl întrebă nobilul troian.

— Nu știu, dar un lucru e sigur : au vrut moartea lui Chebrion — răspunse Teon.

— Eu l-am ucis ! — gemu Hector. Nu trebuia să-l trimit în misiunea aceea. Cîteodată mă comport ca și cînd nu mai știu ce fac.

— Războiul acesta este în întregime o nebunie — comentă bătrînul înțelept. Trebuie să se termine.

— Tu știi cum trebuie să fac ?

— Cînd va veni vremea, o să știu.

— Vino cu mine la palat — îl invită luptătorul. Vei trăi într-un mediu mai demn.

Teon își ridică fruntea, arătînd doi ochi fără viață, apoi zîmbi.

— Priam, tatăl tău, m-a alungat din casa lui și a ordonat să fiu orbit pentru impietatea pe care am făcut-o. Ar fi neplăcut pentru amîndoi dacă acum m-aș întoarce. Du-te, acum. Vei ști cînd va sosi momentul să ne întîlnim.

Capitolul al nouăsprezecelea

Ordinul guvernamental de a se întrerupe experimentele cu Sonda temporală nu veni pe neașteptate, și totuși provocă un mare scandal. După tot mai desele afirmații ale lui Ben Carpi în legătură cu stabilirea unui contact cu trecutul, și tot atîtea dezmințiri din partea Institutului, mai devreme sau mai tîrziu era normal ca problema să fie examinată de o Comisie ministerială. Dar, ca urmare a denunțurilor făcute de Berry despre coincidența dintre ședințele hipnotice și cazurile de nebunie colectivă, timpurile se schimbaseră din nou. Și asta a fost o nouă ocazie pentru a face din nou publicitate despre întîmplările din Troia.

În aceeași zi în care a fost pus sigiliul pe magazia subterană a școlii, unde se aflau cele două exemplare ale Sondei, strada din fața intrării în Universitate era ticsită de o mulțime care agita pancarte dedicate libertății cercetării. Cînd începură să ajungă acolo automobilele cu membrii componenți ai Comisiei, cîțiva începură să scandeze sloganuri, dar apoi se mărginiră să murmure în dezordine și să împingă în cordonul de polițiști care menținea liber un spațiu suficient pentru a le permite accesul. Între membrii

comisiei numai unul, deputatul Moore, arătă că se bucură de acel pacific asedu. Coborî din mașină și strînse cîteva mîini la întîmplare, asigurîndu-i pe cei prezenți, cu zîmbete largi, că echivocul va fi clarificat.

Carpi sosi mai tîrziu, pe jos. Se cufundă în masa de oameni aproape cu plăcere, făcînd în așa fel încît toți să-i ridice osanale, să-l aclame, să-l încurajeze. Cînd ajunse lîngă gardul Universității, cu hainele în dezordine, radia. Se mai opri să dea autografe și, în sfîrșit, cu un amplu gest din mînă, se îndreptă spre Institut.

În schimb, nimeni nu dădu impresia că-l observă pe profesorul Hoodlige. Omul de știință, cu fața palidă, cu cearcăne la ochi, trecu prin indiferența generală. Numai Ben îl recunoscu și îl așteptă. Omul de știință se prefăcu a nu observa mîna pe care ziaristul i-o întinsese, și îl urmă în Institut.

Aula magna fusese transformată cu acea ocazie în tribunal : la o masă se aflau membrii Comisiei, iar pe margini erau rînduri de scaune ocupate de public. Stephan ajunse la locurile rezervate pentru profesori ; Ben, în schimb, ignoră sectorul rezervat presei și se așeză printre studenți, copleșit de semne de prietenie.

— Dragi prieteni, — începu deputatul Moore pe un ton de falsă prietenie —, în calitate de președinte al acestei prestigioase reprezentanțe a lumii științifice și politice, declar deschisă ancheta asupra Sondei mentale și asupra experimentelor făcute pînă acum. Scopul nostru este de a proteja, pe de o parte, interesele colectivității și ale democrației, iar pe de altă parte, de a nu aduce daune bunului mers al științei.

Sper ca toți să colaboreze cu scopul ca, așa cum se întîmplă totdeauna, adevărul să triumfe.

Tăcu și așteptă aplauzele, care nu veniră. Atunci se așeză, fără să renunțe la zîmbetul radios, cu capul întors spre aparatele de fotografiat.

Hoodlige fu unul dintre primii interogați. Explică succint modul de funcționare al invenției sale, procesele empirice de stimulare a creierului, și concluzionă spunînd :

— Efectul hipnozei obținute este limitat de tendința subiectului de a se întoarce în trecut. Nici un fel de forțare nu poate să fie impusă, avînd în vedere și puterea redusă a mașinii, care sigur nu este în stare să acționeze și asupra minților celor din jur, nici să proiecteze vreun mesaj telepatic în timp.

— Bine, bine — îl întrerupse plictisit președintele. Noi sîntem cei care vom trage concluziile.

Stephan rămase interzis, aproape pierdut.

— Mă scuzați — bîigui el. Am terminat : Numai dacă nu doriți să mai știți și altceva...

Răspunsul fu doar un zid de tăcere ; dezorientat, se ridică de pe scun și se întoarse la locul lui, cu fruntea plecată în pămînt, cuprins de o stranie senzație de vinovăție. Se simțea distrus : după nenorocirea cu Ivan, totul își pierduse orice înțeles : succes, bogăție, studii. Iar acea anchetă se desfășura în indiferență, o indiferență din care străbătea pînă la suprafață incerta senzație că ceva îngrozitor putea încă să se întîmple.

Cineva îl chemă pe ziarist. Ben Carpi ajunse la locul indicat.

— Domnule Carpi, ne puteți spune cum ați ajuns la concluziile dumneavoastră ? — îl întrebară ei.

El zîmbi cu siguranță și le arătă un teanc voluminos.

— În acest memoriu eu și doctorița Berry am încercat să strîngem toate dovezile posibile. În ceea ce mă privește, trebuie să precizez că nu sînt un om de știință și, așadar, aș putea să mai adaug verbal foarte puțin. Cînd am venit în contact cu Sonda mentală a domnului profesor Hoodlige mi-am dat seama în mod intuitiv că ceva nu era la locul lui, ceva care îi scăpa printre degete și propriului ei creator. Memoriul conține, în afară de multe aspecte inedite, și vreo cîteva care au fost ținute sub tăcere în mod voit de persoanele de răspundere din Institut, în numele unui excesiv simț al rațiunii. Este de reținut și faptul că însuși profesorul Hoodlige a fost victima unui fenomen dezolant. Toate aceste simptome m-au făcut să ajung la concluzia că aparatul examinat acum poate revoluționa toată istoria omenirii. Este un eveniment măreț, excepțional, în fața căruia trebuie să ne arătăm deschiși, disponibili, și să ne învingem teama. Ceea ce noi toți cerem nu este numai o recunoaștere a geniului omenesc, dar și o continuare a studiilor și a cercetărilor, cu scopul de a da lumii dreptul de a înainta pe calea progresului, iar nu o revenire la anacronismele medievale.

Stephan, la auzul acelor cuvinte, simți o senzație de greață. Cu amărăciune observă că deputatul Moore împărtășea aceleași gînduri cu ziaristul și, în adîncul inimii, simți că rezultatul anchetei putea fi de pe acum anticipat.

Deocamdată Ben se complăcea într-o lungă argumentare care suscita o profundă stare de indispoziție rectorului Fletcher care, din ce în ce mai jignit, o

privea amenințător pe Meade, care stătea mai la o parte, izolată de toți, inclusiv de studenții care erau în mod deschis de partea cronicarului.

Cînd, în sfîrșit, ziaristul încetă să mai vorbească, dimineața deja trecuse, și ședința fu amînată. Hoodlige, cu un suspin de ușurare, părăsi sala și se îndreptă spre parc. După puțin timp auzi la gardul institutului aplauzele mulțimii. Își închipui că sînt adresate lui Carpi. Mai demult ar fi fost încercat de o senzație de invidie, acum însă nu dorea altceva decît să ajungă în sălița din pavilionul traumatizaților, unde zăcea fiul său.

O voce îl ajunse din urmă. Se opri pentru a o aștepta pe Meade, care îl urmărea.

— Mergi la Ivan ? — îl întrebă ea.

— Da.

— Te însoțesc.

— Cum vrei — murmură Stephan și își reluă drumul.

— Îmi pare rău că a trebuit să mă alătur acelui balon umflat — spuse femeia. Dar tu știi rezervele mele... Trebuie studiată în profunzime importanța reală a descoperirii tale.

— Tu chiar îți închipui că ei vor să aprofundeze în mod serios problema ? — o întrebă cu amărăciune omul de știință. Moore a venit aici doar să se mai aleagă cu niște voturi fără să-l coste nimic... Iar ceilalți membri ai Comisiei ? Nici unul nu este expert în domeniul nostru de activitate, sînt numai sociologi, tehnicieni, indivizi care nici măcar nu pot să facă diferența între psihanaliză și psihiatrie.

— Poate că ai dreptate, dar nu puteam să tac — afirmă Meade. Poate să fie periculos să folosești

Sonda ca pe o jucărie, fără să reflectezi la consecințe. Gîndește-te la biata lume a trecutului, pradă capriciilor unor studenți...

— Dar cum poți să susții că Sonda este o mașină a timpului ? Este absurd ! — sări profesorul iritat. Și ce legătură poate să aibă cu crizele isterice ale unor nevrotici ? Este inofensivă la fel ca orice aparat de radio.

— M-am bazat pe elemente concrete — replică ea hotărîtă. Eu am adunat datele, în timp ce tu te gîndeai la premiul A.M.I.S.E.F. ... Scuză-mă, n-am vrut să spun asta.

Omul clătină din cap fără să arate nici un resentiment.

— Poate că ai dreptate — adăugă el liniștit. Dar să fii atentă, Carpi nu este omul care să se lase impresionat de chestiuni umanitare, el vrea ca experimentele să fie reluate cît mai curînd cu putință. Știi că ultima dată a introdus în mintea aheilor și a troienilor noțiuni despre praful de pușcă ?

— Nu-mi fac iluzii în legătură cu intențiile lui. El se gîndește doar la tirajul ziarului, iar eu îmi văd de drumul meu, chiar dacă asta înseamnă să mă alătur unui arivist fără scrupule — murmură ea.

Ajunseră în pavilionul clinicii. Stephan își pierdu interesul pentru discuție. Începu să urce scările lungi care duceau la secția repartizată traumatizaților și, fără să vorbească, se îndreptă spre camera unde era fiul lui.

Ivan era întins pe pat, cu fața îndreptată în sus, cu privirea goală. La intrarea lor rămase nemișcat, insensibil. Tatăl îl chemă pe nume, încet, ca și cum

ar fi vrut să-l scoale cu delicatețe din somn. Nu obținu nici o reacție. Se aplecă asupra lui, străduindu-se să se așeze în fața pupilelor dilatate.

— Sînt eu — șopti neîncrezător. Tatăl tău.

Apoi îi luă pulsul, netezi cearșaful, verifică fișa clinică așezată pe o măsuță și clătină din cap.

— E ca o plantă : trăiește din punct de vedere fizic, dar creierul său este complet stins...

Meade se apropie și îi puse o mînă pe umăr.

— Există posibilitatea de a interveni printr-o operație, chiar numai pentru o reabilitare parțială ? — întrebă ea.

— Bourley a exclus o asemena posibilitate, acum se află într-o stare de comă ireversibilă.

— Am văzut rezultatul encefalogramei — insistă femeia. Se înregistrează impulsuri, chiar dacă sînt rare. Mai sînt încă speranțe. Vrei să facem cîteva încercări împreună, folosind Sonda ?

Hoodlige rămase perplex timp de cîteva clipe. Era o idee la care se gîndise de mai multe ori, dar nu avusese curajul să o ducă pînă la consecințele sale extreme.

— Sonda — comentă el nesigur. Sîntem într-o fază experimentală... Nu aș ști cum să acționez pe un subiect ca Ivan.

Femeia fu cuprinsă de o furie pe care nici măcar nu încercă să și-o ascundă. Făcu nervoasă vreo cîțiva pași încoace și încolo, iar în cele din urmă exclamă :

— Cum de este posibil să fiți atît de orbi ! Sonda este pe punctul de a fi cea mai senzațională a secolului, deschide științei nebănuite orizonturi de cunoaștere, iar tu, tu care ai realizat-o, nu reușești încă să înțelegi acest lucru. Acel dispozitiv, dragul meu,

dintr-o rațiune încă necunoscută, a violat dimensiunile spațiului și ale timpului, a proiectat gînduri, persoane și lucruri din două lumi separate de mii de kilometri și de ani, și a fost nevoie să intervină un ziarist ignorant pentru a-i constrînge pe specialiști să reflecteze asupra ei. Este de neconceput, nu-ți dai seama ?

Hoodlige rămase descumpănit din cauza acelei reacții. Se lăsă pe un scaun și o țintui cu privirea pe femeie.

— Ce tot spui ? — bîigui indecis. Să proiectezi obiecte... persoane ?

Meade se postă în fața lui, cu un aer provocator, și îi întinse un obiect.

— Este o fibulă de aur, un fel de agrafă care se folosea în anticihitate pentru a fixa hainele. Pare că abia a fost lucrată, cu toate acestea nu are marca fabricii, nici o marcă pentru a indica procentul în care a fost combinat metalul prețios. Dacă mergi la British Museum, poți să mai vezi și altele asemănătoare, puține uzate, dar asemănătoare. Iar pe inscripția de alături poți citi „Secolul al XI-lea înainte de Cristos". A fost găsită asupra unui pacinet de-al meu, un schizofrenic periculos care de ani nu mai primește nici o vizită și nu are contacte decît cu personalul clinicii. În plus, dacă te îndeletnicești să citești lista persoanelor dispărute în ultima vreme, vei observa că numărul acestora a crescut cu două sute la sută. Multe din aceste cazuri se referă la indivizi care locuiesc pe o rază de patru mile în jurul clinicii. Domnule profesor Hoodlige, este cazul să vă treziți !

— Carpi nu a dezvăluit nimic din toate astea... — murmură bărbatul.

— Vrea să păstreze cîteva cartușe pentru marele final — îi explică ea. Dar nu te lua după ce spune arivistul acela. Este sarcina noastră, a oamenilor de știință, să descoperim adevărul, e de datoria noastră. Înainte de a se termina ancheta trebuie...

— Totul e o nebunie — suspină Stephan. Nu există o explicație, o bază științifică... Ce se poate pretinde de la un neurolog ? Să merg în fața acelor domni și să urlu că a venit sfîrșitul lumii ? Că am distrus dimensiunea timpului ?

— Gîndește-te la Ivan.

— Ce s-ar putea face ? — murmură el. Doar nu crezi că Sonda poate să-l vindece ?

— Cine știe ? A demonstrat că poate acționa asupra minților cele mai slabe, a produs crize celor internați, nebunii neașteptate asupra unor persoane instabile din punct de vedere emotiv ; cunoaștem încă puțin în legătură cu posibilitățile reale ale Sondei, și avem prea puțin timp la dispoziție pentru a le studia ; putem numai să încercăm — îl încurajă Meade.

— Sonda a fost sigilată — murmură Hoodlige dezamăgit. Și toate experiențele sînt interzise.

— Nu îți va fi greu să obții permisiunea, — anticipă doctorița —, la urma urmelor tu ești inventatorul, și este vorba de a salva un copil.

— Nu am suficientă forță să rezist — răspunse Stephan.

Ea zîmbi.

— O să vezi ce va ieși.

Puțin după aceea părăsi clinica. Traversară din nou în tăcere parcul. Ajunși la ieșire, Stephan îi oferi un loc în mașină, dar ea refuză.

— Vreau să-mi pregătesc cu grijă intervenția mea în fața Comisiei — se eschivă ea. Deja mulți dintre dragii noștri colegi mă consideră totuna cu pacienții mei ; vreau să le fac viața mai grea.

— Ar trebui să am eu grijă de asta — observă cu amărăciune omul de știință. Și cînd colo...

— Ai încă timp — îi aminti Meade.

Omul clătină din cap, cu un surîs de nesiguranță, urcă în mașină și porni, urmărind în oglinda retrovizoare figura plăpîndă care se îndepărtă pînă ce dispăru. Își dădu seama că o dorește. Rătăci o clipă în visul unei iubiri imposibile, apoi ea dispăru complet și el rămase singur într-o realitate făcută din zgomote, mulțime, gol.

Străzile orașului i se părură străine. Trecătorii erau pete cenușii care zăboveau pe o scenă anonimă, demodată. Fără să vrea, încercă să-și închipuie cum arătau străzile din Troia. De cîtva timp încetase să se mai intereseze de sedințele hipnotice, iar acea lume îi era familiară și necunoscută în același timp. Se gîndi din nou la cuvintele lui Meade : dacă avea dreptate, provocase daune incalculabile. Îl revăzu pe tînărul gol care cobora pe scările clinicii, ochii lui speriați... Totul era absurd și neliniștitor. O barieră de automobile îl constrînse să se preocupe de lumea lui. Instinctiv apăsă pe claxon pentru a cere să i se facă loc. Apoi observă că mașinile erau goale și că oamenii se îngrămădeau în centrul străzii, cu ochii îndreptați spre un punct îndepărtat. Hoodlige se hotărî să schimbe drumul, dar îi fu imposibil : alte vehicule veniseră în spatele lui și se pomeni prins într-o bulboană care creștea mereu. Descurajat, renunță. Se lăsă pe spate și se străduí să reflecteze.

Țipetele mulțimii nu-l lăsară. Își ridică privirea : o ploaie de săgeți căzu pe capotele automobilelor. Îngrozit, Stephan coborî și se pomeni în mijlocul unei mase de oameni vociferînd și grăbindu-se să culeagă săgețile multicolore. Păreau înnebuniți, dar nu era nici groază, nici ură în ochii lor.

Profesorul se străduí să vadă dincolo de cortina de capete agitate. Nu zări decît niște pene roșii. Înaintă printre oameni, împins de curiozitate. Zburară alte săgeți. Urmară urlete, frenetice mișcări de persoane în căutarea trofeelor. Hoodlige fu realmente răvășit. Căzu rău și se pomeni stînd pe asfalt, trîntit între două automobile. Protestă spunînd un blestem pe care nu-l auzi nimeni. Un sunet metalic de clopoțel, foarte aproape, îl determină să se întoarcă. Întîlni privirea întunecată a unui chip ascuns sub un coif de bronz : doi ochi dușmănoși fulgerau prin orificiile măștii de pe față. Luptătorul se adăpostea în spatele unui scut enorm și rotea în aer o spadă cu reflexe aurii. Lui Stephan i se făcu frică. Încercă să se ridice, dar celălalt îl domină cu statura lui și îl imobiliză. Apoi ridică încet brațul înarmat. Omul de știință ceru ajutor : nu întîlni decît privirile amuzate ale unor spectatori. Se întoarse să-și privească agresorul și, pentru o clipă, fu orbit de soarele care strălucea în spatele tăișului ridicat deasupra capului.

— Nu ! — imploră el îngrozit.

Luptătorul se opri, rîse, ridică scutul și îl scutură lăsînd să cadă o mulțime de afișe.

— În această seară, la ora nouă, la Palatul Sportului, mare întrecere de lupte libere între campionii troieni și cei greci. Pe deasupra, vor mai fi dueluri de spadă, lupte pe grupe... Poate iesă vreun mort.

Între oaspeții de onoare, Ben Carpi ! Nu uitați ! — spuse el și se îndepărtă, dispărînd printre caroseriile automobilelor.

Omul de știință rămase nemișcat timp de cîteva minute, apoi, liniștindu-i-se bătaia inimii, se ridică greoi și se tîrî spre automobilul său. Săgețile multicolore continuau să cadă ici și colo. Și unde cădeau, se îngrămădeau grupuri de oameni care și le disputau țipînd. Spectacolul publicitar se prelungi o oră întreagă, pînă ce interveni poliția pentru a elibera strada. Bulboana căpătase acum proporții colosale, nelipsind insultele și scenele neprevăzute de violență. Hoodlige, închis în automobilul său, asista la acel spectacol fără să înțeleagă, năucit de zgomot și de soarele care bătea cu putere în învelișul metalic. Un agent îl făcu atent cu o înjurătură și îi arătă o ieșire pe drumul lateral. El ascultă și fu îndrumat spre o stradă secundară. Puțin după aceea se pomeni într-o zonă necunoscută a orașului.

Conduse vreme de cîteva minute, străduindu-se să observe vreun element cunoscut. Cartierele deveneau tot mai sărace, străzile mai strîmte și murdare. Nu reușea să se descurce. Se hotărî să întrebe pe cineva. Trase mașina lîngă trotuar, lăsă în jos geamul de la portieră și strigă la o fată cu un aer mai dezghețat.

— Ascultă, — îi spuse el —, știi să-mi arăți care-i drumul cel mai scurt spre Sampson Square ?

Ea cîntări cu un ochi de expert mașina, se opri asupra stratului de crom, asupra huselor de piele din interior și trase concluzia în gînd că merită să răspundă.

— Da — ciripi ea.

— Vrei să cîștigi o sterlină ? — rîse Hoodlige înțelegînd.

— Nu, cinci — afirmă hotărîtă micuța.

— Informațiile costă ! — observă Hoodlige, ducînd mîna la portofel. Sau e inflație ?

— E prețul unui costum ca al Elenei din Troia — replică fata.

Apoi, după ce strînse în mîna ei importanta bancnotă, îi explică :

— Iată, domnule, trebuie s-o luați pe prima la dreapta, treceți de două semafoare, iar la cel de-al treilea veți vedea un indicator. Eu nu știu să citesc, dar sînt sigură că veți găsi unul care știe.

— Și dacă nu găsesc ?

— Atîta timp cît aveți sterline în buzunar, ajungeți unde doriți — conchise filozofic fata. Și se îndepărtă fericită, strîngînd în mînă banii. Înainte de a putea să dispară după o poartă, fu oprită de doi tineri cu haine de piele. O pălmuiră și îi luară banii. Stephan rămase îngrozit ascultînd țipetele fetei. Căută cu privirea pe cineva care ar fi putut interveni, dar nu văzu altceva decît niște chipuri indiferente. Apoi îi fu frică și se ascunse în automobilul său, plecînd repede.

Vru să uite totul : Troia, Institut, anchetă. Nu mai conta pentru el decît să fugă, să se izoleze într-un loc unde nici gîndurile nu l-ar fi putut deranja. Acceleră instinctiv și se năpusti în traficul care devenea tot mai intens. După foarte mult timp recunoscu zona în care se afla, și se relaxă. O luă în jos pe panta care ducea la propriul garaj și, cînd închise ușa, după ce intră în casă, își dădu seama că este îngrozitor de obosit.

Gloria era întinsă pe divan, cu ochii ațintiți asupra televizorului și cu o mînă strîngînd un pahar mare de cristal. Văzînd-o, soțul zîmbi ; o grimasă care voia să însemne milă pe un chip inexpresiv.

— Ivan cum se simte ? — îl întrebă ea.

— Ai putea să mergi să-l vezi, măcar o dată — o dojeni Stephan.

Ea se întristă și începu să scape lacrimi mari pe obrajii fardați.

— Nu reușesc să o fac — se tîngui ea. Știi cît de mult mă impresionează spitalele... Nu este vina mea.

— Dacă ai bea ceva mai puțin, ai găsi forța necesară. Ar fi suficient să nu te atingi de sticlă o dimineață.

— Nu pot... — murmură soția. Nu pot.

— Dar pentru aventurile tale galante poți să faci anumite sacrificii.

Gloria resimți din plin lovitura. Puse paharul pe covor și se ridică provocatoare.

— Ce vrei să spui ? — șuieră ea.

— Las-o baltă — replică el. Ești beată.

— Nu într-atîta încît să nu înțeleg — insistă femeia. Vorbește clar : vrei să divorțezi ? Acum dacă ești bogat nu-ți mai convine o femeie urîtă și alcoolică, nu-i așa ? Ți-ai găsit alta, acum...

— Stephan nu-i răspunse și-i întoarse spatele vrînd să plece.

— Domnule profesor Hoodlige ! — continuă ea ironic, luîndu-se după el. Cînd erai fără bani îți convenea de minune leafa mea pentru a termina studiile... Dar acum ești celebru, îți trebuie o femeie cu cel puțin o diplomă serioasă, una care să

știe să vorbească la fel ca tine. Ți-e scîrbă de mine... Spune-mi că ți-e scîrbă !

Stephan se retrase în biroul lui și închise ușa cu cheia. Rămînerea în casa aceea era din zi în zi tot mai neplăcută. Ignoră hohotele de plîns și insultele Gloriei și încercă să găsească puțină liniște interioară. Femeia mai continuă vreo cîteva minute, apoi încet, încet renunță și se așternu liniștea. Dar nu fu decît o scurtă pauză, întreruptă de țiriitul telefonului. Hoodlige, plictisit, ridică receptorul și își anunță numele.

— Sînt Carpi — declară interlocutorul. Sper că nu vă deranjez.

Stephan fu atunci tentat să închidă.

— Trebuie să vă întîlnesc urgent — continuă celălalt. Trebuie să discutăm niște probleme care ne privesc. Ați mîncat ?

— Nu.

— Perfect. Ce ați spune dacă ați accepta să fiți oaspetele meu la Jason Club ? — îi propuse zaristul.

— Nu sînt membru — îi aminti Stephan.

— Dar eu sînt — îi preciză Carpi. Vă convine peste un sfert de oră ?

Profesorul mai zăbovi cîteva clipe, neștiind ce să facă. Într-o altă situație ar fi refuzat, dar după scena Gloriei, atmosfera din acea casă devenise prea apăsătoare. Așa că acceptă.

Capitolul al douăzecelea

Jason Club era localul cel mai luxos din întreaga regiune. Se înălța în centrul unui parc, pe culmea cea mai înaltă a dealurilor care înconjurau orașul. Edificiul se născuse din unirea unui castel și a unei reședințe cavalerești din epoca victoriană, care formau împreună un ansamblu fermecător și auster în același timp, împodobit cu unele ornamente de marmură de culoare închisă, de o factură ceva mai modernă. Totul era înconjurat de un brîu de ziduri care urma cu neregularitate contururile pantelor și se deschidea cu o mare poartă de bronz, supravegheată de un splendid exemplar al rasei umane împopoțonat cu o uniformă roșie ca focul. Acesta opri automobilul profesorului și, pe un ton glacial, îi ceru legitimația.

Stephan, stînjenit, murmură că este așteptat de Carpi, iar gardianul, după ce consultă repede un telex aflat în interiorul unei gherete, îi făcu semn să intre, cu un gest ceremonios. După cîteva minute Hoodlige ajunse la niște scări pe jumătate ascunse de o cascadă de iederă. Imediat ce opri motorul, doi valeți răsăriră cine știe de unde : primul îi deschise portiera, cel de-al doilea, cu o plecăciune, îl invită pe oaspete să-l urmeze.

Holul părea pustiu. Hoodlige se opri o clipă să admire pereții din lemn încrustat, apoi se îndreptă spre coridorul pe care călăuza i-l arăta.

Aici îi ieși în întîmpinare ziaristul, cu obișnuitul său zîmbet curtenitor.

— Este o adevărată plăcere să vă văd — afirmă el.

Îl luă de braț și, deosebit de politicos, îl conduse într-o sălița cu o lumină domoală care dezvăluia privirii un interior dominat de culoarea roșie.: tapițeria, draperiile, fotoliile, masa din centru și nelipsita vază cu trandafiri. Se așezară.

— Un aperitiv ? — propuse Carpi.

— Nu prea tare — acceptă Stephan, intimidat de farmecul interiorului.

Și ca prin farmec, o draperie de culoarea sîngelui se dădu la o parte și făcu loc unei fete nespus de frumoase îmbrăcată într-o rochie lungă de catifea neagră.

— Ce doresc domnii ? — întrebă ea grațioasă.

Ziaristul comandă, apoi, adresîndu-se oaspetelui, adăugă :

— Preferați să mîncăm aici sau afară ? Poate ar fi mai bine să-i rugăm să ne servească afară, lîngă piscină. Azi adie un vînt răcoros, o să fie plăcut.

Omul de știință fu de acord. Chelnerița acceptă cu un semn din cap și dispăru din nou. Carpi scoase dintr-o tabacheră de jad o țigare mare și suspină ușurat.

— E un loc frumos — comentă el.

Hoodlige începea să se simtă tot mai bine. Zîmbi și regretă că nu și-a luat cu el credincioasa lui pipă. Domnea o liniște îmbietcare, ideală pentru relaxare,

pentru a uita de zăpușeală, de tristețe, de necazurile vieții. Puțin după aceea fata se întoarse. Servi băuturile și se retrase cu o plecăciune. Amîndoi sorbiră din băuturile înmiresmate care unduiau în paharele de cristal.

— E bun — observă Stephan.

— Da, e bun — conveni celălalt. Aici poți savura tot ce-ți poate oferi viața, nu numai băutură.

— Dar cine știe cît costă ! — lăsă oaspetele să-i scape.

Ben surise cu amabilitate.

— Desigur, nu-i un loc la îndemîna oricui — afirmă el. Însă pentru cîștigătorul premiului A.M.I.S.E.F., pentru inventatorul Sondei mentale, viitorul rector al Institutului...

— De mult nu îmi mai fac iluzii — interveni cu tristețe Stephan.

Emoțiile prin care trecuse în ziua aceea îi tăiaseră pofta pentru orice discuție. Aperitivul îl amețise ușor, și într-o asemenea stare de spirit chiar și ziaristul i se părea simpatic : vedea în el aproape un prieten, o persoană disponibilă.

— Înțeleg — conveni Carpi înțelegător. În toată această perioadă ați tre ut prin multe. Pentru dumneavoastră a fost greu, foarte greu.

Hoodlige confirmă dînd cu gravitate din cap.

— Da, e un moment greu... Dar acum să nu mai vorbim despre asta. Mai degrabă spuneți-mi din ce cauză ați vrut să mă întîlniți...

Ziaristul la început se eschivă, vrînd să dea de înțeles că ceea ce-l interesa pe el este o nimica toată față de necazurile interlocutorului, apoi, la apariția chelneriței, se opri înainte de a fi apucat să spună ceva.

— Dacă domnii sînt de acord, i-aș ruga să mă urmeze — ciripi ea și îi călăuzi spre coridor.

Coborîră pe niște scări lungi și grandioase pînă la o terasă scăldată în soare. Aici, încadrată de coloane albe de marmură, pîlpîia o piscină mare în care înotau fericite cîteva nimfe. O luară pe marginea apei și ajunseră la o masă încărcată cu bucate, la umbra unei bolți de viță de vie care gemea sub greutatea ciorchinilor de struguri. Se așezară. Se aflau nu prea departe de balustrada dincolo de care se zărea orașul. Era o pînză de păianjen de străzi pe care se putea intui monotonul freamăt al vieții ; o întindere de acoperișuri opace, pierdute în evanescența stratului de aburi provocat de căldură. Stephan însă nu-și îngădui să-l privească. Atenția lui se îndreptă spre corpurile bronzate ale fetelor care se bălăceau în apă, o atenție ascunsă inutil în spatele unei false indiferențe. Întîlni privirea radioasă a unei brunete care tocmai ieșea din apă. Ea îi zîmbi și, cu gesturi lente, calculate, se întinse la soare.

— Frumoase fetișcane — comentă Carpi. Nu vreți să chemăm două să ne țină de urît ?

Profesorul se grăbi să refuze, stînjenit.

— Parcă trebuia să-mi spuneți ceva, nu ? — întrebă el pentru a schimba vorba.

— Desigur — zîmbi Ben. Așteptă ca fata să-i servească și reluă : Voiam să vă vorbesc despre anchetă. Între diferitele inconveniente pe care le-a provocat, a... cum să spun... a stricat raporturile dintre noi.

Hoodlige își permise să zăbovească vreo cîteva clipe în timp ce savura ciorba de broască țestoasă din farfuria lui.

— Așa este — admise el. Dumneavoastră ați abuzat de încrederea pe care eu și colegii mei din Institut v-am acordat-o. Ați fi putut măcar să ne consultați înainte de a scrie toate bazaconiile alea, nu vi se pare ?

— Aveți perfectă dreptate — recunoscu ziaristul. Comportamentul meu nu a fost dintre cele mai corecte. Din păcate, în meseria mea nu se pot respecta întotdeauna normele vieții curente. Însă rezultatul e bun...

— Acoperindu-ne de ridicol ?

— Deloc — îi explică Carpi. După ce se vor trage toate concluziile veți vedea că dumneavoastră, Institutul, toți vor avea avantaje. Pentru că, între noi fie vorba, ipoteza mea în legătură cu mașina a fost o înscenare.

Stephan se îngrozi. Îl fixă în ochi pe interlocutor cerîndu-i o lămurire.

— Da. Am fost împins de fantezie, de intuiție, exploatînd puținele indicii pe care le aveam. Am construit în mod voit un bluf senzațional.

— Dar nu vă dați seama ? — bîngui el. Ancheta, Comisia ?...

— Vă rog, domnule profesor, nu trageți concluzii pripite — murmură ziaristul. Articolele pe care le-am publicat nu au avut alt scop decît a provoca un scandal, este adevărat, însă datele sînt reale ; eu le-am expus doar în așa fel încît să nască îndoieli. Dar în mod sigur nu am cerut eu ancheta și suspendarea experimentelor... Pe de altă parte, un ziarist nu trebuie neapărat să creadă ceea ce scrie.

— De ce ați făcut toate astea ?

— Știți de cîtă vreme tot scriem articole despre Troia ? — se apără Carpi. De trei luni, trei luni în

care am dus de nas publicul cu bazaconiile pe care studenții dumneavoastră și le-au închipuit. A fost un succes, un mare succes. Dacă astăzi sînt membru al acestui club, o datorez acestui lucru. La urma urmelor, nici dumneavoastră nu vă puteți plînge : ați obținut premiul A.M.I.S.E.F. în mare parte și publicității pe care afacerea a generat-o. Totuși publicul este o bestie ciudată, preferințele sale se schimbă, și ceea ce astăzi îl face să înnebunească, mîine îl plictisește. Trebuie să știi să-l întărîți, să-l faci curios, să-l împingi să ceară tot mai mult. Troia este găina noastră care face ouă de aur; dar nu numai a noastră. În afară de Institut, de Tribune City, de noi doi, sînt și alții care cîștigă din asta : televiziunea, cinematograful, marile magazine... așadar sînt în joc miliarde. Iată de ce trebuie să se termine așa de repede, iată de ce studiez cum să mențin viu interesul : găselnițele de ordin militar, erotismul, violența și, astăzi, această idee nouă : mașina timpului. Gălăgia provocată de anchetă ne va permite să continuăm prin alte mijloace, și pe măsură ce lucrurile iau proporții noi vom trage tot mai multe foloase, vom invoca dreptul la cercetare, vom implica lumea politică și vom declanșa o producție industrială a Sondei, cu scopuri comerciale. Nu contează dacă va fi folosită în spitale sau de particulari în căutare de emoții. O să vindem cu miile ; sînt inofensive, și asta este suficient. Sonda mentală va deveni mijlocul preferat de a ne petrece timpul liber.

Stephan suspină copleșit de acea revărsare torențială de cuvinte. Schiță un surîs absent fetei care le servea noi bucate, apoi, mecanic, începu din nou să mănînce sub privirile încurajatoare ale cronicarului. În sfîrșit, cuprins de o presimțire, se posomorî.

— Există totuși o persoană care este într-adevăr convinsă că invenția mea este mașina timpului — îi aminti el. Sînt indicii sigure, probe care pot da naștere la îndoieli. Dacă ele vor fi receptate de Comisia de anchetă, vor fi necesare alte studii, va fi nevoie de timp, iar speculațiile de care vorbiți nu se vor putea realiza.

Carpi dădu din cap amuzat.

— Nu va fi nici o îndoială — afirmă el. Ancheta se va termina cu o categorică dezmințire a ipotezelor mele, iar Sonda va fi redată Institutului să facă ce vrea cu ea. Eu nu voi avea dreptate, dumneavoastră în schimb veți avea, iar amîndoi vom beneficia de o lungă perioadă de prosperitate.

— Cum de sînteți așa de sigur ? — întrebă omul de știință din ce în ce mai uluit.

— Sînteți un naiv, domnule profesor — murmură celălalt. Moore, deputatul, este interesat în aceeași măsură ca mine și ca rectorul Fletcher să se termine în felul acesta. Rezultatul anchetei a fost stabilit înainte de a începe.

Urmară cîteva minute de liniște apăsătoare. Hoodlige, neștiind dacă este mai bine să se irite sau să fie calm, urmări cu privirea plonjonul în apă al unei fete : explozia de perle cristaline în jurul subțirelui costum de baie în dungi, cele două picioare elegante care dispărură pentru a apărea puțin mai încolo într-un clipocit de unde.

— De ce îmi mărturisiți toate aceste lucruri ? — întrebă în cele din urmă, incapabil să se concentreze.

— Vreau să nu vă lăsați tîrît pe un drum înfundat — îi răspunse Carpi. Intuiesc prietenia care vă

leagă de doctorița Berry și nu mi-ar conveni deloc să-i împărtășiți ideile. Dacă ea vrea să schimbe cărțile de pe masă, dacă acceptă să poarte o cruciadă absurdă, se va acoperi de ridicol, iar planurile noastre se vor risipi.

— Însă Meade are probele necesare... Crede că va avea și sprijinul ziarului.

— Comisia nu-i va da dreptate ; nimeni nu a determinat-o să se bage în asemenea încurcătură. Pe deasupra încheiată în mod fericit această poveste, dumneavoastră veți putea să o consolați cum veți crede de cuviință. Veți fi putred de bogat și nimeni nu vă va mai deranja — conchise clipind șiret din ochi ziaristul.

Și spunînd asta umplu din nou paharele cu pilpiitorul vin roșu și îl invită să închine pentru succes. Stephan ridică fără prea multă convingere brațul și duse lichidul la gură. Se simțea pierdut. Începu din nou să privească nimfele în costumele lor de baie abia schițate și nu simți nimic : zîmbetele, țipetele lor, toate erau false. În mod ciudat, tot ceea ce îl înconjura își pierduse subtilul farmec pe care luxul îl emana. Strugurii care atîrnau deasupra capului erau de plastic, agățați cu cleme de o vie care suporta greu clima acelor locuri. Palatul maiestos al Clubului i se păru de nesuportat, împodobit cum era într-un amestec de stiluri pompoase, dar străine. Chiar și suculentele bucate pe care chelnerița continua să le servească nu se armonizau în acea excesivă căutare de gesturi exotice. Nu asta era lumea lui, scopul succesului pe care și l-a dorit întotdeauna. Încetă să mai mănînce și se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu-vă simțiți bine ? — îl întrebă Ben. Este ceva care nu vă face plăcere ?

— Numai oboseala — se scuză oaspetele. Ultima dată am dormit puțin ; iar azi am avut o zi deosebit de grea. Iar vinișorul acesta e un mare trădător.

— Înțeleg. Dacă vreți să vă odihniți voi cere să vi se pregătească o cameră. Bineînțeles într-o companie mult mai plăcută decît a mea. Vreuna din aceste fete vă place ?

Stephan dădu din cap în timp ce simțea cum în el furia crește. Preferă să schimbe vorba.

— Dacă ancheta îmi va da dreptate, vă veți acoperi de ridicol — presupuse el.

— Așa o fi — conveni Carpi. Dar îmi voi cere scuze în public... Pe deasupra, eu sînt un profan în materie, cel mult mă vor putea acuza că am tratat cazul cu ușurință.

— Berry, în schimb, și-ar putea pierde postul — adăugă Hoodlige.

— Este posibil. Însă nimeni nu a rugat-o să se expună în felul acesta.

— Dar nici nu i-a spus nimeni că totul este o înscenare — îi aminti omul de știință.

Carpi dădu din umeri și își umplu gura cu mîncare, mestecînd cu satisfacție.

— Excelent, niciodată n-am mai gustat o potîrniche atît de bine rumenită. Este un mare păcat că dumneavoastră nu vă puteți bucura de un asemenea deliciu.

— O voi face altădată — murmură Stephan, încercînd să-și ascundă dezgustul. Acum aș vrea doar să vă cer o favoare.

Celălalt aprobă din cap îngăduitor.

— Dumneavoastră, care aveți atîtea relații, — continuă savantul —, ați putea să obțineți permisiunea de a folosi Sonda pentru fiul meu ?

Carpi se posomorî și rămase gînditor. Îl privi pe interlocutorul său cu neîncredere, apoi îi explică :

— Vedeți, domnule profesor, ne gîndeam că ar fi bine, imediat ce se încheie ancheta, să facem o mare intrare cu Troia. Un fel de ședință publică, la care să participe importante personalități... Ceae ce vă spun este strict confidențial. Mai ales că, acum, după ce grecii și troienii s-au obișnuit cu praful de pușcă, războiul lor a căpătat un anumit farmec. Va fi o apoteoză de violență. N-aș vrea ca o ședință intermediară să strice totul.

Stephan nu se dădu bătut.

— Ivan este în comă, din punct de vedere clinic creierul său este mort — insistă el. Înainte de a renunța la tot, aș vrea să fac un ultîm și disperat efort de a-l recupera cu ajutorul Sondei. Dacă voi reuși să-l fac să reacționeze, poate că mai am o speranță.

Ziaristul rămase șovăielnic.

— Înțeleg — murmură el. La urma urmelor, este vorba de fiul dumneavoastră... Ar putea fi și un bun subiect pentru un articol. Oricum, experimentul se va face în fața Comisiei... Și cred că se poate face.

Hoodlige se simți mai bine. Găsi forța de a rizista pînă ce se ivi momentul potrivit pentru a-și lua rămas bun. Îi mulțumi, savură frumusețea locului, gustul arhitecturii. Abia cînd forma nedesluşită a Clubului Jason se pierdu undeva pe culmea dealului, se simți liber. Aproape că simți plăcere cînd revăzu orașul, platforma sa cenușie, monotonia străzilor și clădirile chinuite de soare.

Capitolul al douăzeci și unulea

Femeia deschise și îl privi fără să se arate cîtuși de puțin surprinsă.

— Bună — murmură Stephan stînjenit. Te deranjez ?

— Nu, deloc — răspunse Meade.

Se dădu la o parte și îi făcu loc să intre. Micul apartament avea toate caracteristicile impersonale ale unei locuințe moderne. În el domnea o abia deslușită aromă de mîncăruri puse la foc, zadarnic împiedicată de o perdea care izola micuța bucătărie de restul apartamentului. Nici nu exista o structură articulată a încăperilor. Dintr-un minuscul vestibul se ajungea direct în sufrageria-salon-dormitor în care coexistau mobile prea voluminoase pentru spațiul disponibil : o masă, două scaune, un bufet, un divan pat, un frigider, o minusculă bibliotecă și multe, foarte multe cărți aruncate la întîmplare pe toate suprafețele disponibile. Ea trebuie să fi sosit acasă doar cu puțin înainte ; capotul era încă abandonat pe un scaun și era încă îmbrăcată în halatul de lucru. Îi făcu loc pe divan, dînd la o parte un teanc de cărți, și îl invită să se așeze.

— Este prima dată cînd vii să mă cauți — observă ea. Apoi, observînd fîstîceala lui, adăugă :

— Ați văzut ce dezordine e la mine ? Asta pentru că nu sînt atît de bătrînă încît să-mi închipui că locuința unei domnișoare trebuie să sclipească și să fie primitoare.

Hoodlige zîmbi și, cu o formulă convențională, încercă să minimalizeze haosul din jur.

— Tu ai mîncat ? îl întrebă Meade. Eu nu. Dacă vrei îți fac și ție ouă cu jumări. Este maximul de rafinament culinar pe care l-am atins !

— Am mîncat deja, mulțumesc — îi răspunse musafirul. Și nici nu-ți închipui cu cine.

Doctorița nu arătă un prea mare interes. Se retrase în bucătărie și reapăru după aceea cu o tigăiță sfîrîind în mînă.

— La Jason Club... — sublinie bărbatul.

Meade rămase nemișcată, cu furculița în mînă, și îl privi surprinsă.

— Felicitări ! — fluieră ea. Nu credeam că Sonda ți-a adus atît de mult.

El rise amuzat.

— Nu, încă nu am ajuns la asemenea înălțimi. Am fost oaspetele prietenului nostru comun Ben Carpi. Mănîncă liniștită, după aceea îți explic totul.

Ascultă, în timp ce Hoodlige o privea în voie, cum niciodată nu mai avusese posibilitatea să o facă. Se lăsă legănat încă o dată în vagul vis sentimental dintotdeauna, descoperind că o dorește și mai mult. Meade observă intensitatea privirilor sale și se simți puțin jenată. Mîncă în grabă, își puse și un pahar cu lapte și, cu un aer provocator, îl înfruntă.

— Domnule profesor Hoodlige, ce nu vi se pare în regulă la mine ?

Stephan se simți cuprins de o stare de euforie și nu se mai îngriji să-și ascundă sentimentele.

— Este incredibil cum oameni ca noi, din punct de vedere profesional și cultural conștienți de realitatea vieții omenești, nu sînt capabili să se comporte firesc atunci cînd este vorba de probleme personale. Îmi placi, dar n-am avut niciodată curajul să ți-o spun : nu e caraghios ?

Femeia roși, dar nu fu decît o scurtă slăbiciune.

— E caraghios ; însă noi sîntem un pic maturi, „din punct de vedere profesional și cultural“ vorbind, pentru a ne complace în asemenea sentimentalisme, nu ? — îl dojeni ea. Sper că nu acesta a fost subiectul discuției cu Ben Carpi : nu merită cu siguranță un prînz la Jason Club... Sau poate ai băut prea mult ?

Stephan, nervos, se ridică în picioare și începu să se plimbe în jurul mesei. Dar se lovi imediat de un colț al frigiderului și deveni și mai ridicol cînd încercă să devină solemn. Lui Meade îi scăpă un hohot ușor de rîs, apoi se ridică, îl luă de mînă și-l așeză lîngă ea pe divan.

— Hai, să trecem peste asta, mai bine spune-mi ce te frămîntă. Mă voi strădui să-mi amintesc că, în afară de faptul că sînt amica ta, sînt și doctoriță ca și afirmată într-un important institut național — murmură ea înțelegătoare.

Hoodlige se posomorî și afirmă :

— Sînt pe punctul de ați face o figură foarte urîtă ; nu te-ai dovedit foarte diplomată și mă tem că afirmațiile tale în legătură cu Sonda te vor costa postul.

— E ridicol. Uiți că am presa de partea mea. Ziaristul acela știe să joace tare. Pe deasupra, Comisia mi se pare dispusă să asculte.

— Totul este o farsă — îi dezvălui el hotărît. O stupidă, idioată, imorală formă de publicitate ! Ancheta se va încheia cu o absolvire totală : Sonda este un instrument inofensiv pentru experimente hipnotice. Carpi deja a pregătit lansarea invenției mele în domeniul comercial... Nu mai este vorba doar de Troia, înțelegi. În spate sînt industria, oameni de afaceri.

Și îi prezentă o relatare amănunțită a discuției avute. Cînd termină, atmosfera din cameră devenise apăsătoare.

Meade privi pierdută cutele propriului halat. O ușoară paloare trăda tumultul de gînduri care i se învîrteau în cap. Apoi izbucni :

— Mare nemernic !

Asta fu singura ei reacție. Apoi se ridică, strînse puținele obiecte pe care le folosise pentru masa ei cumpătată și plecă să le ducă în bucătărie. Se întoarse puțin după aceea și începu să cotrobăie printre cărți.

— Vrei să bei ceva ? — îi propuse ea. Trebuie să am o sticlă de Porto pe undeva.

Stephan acceptă și adăugă :

— Mă simt responsabil, cel puțin parțial. Ar fi trebuit să refuz de a colabora cu acel individ încă de la început. Dar nu te teme, îndată ce trece furtuna, vom studia problema în detaliu, și dacă sînt dovezi le vom flutura pe sub nasul acestor politicieni... așteaptă să se limpezească apele și o să vezi.

Femeia găsi ce căuta, umplu două pahare și se întoarse lîngă el.

— Nici vorbă — răspunse ea. Trebuie să-i oprim acum ; după, va fi prea tîrziu. Dacă deducțiile mele sînt exacte, și Sonda cade în mîinile speculanților, se poate produce o catastrofă istorică.

— E o nebunie — afirmă Hoodlige. Dacă ne opunem, ne vom acoperi de ridicol. Este mai bine să nu ne expunem, vom găsi momentul potrivit...

Meade îl privi severă.

— De ce ai venit aici ? — îl întrebă ea.

— Să te avertizez, ce dracu ! — se apără el cu promptitudine. Nu puteam să te las să cazi în cursă.

Stăpîna casei își goli paharul cu un gest de sfidare.

— Înțeleg. Și îți mulțumesc. Dar eu nu am nici un chef să amîn confruntarea. Indiferent cu ce preț. Nu vreau să fiu retorică, mie îmi este de ajuns să mă gîndesc că îmi fac datoria de om de știință care caută adevărul. Mai ales de asta depinde integritatea mintală a semenilor mei, fie că ei se află departe sau aproape în spațiu și timp.

— Mă faci să simt un cui în inimă — comentă el umilit. Primul meu impuls a fost de a mă pune la adăpost, de a mă spăla pe mîini.

— Fiecare om are caracterul lui. Eu sînt încăpățînată. Tu fă ca ceilalți... Nu-ți cer decît un mic ajutor. Dacă îți vor permite să folosești Sonda pentru Ivan, vor trebui să rupă sigiliile. Încearcă să-mi faci rost de cheia magaziei pentru cîteva minute... De restul o să am eu grijă.

Stephan se străduí zadarnic să o facă să renunțe la planurile pe care și le făcuse.

— Dacă ai răbdare și aștepți puțin eu aș putea să-ți fiu mult mai de folos — îi aminti el. Am foarte mari șanse de a deveni rectorul institutului : atunci vom fi în măsură să...

— Procură-mi cheia magaziei — replică ea sec. Pentru mine este suficient.

— Nu mai înțeleg nimic — admise Hoodlige. Totul este paradoxal : Sonda, experimentele, și acum tu care, fără să ai nici o răspundere, îți riști cariera, îți sacrifici viitorul pentru un motiv care se poate dovedi că a fost ceva absurd.

Apoi se ridică și, evitînd să o privească în ochi, continuă :

— Trebuie să plec. Venisem cu atîtea proiecte în minte, voiam să-ți propun lucruri plăcute, iar acum îmi dau seama că sînt gol. Mi se părea că te-aș putea ajuta, în schimb... Cît aș vrea să am și eu curajul tău.

— Nu te descuraja — îl îmbărbătă ea. Se poate întîmpla ca totul să se spargă ca o bulă de săpun.

Stephan ajunse la ușa casei și ezită.

— Cred că te iubesc, Meade — murmură el.

Nu mai adăugă nimic ; ieși grăbit și se cufundă prin semiîntunericul de pe palier, coborînd apoi scările care parcă dispăreau în însăși viscerele indiferenței. Femeia îl urmări cu gîndul atît cît i se auzi pașii răsunînd pe trepte. Cînd zgomotul lor dispăru, închise ușa și se sprijini de ea, plîngînd.

Capitolul al douăzeci și doilea

Cu acea ocazie, magazia era iluminată de cîteva reflectoare așezate în puncte strategice. Cînd apăru targa lui Ivan, împinsă de doi îngrijitori, cei prezenți încetară să mai flecărească și adoptară o ținută adecvată situației. Comisia era prezentă în întregime, la fel și corpul profesoral, precum și nelipsitul ziarist. Hoodlige și Martinez așteptară ca targa să fie fixată lîngă dispozitivele aferente Sondei și, în tăcere, începură să lege ventuzele la tîmplele și la ceafa băiatului inert.

— Înainte de a începe, — îi întrerupe onorabilul Moore —, vreau să amintesc că procedura a fost încălcată numai și numai pentru cazul dureros care a fost prezentat. Totuși, această Comisie își arogă dreptul de a interveni în orice moment vor apărea fapte și situații care au legătură cu ancheta. Zicînd asta, căută pe chipul lui Capri aprobarea de rigoare, apoi continuă : Puteți începe, domnule profesor. Amintiți-vă să înapoiați cheile la sfîrșitul ședinței.

Stephan își învinse greața pe care acel om i-o provoca și mulțumi. În liniștea plină de atenția celor prezenți, întreprinse cîteva manevre de verificare a cadranelor.

— Lipsește puterea de decodificare a impulsurilor — observă el iritat. Domnule Martinez, nu trebuia să vă ocupați dumneavoastră de asta ?

— Vă asigur, domnule profesor, că am verificat cu puțin înainte.

Hoodlige îi făcu un semn discret cu ochiul să tacă și îl îndemnă să facă ce i se spusese.

— Pentru că ați uitat, trebuie să întîrziem totul cu o oră... Nu ne aflăm în fața studenților, aici îi facem să piardă timpul pe oameni foarte importanți.

Asistentul își plecă fruntea în semn de pocăință și se grăbi să dispară.

— Vă va lua așa de mult timp ? — se interesă Carpi îngrijorat.

— Din păcate — admise savantul. Întîi de toate Martinez va trebui să aducă din laborator baterii noi, apoi va trebui să verificăm sistemul. Avem la dispoziție pentru asta toată dimineața.

— Atunci va fi mult de lucru — interveni Moore.

Imediat ce primi confirmarea, începu să se consulte cu ceilalți colegi ai Comisei și, în cele din urmă, se hotărî, de comun acord, să nu participe la acea primă ședință. Puțin după aceea și ceilalți se retraseră. Ultimul care își luă rămas bun a fost rectorul Fletcher.

— Știu că pentru dumneavoastră asta este o grea încercare — observă el solemn. Dar să ne gîndim la Jenner care și-a experimentat pe propriul fiu teoriile. Oricît ar fi de dureros, amintiți-vă că un om de știință trebuie să înfrunte și asemenea riscuri pentru binele întregii omeniri. Curaj !

Stephan rămăsese singur. Zăbovi cu privirea pe chipul absent al băiatului. Legă, cu mîinile tremurînd, casca la restul dispozitivului și se apucă să înceapă experimentul. Un pas ușor îi atrase atenția.

— Au dispărut toți — comentă Meade satisfăcută.

— Da, i-am descurajat cu o scuză. Însă peste puțin se va întoarce Martinez — îi aminti savantul.

— Mă voi mișca foarte iute — spuse femeia.

Apoi scoase din buzunarul halatului o cutie mică, o deschise și apăsă înăuntru cheia rămasă în broasca ușii.

— E un joc de copii — îi explică doctorița. Am obținut amprenta în plastilină a obiectului, și un meșter oarecare va fi în măsură să-mi facă o copie exactă.

— Joci totul pe o carte ? — murmură Hoodlige.

— Da — afirmă ea cu obrăznicie. Ce face Ivan ?

— Încep acum.

— Succes — îi spuse ea și ieși.

Stephan rămăsese din nou singur. Mîngîie obrajii palizi ai fiului și începu experimentul.

— Ivan, mă auzi ? Sînt tatăl tău... Trebuie să ai încredere, o să vezi că vom reuși. Relaxează-te, nu opune rezistență... Te simți bine, vrei numai să dormi. Spune-mi dacă mă auzi.

Tăcu și, în liniște, așteptă un răspuns care nu veni. Fără să se descurajeze, și, cu experiența și indiferența cîștigate în atîția ani de laborator, acționă un cursor de pe ecranul de control și reluă :

— Ivan, mă auzi ? Sînt tatăl tău. Trebuie să ai încredere...

Iarna se sfîrșise, dar frumosul anotimp nu voia încă să-și ia locul pe bolta cerească. Nori întunecați, plini de ploi, galopau sălbatici pe cer, zguduind cu neașteptate și scurte furtuni pămîntul și așa umilit de operele oamenilor.

Înfășurați în mantiile lor, care au fost cîndva albe soldații troieni se strîngeau în grupuri, unul lîngă altul, la adăpostul pereților neregulați ai tranșeelor. Unii dintre ei exploatau pînă și precarele adăposturi oferite de rarele bîrne care ieșeau pe marginea gropilor. Cei mai norocoși se încălzeau la cîte un foc inconsistent aprins cu lemnele umede pe care le găseau. Nu mai erau luptătorii de altădată, cei care ieșeau pe cîmp cîntînd imnuri către zeii favorabili. Entuziasmul și setea de glorie se consumaseră. Mulți dintre ei nu aveau nici măcar un nume onorabil pe care să și-l strige înainte de a pleca la luptă : erau sclavi cumpărați din caravanele care proveneau din toată lumea cunoscută, ciobani luați cu forța de lîngă turmele lor, flăcăi cărora nici măcar nu le dăduseră tuleiele, bătrîni : ultimele resurse umane pe care cetatea le mai putea sacrifica în iureșul războiului ; plus mercenarii, oameni fără viitor care schimbau mereu tabăra, după capriciile norocului, împinși doar de dorința de a prăda. Nici un poet nu ar mai fi putut să cînte vitejia unei astfel de gloate. Nu mai erau nici eroii care să rămînă în amintire, ci o mulțime anonimă, murdară, scăldată în mocirlă.

— Sîntem gata — îl trezi pe Hector din meditațiile sale vocea dură a lui Paris.

Il privi neîncrezător pe fratele său, dar nu mai fu în stare să spună cîteva ironii la adresa stratului de noroi care acoperea podoabele de aur ale armurii lui.

— Vocile nu s-au mai auzit, nici eu, nici altcineva nu le-a mai auzit.

— Nu contează — afirmă celălalt cu îndărătnicie. Nu avem nevoie de ele : grecii sînt pierduți, îi vom asedia în tabăra lor, cît stau acolo închiși ca niște șoareci în cursă. Azi putem să-i spulberăm odată pentru totdeauna.

— Sînt șoareci cu ghearele ascuțite — replică moștenitorul tronului. Și îndată ce vîntul le va fi prielnic, vor primi întăriri de pe mare.

— O să-i învingem înainte — răspunse Paris.

Hector îi întoarse spatele, dezgustat. De prea multe luni, cu false speranțe, își condusese oamenii la moarte. Ieși dincolo de marginea tranșeii și privi spre pozițiile dușmanilor. Din vechea palisadă care proteja tabăra aheilor rămăseseră doar turnurile de veghe, dar, de jur-împrejur, se zărea o amenințătoare grădină înconjurată de capre de lemn pentru apărare, cu vîrfurile ascuțite, dincolo de care se înălța o fortăreață din pietre și pămînt. Era un adăpost în spatele căruia se putea imagina munca tăcută a grecilor : oameni care împingeau bombardele dincolo de acoperișuri, grenadieri care își umpleau sacii cu bombe, arcași atenți să-și ungă armele cu ulei, alchimiști care dozau otrăvurile pe vîrfurile armelor. O lume întreagă care se pregătea să omoare și să fie omorîtă. Prințul troian dădu din cap în căutarea unei explicații. Și, cu toate astea, trebuia să continuie lupta, cu speranța unei victorii hotărîtoare sau

din dorința ca vreo săgeată să pună capăt cît mai curînd posibil frămîntărilor sale.

Cîteva dîre parabolice de fum străbătu aerul.

— Își reglează tirul — observă Antenor.

— Ne așteaptă — adăugă Paris. Să trimitem primele rînduri.

— Dacă nu atacăm noi, vor veni ei — îi aminti Hector. Rezultatul va fi același. E mai bine însă să ai inițiativa cît mai mult posibil. Se întoarse apoi spre cei ce transmiteau ordinele și le spuse : Geniștii și grenadierii din prima poziție să iese la atac !

Ștafetele o apucară pe diferite drumuri și, unul cîte unul, apoi, aduseră confirmările. Condotierul ieși din tranșee înconjurat de ofițeri. Scoase spada și, urmînd un ritual repetat de multe ori, urlă :

— Pentru Troia, înainte !

Strigătul se stinse în tăcere. Oamenii răsăriră din gropile lor, ca niște fantasme evanescente prin pîcla dimineții. Hector cuprinse cu privirea acea armată de umbre și simți imboldul de a-i trimite înapoi, fiecare pe la casa lui, la focul de pe vatră, dar trebuia să respecte pînă în amănunt propriul său rol.

Catapultele aheilor nu întîrziară să intre în acțiune. Asupra atacanților căzură vase de teracotă însoțite de dîrele fumegînd ale fitilelor aprinse. Cîte unul se cufunda în mocirlă fără să se întîmple nimic, altele, în schimb, explodau și proiectau în jur mii de schije tăioase. La fiecare explozie troienii se ghemuiau în spatele scuturilor și așteptau ca rafalele să se stingă înainte de a începe din nou să alerge. Geniștii ajunseră cu iuțeală la împrejmuirea de pari ascuțiți și, cu securile lor, începură să le distrugă vîrfurile. De pe pozițiile de apărare ale dușmanilor porniră roiuri de săgeți și, ca un ecou al lor, se auzeau urletele celor loviți. Celor răniți nu le mai rămînea decît frica, așteptarea crampelor la stomac, blocarea gradată a plămînilor, convulsiile și fiorii de dinaintea morții. Cei neatinși mergeau mai departe, ignorînd chipurile pămîntii ale celor ce se opreau și cereau un inutil ajutor.

Și grenadierii intraseră în acțiune. Ajunși la vreo zece metri de fortificație aruncară dincolo bombe cu fitilul aprins. Pe linia întunecată a tranșeelor aheilor se ridicau nori de fum, răsunau explozii.

Grecii nu întîrziară să dea replica ; apoi, cu strigăte de luptă, părăsiră adăposturile și se năpustiră asupra dușmanilor. Era greu să distingi în acea gloată zdrențăroasă și murdară nobilimea celor o sută de cetăți egeene. În vreme ce troienii puteau, între o bătălie și alta, să se retragă în cetate, să se bucure de fugarele plăceri pe care vetrele de acasă le ofereau, aheii nu aveau alt adăpost în afară de corturile lor acum zdrențuite și de carcasele sparte ale corăbiilor rămase pe coasta mării. Dispăruseră elegantele tunici purpurii, mantiile împodobite cu broderii geometrice. Împotriva frigului nu mai aveau decît grosoloanele piei de oaie îmbrăcate peste armuri, și în ochii scînteitori nu era greu să întrezărești flacăra mistuitoare a foamei.

Hector îi înfruntă și auzi răsunînd zgomotul familiar al scuturilor lovite. Era printre primii și se pomeni înconjurat.

Își făcu iute cărare rotind spada deasupra capului. Un arcaș îl țintì cu arma, dar nu-l atinse. Înainte de a putea încărca, prințul troian îi aplică o lovitură de spadă la gît. Cineva îl lovi pe la spate, platoșa

rezistă, dar el căzu. Cu strigăte sălbatice se năpustiră mulți asupra lui. La cîțiva metri explodă o bombă : văpaia reduse la tăcere strigătele de victorie ale grecilor, care se prăpădeau răsucindu-se pe jos. Numai unul, năucit și dezorientat, rămase în picioare. Hector îl înfruntă. Duelul era inegal. Adversarul nu avea vlagă, nici nu se dovedea priceput : după o scurtă fentă, era deja dezarmat. Troianul îi scoase coiful și îl privi.

— Te recunosc — afirmă el surprins. Ești un rob al lui Ulise. Cîndva ți-am cruțat viața.

Celălalt îl privi posomorît.

— Cîndva am fost rob — replică el. Acum nu mai sînt. Stăpînul mi-a redat libertatea.

— Atunci vei muri ca om liber — conchise Hector și îi reteză capul dintr-o lovitură.

Cînd furia i se mai potoli, rămase să privească sîngele care picura de pe tăișul spadei : singura culoare vie în acel infern de un cenușiu stins.

Cineva îl strigă.

— Vino repede, Hector, ai noștri se pregătesc să se retragă. Trebuie să-i oprim înainte ca fuga lor să se transforme într-o catastrofă.

Atunci el se clătină, privi în jurul lui și se grăbi să-și ajungă din urmă oamenii. Contraatacul grecilor încetă repede. Ajunse la primele tranșee troiene și acolo se opri.

În sfîrșit, peste toate se așeză domnia netulburată a liniștii. Acest fel de război nu lăsa niciodată în urma lui răniți și vaiete. Începea și se termina în liniște.

— Ajunge ! — imploră condotierul. Asta nu mai este luptă de oameni, ci de animale. Trimiteți un sol

la ahei, oferiți-le un răgaz pînă la primăvară și propuneți-le să ne descotorosim de toate aceste arme care au transformat conflictul dintre cetățile noastre într-o încăierare de ciini turbați.

— Și dacă Agamenon va refuza ? — întrebă Antenor.

— Dacă este un om de onoare, în mod sigur va accepta.

*

Zi de zi Hoodlige revenise în magazia subterană a Institutului pentru a continua experimentele asupra fiului. Rezultatele erau dezamăgitoare : Ivan nu reacționase în nici un fel la stimulii provocați de hipnoză. În vremuri obișnuite ar fi încetat și s-ar fi împăcat cu gîndul. Dar acum nu putea ; era necesar să tragă cît mai mult de timp pentru a-i da lui Maede cît mai multe posibilități de a căuta probe în favoarea ei. Dar și în direcția aceea insuccesele se țineau lanț. Obiectele de origine misterioasă se topiseră, dispăruseră fără nici un fel de explicație posibilă, iar crizele de nebunie colectivă încetaseră. Nu apăruse nici un fapt care să permită stabilirea unei legături între experimentele pe care doctorița le făcea în secret, cu fenomenele supuse anchetei. Stephan simțea cum îi scade cheful de a se lupta.

Și în dimineața aceea apăru punctual, cum obișnuia să facă întotdeauna. Aprinse luminile și se lăsă cu toată greutatea pe taburetul de lîngă Sondă. Consultă dezamăgit inutilele notițe pe care le luase cu o zi mai înainte în zadarnica încercare de a descoperi un simptom, un amănunt care ar fi putut să

justifice propria stăruință. Introduse ștecărul alimentatorului în cască și așteptă sosirea îngrijitorilor cu tînărul pacient. Cînd se sătură de așteptat își consultă ceasul : întîrziaseră o jumătate de oră. Iritat începu să se plimbe, apoi, sătul pînă peste poate, se hotărî să le iese în cale. Urcă la primul etaj. Martinez discuta aprins cu niște îngrijitori. Cum îl văzu, se duse spre el.

— Ivan... — murmură el.

— Ei, ce e ? — întrebă Hodlige îngrijorat.

— A dispărut, s-a evaporat pur și simplu ! — îi explică asistentul răvășit. Îngrijitorii nu l-au mai găsit în camera lui.

— Dumnezeule !... — Hoodlige nu mai putu să zică altceva. Rămase nemișcat, pietrificat, ținînd în mînă foile cu notițele inutile, incapabil să reacționeze.

— Am anunțat deja poliția — încercă să-l liniștească Martinez. Răpitorii lui vor avea o viață grea. Veți vedea, îl vom găsi.

*

Răgazul le aduse puțină liniște, dar nu șterse definitiv spaima, dezastrul pe care războiul îl adusese. Lăzile unde erau comorile se goliseră, hrana se împuținа, lemnele se sfîrșiseră și de mult timp morții zăceau fără un rug care să amintească de trecerea lor prin viață. Mulți dintre cetățeni erau constrînși să-și vîndă propriile fiice mercenarilor, alții furau. Mizeria se dovedise a fi mult mai distrugătoare decît armele aheilor. Zilele se scurgeau doar într-o continuă așteptare a nopții, și odată cu întunericul se eliberau cele mai crunte instincte : violențe, orgii, tot ceea ce putea să ofere un minim de plăcere, în așteptarea morții care își va cere tributul.

Hector, la fel ca alți nobili, se prefăcea că nu ia în seamă aceste lucruri ; își petrecea ziua închis în casă, sau pe ziduri, pentru a garanta un minim de siguranță, neputincios însă în fața decăderii morale care se adîncea.

Noaptea era ploioasă și condotierul se afla pe turnul de nord scrutînd orizontul luminat de focurile din tabăra grecilor. Din cînd în cînd lumina devenea mai intensă, era o lumină făcută din văpăi și explozii neașteptate.

— Își ard rezervele de pulbere neagră — îi explică Enea, de lîngă el. Am trimis iscoade să vadă ce se întîmplă, și mi-au spus lucruri incredibile : vorbesc de dezordini, de revolte, de nebunii neașteptate. Au venit corăbiile cu provizii, iar soldații își petrec zilele mîncînd și bînd fără oprire. Unii dintre ei se năpustesc ca niște animale sălbatice asupra cărnii crude.

— Acest război ne-a transformat în animale pe toți — comentă Hector. Vom reuși vreodată să-l uităm ?... Oricum, dacă ei își distrug armele pe care vocile ni le-au inspirat, nici noi nu ne vom lăsa mai prejos. Odată cu venirea primăverii ne vom întoarce pe cîmpul de luptă și vom duce un război cum făceau părinții noștri.

Un pas ușor îi alarmă.

— Cine-i acolo ? — întrebară ei.

— Eu sînt, Casandra — răspunse o voce gingașă. Fata le alergă în întîmpinare, udă pînă la piele de ploaia care făcea să i se lipească de trup ușoarele veșminte virginale.

— Surioară, ce faci aici ? — o întrebă sever prințul. Apoi, anticipînd răspunsul, continuă : Teon ?

— Da, a venit vremea, trebuie să mergem.

Luptătorul simți o neașteptată senzație de ușurare. Își luă în grabă rămas bun de la prietenul său și se îndepărtă.

— Te vei întoarce ? — îl întrebă Enea înainte de a dispare în întuneric.

— Poate — șopti Hector.

*

În ciuda șiroaielor de ploaie, străzile cetății erau pline de viață. Se cînta și se bea în jurul focurilor, sub bolțile porților. Se juca, se dansa. Casandra părea că nu participă la bucurie, așa cum nu-i păsa nici de frig. Se îngrijea doar să meargă sprintenă și își ridica din cînd în cînd capul spre fratele ei să-i zîmbească. Ajunseră în cartierul sărac și se afundară pe drumuri noroioase, pe cărări aproape invizibile în întunericul nopții. Era imposibil să te orientezi, și, cu toate acestea, fata înainta cu siguranță printre bălțoacele și torenții vijelioși care curgeau spre cîmpie.

— Copilă dragă, ești sigură că nu greșim drumul ? — o interogă Hector, în timp ce, pentru a nu aluneca, se folosea de lance ca de ciomag.

— Da, cînd îmi vorbește aș putea să merg și cu ochii închiși.

— Vrei să spui că auzi vocile ? — insită neîncrezător luptătorul.

— Nu vocile le aud, ci pe el... pe Teon — răspunse Casandra.

Troianul ar fi vrut să-i mai pună multe alte întrebări, dar ajunseseră deja la cocioaba vrăjitorului.

— Noi sîntem — spuse fata adresîndu-se spre deschiderea întunecată a intrării.

Răsăriră cîteva umbre. Hector îl recunoscu pe Bibetus, care îl ducea de mînă pe bătrînul orb ; urma apoi o a treia figură : un tînăr necunoscut care se lipise de Teon, ca și cum ar fi fost cuprins de spaimă. Era înfășurat într-o învelitoare din piei de oaie, ruptă în mai multe locuri, era desculț și picioarele îi erau vinete din cauza frigului.

— Ar fi inutil să intrăm — se scuză vrăjitorul. Înăuntru curge prin acoperiș mai multă apă decît se scurge în afară... În plus, trebuie să acționăm iute.

— Ce s-a întîmplat ? — întrebă prințul. Cine este acel băiat ?

— Îți vom explica pe drum. Acum să mergem — ordonă bătrînul, și toți îl ascultară. Coborîră pînă la ziduri. Nu-i opri nimeni. Ieșiră din cetate, lăsînd în spatele lor imensa gălăgie a celor ce chefuiau.

— Chefuiesc pe lîngă focuri — comentă Teon. Se amăgesc că războiul s-a terminat. În schimb, mîine s-ar putea să înceapă iar.

— Eu vreau numai ca poporul să-și regăsească demnitatea, chiar cu prețul vieții, dacă e necesar — susținu Hector.

— Ei ar prefera să trăiască — observă bătrînul. Dar nu avem puterea de a hotărî. S-au întors vocile, am perceput respirația lor, gîndurile lor.

— Ce mai vor ? — întrebă eroul troian. De ce nu ne lasă în durerea noastră ?

— Nu, de data asta a fost altfel... Părea că nu este decît o voce. Nu a fost întotdeauna posibil să

o înțeleg, dar am intuit că vrea să ne ajute. Cuvintele ei erau pline de dreptate și înțelepciune. Nu îmi este totul foarte clar, dar am senzația că voia să ne avertizeze în legătură cu o nouă și iminentă catastrofă.

Teon tăcu. Drumul era greu și el începuse să gîfîie din cauza efortului. După puțin timp reluă :

— A fost o vreme cînd oamenii au îndrăznit să-i sfideze pe zei : Prometeu, titanii și alții al căror nume s-a pierdut în negura timpului. Astăzi unul dintre noi va trebui să facă la fel. Poate să pară un lucru imposibil, însă trebuie încercat.

— Eu sînt gata — afirmă Hector. Însă nu văd cum aș putea să o fac.

— Există un loc unde s-au produs deja miracole...

— Templul lui Apollo.

— Da, acolo mergem acum — îi confirmă bătrînul.

Urcatul dealului se dovedi a fi din ce în ce mai greu. Necunoscutul lipit de hainele bătrînului, începu să geamă. Grupul se opri.

— E desculț — observă Casandra. Nu poate să meargă pe pietrele astea.

Prințul troian îi dădu lui Bibetus lancea sa și scutul și se apropie de tînărul care continua să se tînguie. Acesta se retrase înspăimîntat.

— Nu te teme — îl asigură luptătorul. Vreau să te ajut.

— El nu te poate înțelege — intervenі Teon. Nu este de aici.

— Este un mercenar ? — întrebă nobilul.

— Nu, a venit și el din Templu.

Hector, deprins acum cu atmosfera magică din jur, nu mai iscodi.

Îl luă în cîrcă pe străin și își reluă drumul. Trudîră încă multă vreme și abia cînd luna firavă licări în noapte văzură coloanele templului. În tăcere, se așezară pe primele trepte și zăboviră să scruteze umbrele din interiorul lui.

— Bibetus va veni cu tine — murmură bătrînul. Mintea lui vede lucruri pe care tu nu le poți pricepe... Îți va fi de folos.

— Ce trebuie să fac odată ajuns acolo ? — întrebă moștenitorul tronului.

— Aș vrea să-ți pot spune... Dar nu dispera : dacă-i vei întîlni pe zei cere dreptate pentru poporul tău. Dacă se vor arăta dușmănoși, luptă-te cu ei. Noi te vom aștepta aici pînă cînd te întorci. Sînt orb, dar...

Teon se întrerupse, cuprins de o presimțire neașteptată. Își ațintі privirile în viscerele goale ale întunericului și, gînditor, spuse :

— Acum ia-ți armele și du-te.

Hector ascultă. Se cufundă în locul sacru, incapabil să distingă umbrele care îl înconjurau. Merse încet, strîngînd cu nervozitate lancea și scutul, însoțit de zgomotul propriilor pași pe piatra de pe podea. Cînd acel zgomot încetă, înțelese că și-a părăsit lumea.

Capitolul al douăzeci şi treilea

Teppel îşi reluă cercetările.

— Domnule profesor Hoodlige, nu aveţi nici un indiciu care ar putea explica mobilul acestei răpiri ? Orice indiciu, vreo ameninţare, vreo scrisoare anonimă ?

Stephan clătină din cap. Toată dimineaţa nu făcuse altceva decît să repete acelaşi lucru : nu-i cunoştea pe prietenii lui Ivan, nu avea prieteni intimi, nu ştia nimic. Clipă de clipă se simţea tot mai bătrîn, amorţit, izolat de lumea care continua să-l înţepe, să-l deprime.

— Încercaţi să vă amintiţi : de multe ori este suficientă o impresie, un străin de prin apropierea casei — insistă comisarul.

— Nu uitaţi nici cazul acelui tînăr, Looby, care dispăruse şi el înainte de a... — interveni Martinez.

Poliţistul pufni.

— Oamenii mei au cotrobăit tot parcul, nu au găsit nimic — se apără el plictisit. Dacă o fi la mijloc acelaşi maniac, va fi foarte greu să dăm de urma lui, mai ales într-un balamuc cum este acesta. Oricum, cred că azi nu se poate face mai mult. Puteţi pleca.

Hoodlige nu auzi decît ultimele cuvinte. Cineva îi aminti politicos că era liber să se întoarcă acasă

și îl ajută să se ridice. Afară, pe coridor, se pomeni înconjurat de chipuri cuprinse de milă. A fost momentul manifestării solidarității, al afecțiunii, apoi reuși să se elibereze și de asta. Ieși din Institut. Abia își dădu seama că este fotografiat de ziariști. După o eternitate ajunse acasă.

Soția lui era plecată într-o croazieră, dar în acel moment liniștea i se păru chiar mai rea decît prezența ei. Se ghemui în pat și rămase acolo nesigur, pasiv, în timp ce începea un proces de măcinare interioară. Curînd pierdu noțiunea timpului. Se ridica rar din pat, pentru a mînca și a bea, și apoi, aproape speriat de acele semne de activitate, se tolănea din nou. Ignoră cu desăvîrșire țîrîitul insistent al telefonului, bătăile în ușă. Se îngrijea doar să ia laptele pe care cineva i-l lăsa în fiecare zi la ușă : era unica lui legătuiă cu lumea exterioară. La început încercase să se gîndească, apoi s-a mulțumit doar să se compătimească. Încercă să se întremeze prin băutură. Nu se alese decît cu o durere fizică. Patul rămase singurul refugiu sigur.

Dar în acea zi se dăduse jos din pat pentru a vedea dacă a trecut lăptarul. Apăru în prag și se uită în jur. Meade se așezase pe trepte, cu un aer plictisit, răfoind un ziar.

— Ce faci aici ? — o întrebă omul surprins.

Ea schiță un surîs :

— Alteța sa a hotărît să mă primească ! De două zile te tot caut, credeam că ai murit... Dar morții nu beau lapte — conchise, și îi arătă cornetul pe care îl ținea în mînă. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia să te hotărăști să deschizi !

— Scuză-mă — șopti Stephan. Voiam să fiu singur. E unul din acele momente cînd...

— De cîte zile nu te razi ? — îl întrerupse Meade. Îmi pari puțin cam deprimat.

Nu îi dădu timp să răspundă și intră în apartament.

— E un miros de aer stătut aici... Dar Gloria nu este cu tine ?

Profesorul clătină din cap.

— Îmi închipui că te-ai ferit să citești ziarele — continuă femeia în timp ce începuse să deschidă geamurile.

— Te rog, vreau să rămîn singur — o rugă bărbatul.

— Eh, nu ! Domnule profesor Hoodlige, pentru tine este mai comod să te închizi în casă și să-i lași pe alții să se descurce ! — exclamă Meade hotărîtă. Comisia de anchetă a tras concluzia că Sonda este inofensivă, și în această seară Carpi a organizat o serată pentru a sărbători întoarcerea la experimentele legate de Troia. Trebuie să-l oprim înainte de a fi prea tîrziu, iar singură nu mă mai descurc : mulți mi-au trîntit ușa în nas.

Stephan încercă să răspundă, dar ea nu îi dădu răgazul necesar. Cu gesturi hotărîte îl prinse de braț și îl conduse în baie. Acolo îl constrînse să se bărbierească și să se îmbrace.

— Mi-am petrecut nopțile în magazie încercînd să înțeleg, să-mi explic, și aproape că am reușit — spuse ea în timp ce îl împingea în bucătărie. Găsi niște ouă, le turnă gălbenușul într-un pahar și le bătu cu zahăr.

— Dă-l pe gît — îi ordonă ea. Te vei simți mai bine și nu o să-mi mai spui că suferi cu ficatul.

— Ai reușit să faci experimentele singură ? — întrebă uluit bărbatul.

— Bineînțeles. Nu e chiar așa de greu. Se leagă alimentatorul de un dispozitiv de măsurare a timpului, care întrerupe contactul la intervale dinainte stabilite ; un casetofon înregistrează toate balivernele pe care le spui sub hipnoză.

El o privi neîncrezător. Unda de excitație adusă de femeie îl scuturase din starea lui de deprimare și acum începuse să arate un oarecare interes în legătură cu ceea ce se întîmpla.

— Ce ai descoperit ?... Despre Troia, bineînțeles.

— Este așa cum am presupus : Sonda este într-adevăr o mașină a timpului. Nu sîntem încă în măsură să o controlăm, dar mintea mea a fost proiectată cu zeci de mii de ani în urmă... — afirmă doctorița. Nu mă întreba de ce și cum. Nu este posibil deocamdată să individualizăm niște date incontestabile, cu toate acestea eu am trăit o asemenea experiență.

Am stabilit contacte telepatice cu ființe umane dintr-un timp îndepărtat. Unele lucruri le-am înțeles, altele nu... Este ca și cum te-ai afla într-o piață mare și întunecoasă unde mii de persoane urlă, vorbesc, se bîlbîie... Mi-am ascultat de mai multe ori monologurile, nu mă pot înșela.

— Și dacă este la mijloc doar autosugestia ? Ai petrecut nopți întregi fără să dormi, ai fost obosită...

Meade își stăpîni cu greutate o răbufnire de furie.

— Nu vreau să te conving acum — afirmă ea. Mai am nevoie doar de un răgaz pentru a studia mai bine fenomenul. Gîndește-te numai la cît rău le-am făcut acelor bieți oameni ! Le-am răvășit cunoștințele, le-am impus un mod de a se lupta îngrozitor... și numai din cauza unui joc prostesc.

Stephan nu se dădu învins.

— Dar de ce tocmai Troia, și nu perioada victoriană sau cea preistorică ?

— Din cîte știu pînă acum, asta poate să depindă de legăturile componentelor electronice și psihofiziologice. Nu ne-am îngrijit niciodată să schimbăm localitatea și aparatele... Ne comportăm ca niște primitivi care, din întîmplare au descoperit butonul pentru a porni și a închide un aparat de radio : pînă cînd nu vom individualiza și butonul de schimbare a postului vom asculta unui și același program. Sonda funcționează ca un transmițător, ca un amplificator al semnalelor telepatice : acest lucru este dovedit de influența pe care o are asupra anumitor creiere, în timp ce asupra altora nu acționează aproape deloc. Pe de altă parte se știe că fiecare minte umană are propria ei lungime de undă, o putere specifică... În unele cazuri poate transmite, în afară de gînduri, chiar obiecte, persoane.

— Ivan ?

— Ivan, la fel ca Looby, a fost proiectat în trecut. Am perceput foarte clar acest lucru.

Stephan păru cuprins de o neașteptată speranță ; dar nu fu decît o scînteie care se stinse în neîncredere.

— Dar nu era legat la Sondă cînd a dispărut — murmură el.

— Însă Sonda nu acționează numai cînd este în funcțiune. Presupun că îndată ce se produce o distorsiune în raportul spațiu-timp, provoacă niște oscilații, niște „paraziți“ care tind să reechilibreze sistemul — afirmă Meade. Dar acum grăbește-te : nici nu îndrăznesc să mă gîndesc ce se poate întîmpla dacă experimentele vor fi reluate de către Carpi.

Stephan se lăsă convins. Ieșiră și se urcară în automobilul pe care Berry îl parcase în fața casei. Dar cum porniră cu mare viteză nu mai avură timp pentru cuvinte. Amîndoi își rumegară propriile gînduri și propriile certitudini. După o eternitate, Stephan reluă asaltul cu o întrebare care îi stătea pe limbă.

— Dar de unde vine energia necesară ? E clar că bateriile acumulatorului nu sînt suficiente.

— Uiți că Institutul se află lîngă cea mai impunătoare concentrare de creiere anormale pe care ne-am putea-o imagina. Clinica poate să funcționeze ca element amplificator : ca o dovadă este dispariția obiectelor în zonele apropiate și nu în sălile unde se desfășurau experimentele. Aceeași observație este valabilă și pentru persoanele dispărute...

Femeia tăcu în așa fel încît imaginația bărbatului să aibă răgazul cuvenit pentru a ajunge la concluzii logice. El nu o mai întrebă nimic, strivit cum era între scepticism, oboseală și certitudinile care îl chinuiau.

Strada fusese blocată cu un grilaj de fier.

— Se poate merge numai pe jos — îi îndemnă un polițist cu o mină de om plictisit. S-a format deja un fluviu de oameni care merg la Institut, toate străzile din jur sînt blocate.

Meade înjură scrîșnind din dinți, parcă automobilul la marginea străzii și, trăgîndu-l pe profesor de mînă, intră în fluxul de persoane. Cu mare osteneală ajunse aproapę de gardurile Institutului asediat de o mulțime gălăgioasă. Fără să ezite, cei doi își făcură loc prin mulțime cu coatele.

— Sîntem doctori din clinică — replicau ei la proteste.

Ultimul obstacol fu reprezentat de doi agenți care păzeau intrarea.

Abia după lungi minute de discuții și după intervenția unui paznic al Institutului reușiră să treacă mai departe. O apucară în grabă pe aleea centrală, trecînd pe lîngă un mare număr de motociclete.

— Se pare că înăuntru se află multe persoane care au venit să asiste la această primă ședință — observă ironică femeia. Vor să-i dea o importanță deosebită.

Stephan aprobă din cap înfricoșat. Pe măsură ce se apropia de Universitate simțea cum îndoielile și frica devin mai puternice decît el. Holul era luminat ca în zilele de sărbătoare ; cîțiva îngrijitori, în ținută de gală, controlau invitațiile ultimilor oaspeți. Îi recunoscură pe cei doi și nu îndrăzniră să-i oprească. Cercetătorul Simms, care îmbrăcase cu acea ocazie un smoking elegant, le ieși în cale.

Nu-și ascunse propria dezamăgire cînd o văzu pe doctoriță, dar se arătă la fel de politicos.

— Domnule profesor, — miorlăi el, ce surpriză plăcută ! Vă credeam bolnav. Nici nu știți de cîte ori rectorul a întrebat de dumneavoastră, dar nu a reușit să vă găsească. Am aflat despre sărmanul dumneavoastră fiu...

— Da, desigur — murmură Hoodlige. Iată, eu, adică noi...

— Vrem să-l vedem pe rector — interveni Meade hotărîtă. E o problemă de viață și de moarte.

— Înțeleg — șuieră celălalt pe un ton glacial. Dar în acest moment este ocupat ; avem niște oaspeți importanți : onorabilul Moore, subsecretarul care răspunde de cercetare, personalități ale lumii științifice. Este vorba de o reuniune la nivel înalt, care dezbate credibilitatea și seriozitatea Institutului nostru.

— Și ca s-o spunem pe șleau : cocktail party — comentă caustic femeia și arătă cîțiva chelneri cu tăvile pline. Nu ne face să pierdem timpul ; știm prea bine că Martinez și Carpi sînt pe punctul de a începe al nu știu cîtălea experiment legat de Troia, pentru plăcerea „oaspeților importanți".

Simms simți din plin lovitura și se strădui să ia lucrurile cu ușurință.

— Hai, ce naiba, e necesar să ne facem un pic de publicitate. Ancheta a stabilit caracterul inofensiv al Sondei ; trebuie să risipim norul de suspiciuni nejustificate care plutește asupra întregii noastre activități.

— Mă ajutați să vorbesc cu rectorul sau trebuie să fac o scenă ? — amenință Meade.

Obținu rezultatul scontat. Interlocutorul dispăru pe o ușă laterală și se întoarse după cîteva minute cu șeful Institutului. Fletcher îi surîse cu amabilitate lui Hoodlige și îi strînse mîna.

— Ce plăcere să vă avem din nou între noi — afirmă el. Veniți, veniți pe aici să vă prezint oaspeților noștri. Cu toții sînt dornici să-l cunoască pe membrul cel mai de seamă al școlii noastre.

Doctorița Berry suportă în tăcere faptul că era ignorată, dar imediat ce intui pericolul unei separări de însoțitorul ei interveni cu promptitudine :

— Domnule rector, este absolut necesar să împiedicați experimentul din această seară — spuse ea, în timp ce cîteva persoane curioase se strîngeau în jur. Există motive certe care să pună la îndoială seriozitatea anchetei.

Fletcher îngheță în propria lui expresie de cordialitate.

— Aveți elemente sigure pentru a proba acest lucru ? — întrebă el cu gravitate.

— Sînt în măsură să fac legătura dintre dispariția lui Ivan Hoodlige și Sonda mentală — răspunse femeia. Îmi mai trebuie doar cîteva zile.

— Băiatul a fost răpit, și chestiunea este de competența poliției — interveni Simms. Doctorița Berry a avut deja posibilitatea să-și expună propriul punct de vedere în fața Comisiei.

— Așa este — îi împărtăși rectorul opinia cu duritate. Nu cred că este cazul să mai insistați. Oricum, avînd în vedere că profesorul Hoodlige este de față, e firesc să auzim și opinia sa.

Cel vizat se clătină. Simți ochii celor prezenți ațintiți asupra lui : un cerc care îl asedia, gata să-l spulbere la prima mișcare greșită.

— Iată... Doctorița Berry a făcut cercetări ulterioare — murmură el. Nu are încă probe inatacabile, dar consideră că este necesar să se efectueze noi analize... Ar fi vorba doar de a amîna...

— Domnule profesor, vă simțiți în stare să afirmați cu toată francheța, asumîndu-vă întreaga răspundere, că fiul dumneavoastră a fost proiectat de Sondă într-o altă dimensiune ? — îl întrerupse Fletcher.

Stephan, prins la strîmtoare, nu fu capabil să răspundă. Lăsă capul în jos și tăcu.

Rectorul se întoarse triumfător către doctoriță.

— Domnișoară, să vă fie rușine ! Hoodlige resimte oboseala unui lung an de studii, de continuă dedicare învățămîntului și bolnavilor ; este deprimat din cauza unor dureroase nenorociri în familie ; iar dum-

neavoastră ați profitat de toate astea pentru a-l tîrî într-o ridicolă luptă cu morile de vînt. Comportamentul dumneavoastră este intolerabil și din punct de vedere profesional. Nu ne putem pierde vremea cu instinctele și cu fantezia. Știința trebuie să se întemeieze pe forța rațiunii și să ofere omenirii adevărul fără înfloriturî, fără concesii iraționalului. Dar dumneavoastră ați demonstrat că nu ați priceput acest lucru și mă întreb dacă este drept să vă mai permit să rămîneți în Institutul nostru.

Cîțiva dintre spectatori aplaudară. Meade, zguduită de un tremur de mînie, își făcu loc prin cercul de curioși și părăsi clădirea. Stephan ezită, spuse grăbit o scuză oarecare celor care încercară să-l rețină, și o urmă puțin după aceea.

*

Ea stătea jos pe pajiște, nemișcată, cu fața încordată, absentă. La intervale regulate își afunda o mînă în iarbă, alegea cu meticulozitate un fir mai lung decît celelalte, îl rupea, îl strivea și îl arunca departe spre orizontul care începuse să se întunece. Cînd Stephan se așeză lîngă ea, chipul îi trădă o mișcare de repulsie : o clipă iute care fu șterșă imediat de o falsă indiferență.

— Sînt un vierme — murmură Stephan. Nu am curajul să duc nimic pînă la capăt.

— Las-o baltă, așa trebuia să fie — suspină Meade. Altă dată voi ști să nu mă amestec în treburi care nu mă privesc : Sonde și inventatorii lor, asta ca să ne înțelegem. Să se ducă dracului și Troia și toate celelalte !

— Crezi într-adevăr că vor provoca vreun dezastru ?

— Cine poate ști ! — exclamă femeia. Pînă acum am scăpat destul de ieftin, în afară de cîteva scene de violență colectivă și de cîteva omucideri clasate. Ar putea continua tot așa, dar la fel de bine se poate crea o ruptură spațio-temporală de dimensiuni suficiente pentru a înghiți tot orașul.

Se întrerupse. Pe neașteptate, un vînt rece mîngîie iarba, în timp ce arborii se înclinau ca niște uriași înfricoșați și risipeau în aer o ploaie de frunze verzi.

— Ce frig este — observă Hoodlige. După atîta căldură e aproape plăcut.

Ea păru că nu-și dă seama de asta.

— În curînd se va întuneca — mai spuse bărbatul. Acum, acolo înăuntru, ei se distrează. Și îi arătă un edificiu auster în spatele lor.

Totul în jur era cufundat în liniște, iar el găsi de cuviință că-i o prostie să mai vorbească.

Capitolul al douăzeci şi patrulea

Hector o apucă pe scări luîndu-se după muzică, singurul element familiar în acel straniu edificiu : pereți netezi, trepte de marmură albă, lumina rece, emanată din multe torțe mici. Bibetus, lîngă el, părea mult mai puțin impresionat ; arăta cu degetul acele ciudățenii și rîdea. Îi arăta, în sfîrșit, o ușă care le amintea culoarea gheții. Eroul o deschise și pătrunse înaintînd pe coridorul a cărui podea părea să fie făcută dintr-o țesătură foarte fină. Muzica era din ce în ce mai aproape. De-a lungul unui perete se aliniau mai multe uși. De la una dintre acestea se auzeau oameni vorbind încetișor. Apoi, la zgomotul pașilor lor, apăru un om. Era înalt, mult mai înalt decît un om normal, iar corpul său slab era acoperit de un neobișnuit veșmînt alb. Necunoscutul îl fixă pe Hector surprins, apoi se grăbi să cheme un altul, care apăru imediat după aceea.

— Cine sînt ? — îl întrebă luptătorul pe însoțitorul său.

Bibetus dădu din umeri.

Noii veniți schimbară între ei cuvinte de neînțeles, apoi se mișcară către intruși cu expresii conciliante. Cînd se aflară la cîțiva metri, se năpustiră cu brațele întinse înainte. Troianul însă nu se lăsă

surprins : scoase spada și o înfipse în pieptul celui mai apropiat. Acesta holbă ochii, horcăi și se prăbuși la pămînt. Celălalt urlă de spaimă și o luă la sănătoasa. Lancea îl străpunse după numai cîțiva pași, pe pragul peste care tocmai voia să-l treacă.

— Nu erau îmbrăcați în platoșe — observă Hector mirat. Și nici nu știu să se bată. Nu am mai ucis niciodată oameni fără apărare.

Un zgomot frenetic de bătăi cu pumnii le atrase atenția.

— Sînt prietenii noștri — îi explică Bibetus. Sînt încarcerați în acele camere.

Luptătorul nu mai zăbovi. Cu umărul scoase din țîțîni ușile, apoi se trase puțin înapoi privind ciudata mulțime care se aduna în jurul lui : chipuri întunecate, deformate de rînjete prostești, ochi holbați, figuri lunatice care trădau minți și mai încețoșate.

— Nu cumva aceștia sînt zeii ? — lăsă condotierul să-i scape.

— Tu nu poți înțelege — îl dojeni Bibetus. Vino, trebuie să-i eliberăm pe ceilalți.

— Teon te călăuzește ? — insistă Hector ; dar nu obținu nici un răspuns.

Urmat de cortegiul său eterogen coborî la celelalte etaje, și peste tot dădu de dușmani pe care-i ucise și peste uși de dărmat.

După fiecare ucidere, cei care-l urmau aplaudau și apoi își spălau mîinile în sînge. Cînd ieșiră în negura nopții, mulțimea deveni și mai gălăgioasă, mai excitată. Bibetus trecea de la unii la alții rîzînd și agitînd neliniștit mîinile. Mai întîlniră încă un om care, văzînd iureșul acela, încercă să fugă. Parcă fu o explozie. Marea de oameni îl ajunseră și îl strivi.

Cineva găsi asupra lui o brichetă : o luă și se distră dînd foc peste tot pe unde întîlnea material combustibil. Acum masa de oameni era înaintea luptătorului, aproape că-l trăgea după ea spre clădirile din jur. Hector asistă, ținîndu-se deoparte, la noi scene de violență prostească. Turma, tot mai înfuriată, agita drugi de fier, torțe, masacra cu sînge rece pe oricine întîlnea în cale. Apoi, cînd păru sătulă, se opri și se strînse în jurul lui Hector într-o mută așteptare.

— Trebuie să mergem acolo — decise Bibetus, cu hainele sfîșiate și chipul transpirat.

Îl luă de mînă și îl conduse de-a lungul unui teren ierbos, printre copaci mari și stufoși care răsăreau pe neașteptate din umbrele nopții. Se auzi un strigăt de avertisment. Două figuri întunecate se postaseră în fața lor și țineau în mîini obiecte metalice pe care le împingeau înainte. Hector întui că trebuie să fie arme și ridică scutul. Urmă o explozie seacă, un murmur de voci și geamătul unui tînăr care se prăbuși la pămînt.

Gloata se contrase, ca și cum ar fi fost un singur corp, și apoi țîșni în față. Cei doi fură doborîți și înșfăcați de sute de mîini. Unul reuși să se elibereze și încercă să scape. Se rostogoli la picioarele troianului, se rugă. Luptătorului îi fu milă și, înainte ca cel căzut să fie rupt în bucăți, îi străpunse gîtul cu o lovitură de lance.

— Era un soldat ca și mine — afirmă el adresîndu-se călăuzei. Sînt sigur de asta.

— Trebuie să ne grăbim — îl preveni Bibetus. Vremea noastră se scurge iute.

*

Era plăcut să nu te gîndești la nimic. Liniștea parcului, întunericul, vecinătatea femeii iubite contribuiseră să scadă intensitatea amintirii celor întîmplate. Pentru Hoodlige era primul moment autentic de liniște de cînd începuse experimentele cu Sonda. Și Meade părea mai liniștită, relaxată. Se culcase pe iarbă și avea ochii ațintiți spre constelațiile strălucitoare de pe cer.

Cîteva trosnete îndepărtate rupseră vraja acelei clipe.

— Ce a fost ? — întrebă ea.

— Vreo țeavă de eșapament — presupuse Stephan.

— Venea dinspre clinică, sînt sigură de asta — observă Meade. Mi s-a părut că aud hohote.

— Nu este nimic — insistă profesorul. Zelosul comisar Teppel a pus doi agenți să stea de pază în parc : poate au fost ei.

Doctorița nu se dădu bătută. Se ridică în picioare și iscodi pavilioanele iluminate care se ridicau peste coroanele arborilor.

— Privește, cineva a aprins un foc într-o cameră — murmură ea și îi arătă o reverberație sîngerie pe geamurile clădirii vecine.

El ridică din umeri fără să dea importanță faptului.

— Nu-i decît un neon defect. Stai liniștită — o calmă el. Avem altele la care să ne gîndim. Mîine voi intenta un proces pentru a împiedica folosirea invenției mele în alte experimente. O să vezi că o vom scoate la capăt.

— Sînt oameni acolo.

— Probabil sînt îngrijitorii care au ieșit din tură.

— Cu torțe ? — comentă sceptică Meade.

Ajunseră distinct și niște zgomote : al unor pași grăbiți, țipete, murmure. Lumina crea stranii efecte de umbre deformate, erau doar niște halouri opace care relevau doar puține detalii.

— Sînt pacienți... Se îndreaptă spre Institut.

— Dar cum de este posibil ? — se îngrozi Stephan. Cine să-i fi putut elibera ? Sînt paranoici periculoși, acolo, în mijloc.

Ceva mai departe de masa de voci răsuna un clinchet înăbușit, de obiecte metalice. Cei doi se străduiră să descifreze umbrele din jur. Înghețară. Răsări în fața lor o figură pe care înaltul penaj de pe cap, platoșa acoperită cu lamele de bronz, care reflectau cînd și cînd puțină lumină din jur, o făceau impunătoare.

— Dumnezeule ! — exclamă Hoodlige. Este... este un luptător antic. Rămase nemișcat vreo cîteva clipe, împietrit de frică, apoi, urlînd, începu să fugă. În schimb, Meade nu se mișcă. Omul înarmat se așează lîngă ea încetișor, lăsînd ca mulțimea de alienați mintal să curgă pe laturi ca două fălci enorme gata să închidă în jurul Universității.

— Cine ești ? — îl întrebă femeia cu jumătate de voce.

El se opri și ridică spada pentru a lovi, dar figura unui băiat pe jumătate dezbrăcat îl opri și îi spuse cîteva cuvinte. Hector aprobă din cap, își scoase coiful și, în palida lumină lunară, îi zîmbi. Pentru o clipă ochii lor se întîlniră. Ea văzu un chip rotofei înconjurat de o barbă creață și un păr bogat și negru.

— De ce ești aici ? — îl mai întrebă ea, dar nu obținu nici un răspuns.

Bărbatul se limită să scuture din cap, ca și cum ar fi vrut să-i amintească faptul că nu se pot înțelege. Își puse coiful pe cap, și chipul său dispăru în spatele unei măști metalice. Apoi, în tăcere, așa cum venise, își continuă drumul.

*

Hoodlige ajunse gîfîind la scara de acces în Institut. Se împiedică de trepte, căzu, își reluă apoi cursa pînă ce ajunse în hol. Doi oameni de serviciu în uniformă, sprijiniți de perete așteptau cu un aer plictisit să se termine distracția.

— Ajutor ! — hotărî profesorul.

Îi ieșiră în întîmpinare, cu un aer întrebător.

— Vă simțiți rău ? — îl întrebă unul dintre cei doi.

— Bolnavii au fugit din clinică... Vin... — bîigui Stephan. Trebuie dată alarma. Cu ei este un... un... — și se întrerupse, incapabil să definească precis coșmarul care-l bîntuia.

— Liniștiți-vă, liniștiți-vă — îl calmă ei. V-ați înșelat. Nimeni nu ne-a semnalat vreo stare de urgență.

— Nu... E adevărat... Dați alarma, vin !

— Ar fi mai bine să-l informăm pe rector — murmură unul din oamenii de serviciu. Ăsta are aerul că e plecat...

Fraza neterminată se transformă într-un horcăit : o piatră mare îi sparse capul. Colegul lui îl privi în timp ce se prăbușea la pămînt, apoi privi spre mulțimea de nebuni care era pe punctul de a pătrunde

pe marea ușă de la intrare care era larg deschisă. Nici măcar nu încercă să fugă : ridică brațele în aer și dispăru într-un vîrtej de mîini întinse spre el. În schimb Hoodlige, cu un ultim salt reuși să se strecoare într-una din sălile de curs și să închidă ușa cu cheia. Se sprijini de ea și apoi, hohotind de plîns, se tîrî pînă la catedră. Bustul lui Escualp îl privea curios, împietrit în ironia cu care îi urmărise de atîția ani lecțiile. Din sălile vecine ajungeau pînă la el cu deosebită claritate zgomotele unei orgii de violență : împușcături, horcăieli, urlete bestiale, rîsete, blesteme, plînsete, pocnetul obiectelor care se spărgeau de ziduri, scrîșnetele sinistere de oase strivite.

— Ajunge ! — imploră Stephan istovit. Își astupă zadarnic urechile cu mîinile, bătu cu pumnii în masă, amenință rîndurile de bănci goale.

— Vă suspend pe toți ! — continuă profesorul.

Apoi se mai relaxă puțin. Vechiul bust de ghips nu păru deloc surprins de această schimbare, la fel cum nu se arăta deloc interesat nici de lungul monolog pe care omul îl rostea.

— Spuneți-mi, doamnă, de multă vreme acuzați aceste simptome ? Insomnie, stare de excitație, toate acestea alternate cu neașteptate stări de deprimare, sentimentul frustării... Înțeleg. Bine, să vedem ce putem face.

Hoodlige se ridică de pe scaunul pe care stătea și se duse lîngă coloana de pe care îl privea Esculap.

— Întindeți-vă, relaxați-vă. Cînd erați mică, pînă la ce vîrstă ați făcut pipi în pat ? Dar văd că sînteți foarte încordată...

Luă în mîini bustul și îl ridică.

Dar aceasta se dovedi a fi prea greu pentru puțina lui putere. Esculap se prăbuși pe podea cu o bufnitură puternică și se sparse în mai multe bucăți, care făceau imposibilă recunoașterea chipului mîndru al unui nemuritor. Numai un ochi rămase integru, un ochi senin, deloc alarmat de situație.

— Nu vă îngrijorați — continuă profesorul. Nu e un mare necaz să rămîi fără obraz, în zilele noastre este normal.

Îngenunche lîngă resturile statuii și începu să le adune, ignorînd fumul care intrase în sala de cursuri.

*

Meade nu avu curajul să se miște cît dură vacarmul masacrului. Apoi, cînd se stinseră și ultimele gemete, traversă pajiștea încet, pendulînd între spaima pentru ce văzuse și dorința de a-i ajuta pe eventualii supraviețuitori din Universitate. Se întîlni cu vreo cîțiva bolnavi care ieșeau de acolo, murdari de sînge, cu ochii fulgerînd și brațele lăsate pe lîngă corp. Ca niște umbre tăcute trecură pe lîngă ea fără să o vadă. Pe podeaua holului întîlni cîteva forme sîngerînde. Neplăcut surprinsă, trecu pe lîngă ele fără să se oprească. Ceva mai în față, alți internați admirau fascinați un foc aprins. Doctorița trecu mai departe pînă ce ajunse în fața pragului aulei magna, unde cu numai cîteva ore înainte începuse ultima experiență cu Sonda. Nu avu curajul să privească înăuntru : îi fu suficient să zărească un corp măcelărit în spatele ușii și o băltoacă purpurie care se scurgea pînă la picioarele ei, pentru a-i fi frică. I se făcu greață și se sprijini de un perete, străduindu-se să respire profund.

Hector ieși de acolo puțin după aceea, împreună cu ultimii agresori. Observînd-o, se opri. Scutul său enorm era mînjit de sînge, iar delfinul auriu desenat pe el părea că saltă peste valurile unei mări roșii.

— De ce ? murmură Meade, deși nu se aștepta la vreun răspuns.

Hector ajunse la scara ce ducea către etajul superior, încercînd să oprească sîngele care-i țîșnea din rana de la umăr.

Femeia se apropie de el.

— Lasă-mă pe mine — îi zise, apoi rupse o fîșie din poala rochiei, pentru bandaj. Cine știe dacă microbii epocii noastre nu vor avea efect asupra ta ?

Bărbatul îi puse mîna pe cap și îi mîngîie părul. Era un delicat gest de afecțiune, care întrerupse atmosfera de violență care stăpînea peste tot.

— Chiar era necesar să-i ucideți ? — continuă Meade. V-au făcut mult rău, dar nu și-au dat seama... Dar ce tot vorbesc, tu oricum nu poți înțelege ce spun. Apoi, tot acest măcel nu va folosi la nimic... sau numai dacă...

Tăcu pentru a-și limpezi gîndurile. Termină de îngrijit rana și, hotărîtă, se ridică în picioare.

— Urmează-mă, trebuie să duci la capăt misiunea ta. În subteran se mai afla o Sondă ; în plus, sînt acolo toate proiectele lui Stephan : trebuie să dăm foc la toată clădirea.

Coborîră la magazii. Femeia găsi cîteva bidoane cu uleiuri combustibile și, sub privirile atente ale luptătorului, aruncă lichidul acela peste tot în jurul

său, îi dădu foc și verifică dacă flăcările se întind. Curînd clădirea fu înfășurată într-un fum negru și dens.

— Să plecăm — spuse ea. Îl luă de mînă și îl conduse afară. Își încetiniră pașii și continuară să meargă, ignorînd vagile figuri care, risipite în grupuri, rătăceau în jurul lor. Acum se așternuse o liniște ciudată : priviră de departe cum se propaga focul. Clădirea impunătoare și întunecată a Institutului se trezi la o altă viață cuprinsă de flăcări pîlpîitoare, vii care se înălțau spre cer ieșind prin ferestrele mari.

Cîteva sirene îndepărtate o treziră la realitate.

— Totul s-a terminat — suspină Meade, golită de orice emoție.

Ar fi vrut să-i spună atîtea și atîtea lucruri, despre trecut, despre viitor. Dar ce sens ar fi avut să vorbească unui om care aparținea unei alte dimensiuni ?

— Trebuie să pleci... Ai tăi te așteaptă — se mărgini ea să șoptească.

Hector îi mîngîie pentru ultima dată părul și se îndepărtă. Un vînt furios le biciui hainele, un vînt fierbinte care se abătu crunt printre flăcări și răpi nori de scîntei care muriră în aer. Meade, instinctiv, își apără fața ; cînd deschise ochii el deja dispăruse.. Întîlni, în schimb, privirile înspăimîntate ale unui tînăr cu o înfățișare familiară.

— Ivan ! — îl strigă ea.

Băiatul tresări.

— Doamnă... eu nu-mi amintesc... ce s-a întîmplat ?

— Nimic, dargul meu, nimic. Vino, te duc acasă.

Se apropie de el și îl luă de braț plîngînd.

Un zgomot de pași iuți o făcu să se întoarcă ; văzu o umbră, un coif metalic care se îndrepta spre incendiu.

— Tu ești ! — exclamă ea.

— Doamnă... vă simțiți bine ? — o întrebă pompierul, nespus de surprins.

— Oh... da, mulțumesc — răspunse femeia. Sînt supraviețuitori ?

— Da, o grămadă de nebuni. Ar fi bine să fiți atentă. Unii par să fie foarte periculoși — și bărbatul se întrerupse pentru a o privi suspicios. Dumneavoastră sînteți sănătoasă, nu-i așa ? Ați făcut parte din grupul celor invitați la petrecere ?

— Sînt doctorița Berry — îi explică Meade. Eu nu am fost invitată. Nu înțeleg prea bine ce s-ar fi putut întîmpla. Cineva m-a lovit în cap și cînd mi-am revenit am văzut incendiul.

— E o poveste urîtă — răspunse pompierul. Se pare că au murit 10 persoane deosebit de importante. Va fi considerat evenimetul secolului după circăria acea cu războiul troian.

— Sfîrșit —

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1871
Biblioteca Personală

Tipărit la Imprimeria „Bacovia“ Bacău,
sub comanda nr. 5190-1993

COLECȚIA SCIENCE FICTION

EDITURA BRĂNCUȘI

Luigi Menghini

ASEDIUL

7

Asediul este un roman a cărui acțiune se desfășoară în epoca noastră, într-un oraș normal dintr-un stat normal care evoluează după norme științifice. Întîmplarea începe într-un Institut Universitar unde se studiau noi metode pentru a vindeca bolile nervoase. Profesorul Stephan Hoodlige pune la punct *Sonda*: un aparat care are drept scop să penetreze psihicul bolnavilor pentru a atinge amintirile sau traumele psihice care au declanșat boala.

Întrucît se presupune că acțiunea aparatului asupra omului nu prezintă nici-un pericol, studenții se oferă de bunăvoie să colaboreze la experimente. Primul subiect supus influenței Mașinii dezvăluie o surprinzătoare și halucinantă implicare într-unul din episoadele homerice: debarcarea aheilor la Troia...

De la această premisă începe un splendid roman cu o temă științifico-fantastică puțin cam neobișnuită, inedită pentru cei pasionați de asemenea literatură. Este o povestire condusă într-un ritm care nu te lasă nici să respiri: acțiune, invenții, lovituri de teatru la fiecare pagină, un final impetuos.

ISBN 973-9043-12-7

Lei 400